

İki ayrı 1 Mayıs: Bir yol ayrımı

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs-Haziran 2021 Sayı: 97

Fiyatı: 3 TL

Tüm engellere rağmen dünyada ve ülkemizde 1 Mayıs büyük bir kararlılıkla kutlandı. Pandemiye fırsata çeviren egemen sınıflar, emperyalist-kapitalist ülkeler dahil her yerde işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskıyı arttırdılar. Daha kötüsü, yalnızlık ve çaresizlik duygusunu yaydılar. Her tür hastalığın, salgının müsebbibi kendileri olduğu halde, yükü emekçi halkın sırtına bindirdiler. Salgından en çok ölenler yoksullar oldu. Yaşayanlar ise, hastalık-açlık-işsizlik kısıracında sadece nefes almaya çalışıyor...

Tüm dünyada yoksulluk ve işsizlik artarken, tekeller kar rekorları kırıyor. En çok da ilaç tekelleri ve tabi ki, korona aşısı üretenler. Alman Pfizer-BioNTech firmasının korona döneminde elde ettiği gelir 20 milyar doların üzerinde. 2021'de ise 30 milyar dolara çıkacağı söyleniyor. ABD'li Moderna firmasının 2020'de kazandığı 18,4 milyar dolar, onun da 2021 beklentisi 19,6 milyar dolar. Aşı üreten diğer ilaç tekelleri de yüksek karlar elde etmiş durumda. Buna karşın hala "patent" kavgası yapıyorlar. Aşı üretim teknolojisini diğer ülkelerle paylaşmak istemiyorlar. Üstelik aşı üretimini devletlerin parasal desteğiyle, yani halkın vergileriyle gerçekleştirdikleri halde...

Dünyada 4 milyon insan koronadan can verdi. En fazla aşı üreten ülke olan Hindistan'da yoksul halk salgından kırılıyor; ünlü Ganj nehrinde cesetler yüzüyor. Kapitalizmin varlık içinde yokluk çektiren paradoksunu bu kez aşı üzerinden yaşıyoruz. Her yerde ilk önce zenginler aşılanıyor; zaten korunaklı bir hayata ve her tür tedavi olanaklarına sahipler. Onun için korona "işçi-emekçi hastalığı" oldu.

Sayfa 2'de sürüyor

Yıkalım mafya-sermaye düzenini

KURALIM EMEĞİN İKTİDARINI!

Yıkılım mafya-sermaye düzenini KURALIM EMEĞİN İKTİDARINI!

Bunu ülkemizde net biçimde görüyoruz. Salgın dönemi varolan çelişkileri ve ayrıcalıkları daha fazla su yüzüne çıkardı. Her aşamada “çifte standart”la karşılaşıldı. “Tam kapanma” döneminde, 18 gün boyunca halk “katıksız hücre cezası” çekerken, zenginler lüks otellerde tatil yaptılar. Küçük esnafın dükkanı aylardır kapalıydı ve hiç bir destek alamadı, ama geçilmeyen köprüler için hazineden milyonlar akıtıldı. İşçiler yine tıklım tıklım toplu taşıtlarla işe gitmek ve sağlıklı koşullarda çalışmak zorunda kaldı ve üstelik tek bayramı 1 Mayıs’ı kutlaması yasaktı!

İşte bu ikiyüzlü ve keyfi uygulamalara karşı 1 Mayıs’ta alanları doldurmak ve sınıfın gücünü göstermek gerekiyordu. İşçi ve emekçiler bu yıl pandemi koşullarında ikinci 1 Mayıs’ı yaşadılar. İlkindeki şaşkınlık yerini öfkeye bırakmıştı. Örneğin Fransa’da geçen yıl içinde yoldaşlarımızın da olduğu sadece bir grup, 1 Mayıs’ı meydanlarda kutlamayı zorlarken, bu yıl onbinlerce kişi başta Paris olmak üzere caddeleri doldurdu. Aynı durum diğer Avrupa ülkeleri için de geçerliydi.

Bizde de geçen yıl bazı devrimci kurumlar bile “bu koşullarda 1 Mayıs kutlanamaz” diyordu, internet ve balkonlardan kutlamaya teslim olmuşlardı. DİSK başta olmak üzere sendikalar ve meslek örgütleri, tam bir edilgenlik ve sessizlik içindeydiler. Bizim ve birkaç devrimci kurumun çabalarıyla ancak harekete geçtiler, ama ruhlarına sinmiş uzlaşmacılık ve icazet duygusuyla, daha 1 Mayıs şehitlerini anma törenlerinde devrimci kurumları ortada bıraktılar. Bunlara rağmen 1 Mayıs günü küçük gruplar şeklinde de olsa Taksim hedefli gösteriler yapabildi.

Bu yıl ise 1 Mayıs’a geçen yılın dersleriyle girildi. Devrimci kurumların çağrısıyla “1 Mayıs Platformu” oluşturuldu. 1 Mayıs faaliyetlerine hem daha erken başlandı, hem de sendikaların 1 Mayıs üzerindeki tahakkümü kırılabilirdi. “Aynılar aynı yerde, ayrılar aynı yerde” saflaştı; ki bu, mücadeleyi ileriye taşıyan bir yol ayrımıydı. DİSK, KESK, TTB, TMMOB’tan oluşan grup, geçen yıldan daha geri bir profil sergilediler. Türk-İş gibi Kazancı Yokuşu’na karanfil bırakıp, Taksim’e çelenk koymakla yetindiler. 1 Mayıs Platformu bileşenleri ise, 1 Mayıs öncesi işçi havzalarında, merkezi yerlerde toplu bildiri dağıtımı, direnişçi işçileri ziyaretler, yaygın 1 Mayıs pankartları ile geniş kitlelere seslendiler. 1 Mayıs günü yasaklara-kapatmalara rağmen gruplar halinde Taksim ve çevresinde yürüyüşler yaptılar; emekçi semtlerde sokaklara çıkıp 1 Mayıs’ı kutladılar. Tüm engellerin aşılabileceğini, 1 Mayıs’ın yasaklanamayacağını dosta-düşmana gösterdiler.

Ayrıca AKP’nin işçi ve emekçilere dönük ikiyüzlü politikalarını da somut biçimde teşhir etmiş oldular.

Bu yönüyle 2021 1 Mayıs, egemen sınıfların pandemi bahanesiyle artırdığı baskı ve sömürüye, yasakçı politikalarına karşı, devrim cephesinin anlamlı bir yanıtı oldu.

Kriz ve salgın, burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi derinleştirmekle kalmıyor; egemen sınıfların iç çelişkilerini ve çıkar kavgalarını da büyütüyor. Salgın döneminde kitlelerin tepkisini daha fazla çeken ve her geçen gün kitle desteğini yitiren AKP-MHP bloku bu kez mafya liderlerinin atışmalarıyla sarsılıyor. Yıllardır mafyatik yöntemlerle varlıklarını sürdürmeye kalkmanın sonuçlarını yaşıyorlar.

AKP Sedat Peker, MHP Alaattin Çakıcı üzerinden hem rakip partilere, hem halka karşı yıllarca terör estirdi. Önce Peker AKP mitinglerinde boy gösterdi; sonra Çakıcı Bahçeli ile pozlar verdi ve bir af yasasıyla tahliye edildi. Ardından Çakıcı’nın dönemi başladı; Mehmet Ağar, Korkut Eken gibi geçmişin kontrgerilla şefleriyle fotoğraflarını yayınladılar. Susurluk, o fotoğraf üzerinden yeniden hatırlandı.

Şimdi Sedat Peker, çektiği videolarla AKP’yi sallıyor ve ‘90’lı yıllarda “mafya-devlet” içiçeliğinin sembolü haline gelen Susurluk daha fazla konuşuluyor. Fakat bugün ne yazık ki, Susurluk’u aşan bir tablo ile karşı karşıyayız. Hiç bir dönem mafya liderleri bu kadar açıktan sahiplenilmemiş ve hiç bir dönem bu kadar pervasız olmamışlardı. Hükümet ortağı Bahçeli, Çakıcı’ya “dava arkadaşım” diyerek sahip çıktı; AKP’liler Sedat Peker’e “hayırsever iş adamı” ödülü verdi, İçişleri Bakanı “koruma polisi” tahsis etmişti. Kısacası devlet-mafya içiçeliğinde ‘90’lardan bu yana epey bir yol almışlardı. Dolayısıyla çürüme ve çöküş de daha şiddetli yaşanıyordu.

Ama Susurluk döneminde olduğu gibi halk sokaklara çıkıp tepkisini eylemli bir şekilde ortaya koymadıkça, hükümet değişikliği bile olmaz. Daha önemlisi, mafyayı büyütüp besleyen sermaye düzeni yıkılmadan mafyadan kurtulunmaz. Köklü çözüm, mafya-sermaye düzeninin yıkılması ve emeğin iktidarının kurulmasıdır.

Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs’ta ortaya çıkan tablo, sınıf mücadelesinin uzlaşmacı sendikal bürokrasiyi aşarak yükselme eğiliminde olduğunu ortaya koydu. Hem koronavirüs salgınının hem de ekonomik krizin yarattığı ağır kriz döneminde, işçi ve emekçilerin yakıcı taleplerine cevap olacak bir önderlik ihtiyacı giderek büyümektedir.

17 günlük “kapanma” döneminin keyfi yasakları nedeniyle dergimizin Mayıs sayısını gecikmeli olarak çıkarmak durumunda kaldık. Bu nedenle sayfa sayısının arttırarak Mayıs-Haziran sayısını birlikte çıkartıyoruz.

Geçen sayımızda bazı tashihler olmuştur. 3. sayfanın “Mafyalasın ve çürüten sistem...” başlığı “mayfalaşın”; arka kapakta “Gezi Direnişi...” yazısı “Geri direnişi” şeklinde yanlış yazılmıştır. Ayrıca iç sayfada yeralan “AKP’li yıllarda Kürt Sorunu” başlıklı yazının GAP’la ilgili bölümünde, 2000’li yılların başında yapılanlar, günümüzde yapılmış gibi anlaşılmaktadır. Düzeltir ve özür dileriz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfa-larında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Taşındık. Lütfen yeni adresimizi not alınız.

**Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5
Asım Bey Ap. Şişli-İstanbul**

97. Sayıda

3	Mafyalasma, çürüme, karapara: Sistemde çöküş
5	İkizdere’de köylüler yaşam alanlarını savunuyor
6	Kod-29 artık “9 canlı”!
7	Salgın koşullarında sendikalaşma engeli
8	1 Mayıs 1 Mayıs günü kutlanır
10	1 Mayıs çağrılarına polis saldırısı
11	Güzeltepe’de 1 Mayıs coşkusu
12	1 Mayıs’tan aldığımız güçle
14	İki ayrı 1 Mayıs: 1 yol ayrımı
16	“Kapanmak” patronların talebidir
19	Aşıda patent tartışması
20	Kobane davası protestolarla başladı
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	M. Fatih Öktülmüş ve ÖO şehitleri ölümsüzdür
23	Filistin yanıyor
24	Montrö tartışmaları; Karadeniz’in suları ısınıyor
26	Kolombiya’da halk ayaklanması

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 97 Mayıs-Haziran 2021, 3 TL(KDV %0)

Sedat Peker konuşuyor, pislikler ortalığa saçılıyor. “Yeni bir Susurluk” diye tanımlayanlar var bu durumu. Oysa “yeni” değil; Susurluk’un devamı sözkonusu. Susurluk’ta ortaya çıkan “Mafya Devlet” ile yeterince hesaplaşılmamış olmanın sonuçları bunlar.

Kirli ilişkiler ağı

Mafya ile devletin ilişkisi ilk defa dökmüyor ortaya. Daha önce de pek çok örneğini gördük, yaşadık.

Mesela **Susurluk’ta İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ, aşiret reisi ve DYP milletvekili Sedat Bucak ile mafya lideri ve kontrgerilla mensubu, Ankara’da 7 TİP’li**

Mehmet Ağar’a saldırdı. Onunla birlikte “Pelikancılar”ı hedefe çaktı; böylece Damat ve Damadın ailesine-çevresine yöneldi. Bu zincirin üst halkasının ise Erdoğan olduğu, bugünlük sadece bir ima olarak duruyor. Belli ki Peker, başladığı yolda istediklerini elde edemedikçe, daha yukarılara çıkmayı planlıyor.

Şimdi de Süleyman Soylu hakkında konuşuyor Peker. Koruma polisini Soylu’nun ayarladığını, kendisine operasyon yapılacağı zamanı haber verme sözü verdiğini, geçmişte DYP’nin başına geçebilmek için kendisinden yardım aldığını anlattı.

Peker her açıklamasında koz yükseletiyor, bilinmeyenleri de açıklayacağını belirtiyor. “Ödeşmek adettendir”

baskıyı hafifletmek için, karşı tarafı tehdit etme anlamına gelen bu konuşmalara başladı.

İkincisi, bir dönemin sonunu ifade ediyordu yaşananlar. Mafya devleti elbette AKP ile başlamamıştı, AKP ile de bitmeyecekti. Sadece değişen dönemlerde, kadrolarda değişim olabiliyordu. ‘80’li yılların mafyatik ilişkileri, polis şefi Şükrü Balcı ile MİT yöneticisi Hiram Abas çekişmesi ile gündem oluyordu. Abas’ın devamcısı Mehmet Eymür ile Balcı’nın mirasçısı Mehmet Ağar sürdürdü bu kavgayı ‘90’lı yıllarda. ‘90’larda Mehmet Ağar ağırlığını koymuş, hatta İçişleri Bakanlığı’na kadar kadrolaşmasını yaygınlaştırmışken, ‘96 yılında Susurluk skandalı dengeleri yeniden değiştirdi. Kitle tepkisinin çok büyümesi üzerine Ağar istifa etmek zorunda kaldı, kadroları etkisizleştirdi. Devlet, Ağar’dan boşalan yeri FETÖ cemaati ile doldurdu; cemaat destekli mafyanın yükseliş dönemi başladı; Peker de bu dönemin adamı olarak yükseldi. AKP’nin cemaatle 2014’te başlayan kavgası 2016 darbe girişimi ile birlikte tasfiyeye dönüştü; onlardan boşalan yeri yeniden Mehmet Ağar ekibiyle kapattılar.

Cemaatin tasfiyesinin ardından AKP’ye yanaşmaya çalışan Peker, devre dışı bırakılmış oldu. Çakıcı’nın da tahliye edilmesiyle Ağar ekibinin gücünü ve hegemonyasını ilan etmesi sözkonusuydu. Yeni dönemin sembolü, Ekim 2020’de, Ağar’ın “çöktüğü” Bodrum’daki milyar dolarlık marinada, Mehmet Ağar, Alaattin Çakıcı, Korkut Eken ve Engin Alan’ın çekirdek medyaya servis ettiği fotoğraftı.

Üçüncüsü, AKP’nin 18 yıllık yönetimi boyunca bütün pisliklerin atıldığı bataklığın artık taşmaya başlamasının işaretidir yaşananlar. Aradaki çelişkiler ne olursa olsun, bazı dönemlerde kimse konuşmaz; birilerinin konuşmaya başlamış olması, kurulan sistemin artık çökmekte olduğunu gösterir.

Son dönemde yaşanan pek çok gelişme bu çöküşün işaretleridir. **Kripto para platformu Thodex’in patronu Faruk Fatih Özer’in Süleyman Soylu ile olan fotoğrafları mesela.** Saadet Zinciri adı verilen dolandırıcılık ağının modern versiyonu olan kripto para platformu dolandırıcılığının bir ucu Süleyman Soylu’ya uzanmaktadır. 2 milyar dolarlık bir servetin paylaşımı sözkonusudur. Kaldığı otele kadar her bilgi ortada olan Faruk Fatih Özer’in bir türlü “yakalanamıyor” oluşu da devletin üzerindeki şaibeyi büyütmektedir. Tıpkı

Mafyalaşma, çürüme, karapara: Sistemde çöküş ve çözülme...

başta olmak üzere çok sayıda devrimcinin katili Abdullah Çatlı aynı araç içinde öldüler. Emniyet müdürü ile mafya liderini aynı araçta biraraya getiren şey; mafya devlet gerçeğiydi. Ve Mehmet Ağar, dönemin içişleri bakanıydı.

Devlet Bahçeli Alaattin Çakıcı’ya, “dava arkadaşım” diyerek ağızdan sahip çıkmış, tahliye olması için uğraşmıştı.

Yani devletin mafya ile ilişkisi yeni bir şey değildi. Şimdi iliklerine kadar bu bataklığın bir parçası olan, bugüne kadar devletin tetikçiliğini yapan, “Barış Akademisyenleri”ni “kanlarında duş alacağız” sözleriyle doğrudan ölümlerle tehdit eden, Can Dündar’ı “uyaran” Sedat Peker, 2 Mayıs’tan bu yana yayınladığı videolarla kendisinin devletle olan ilişkilerini, ortaklıklarını döküyor ortalığa.

Neler anlatıyor, bugüne kadar polis koruması tahsis edilen, çakarlı arabayla gezen, Suriye’deki cihatçı çetelere turlar dolusu “yardım” gönderen Sedat Peker?

Kendisini Mehmet Ağar ve Pelikancılar grubunun hedef haline getirdiğini belirtiyor. Ağar’ın, Azeri milyarderin Bodrum Yalıkavak Marinasına çöktüğünü, bunu da “birileri” adına yaptığını söylüyor.

Sedat Peker, videolarında öncelikle

diyerek, kendisine darbe indirenlere darbe indirmek istiyor. Bu arada “Barış Akademisyenleri”ne söylediği sözler hafızalarda taze olduğu için, o konuda geri adım atarmış gibi yaparak **kendisini aklamaya çalışıyor; belki de devlet desteğini kaybederken muhalefetin desteğini alma hesabı yapıyor.**

Mafya-devlet içiçe

Aslında Peker’in konuşmaları çok fazla şey anlatmıyor; basitçe birkaç olayın teşhir edilmesiyle sınırlı tutuyor konuşmalarını. İlk videosunda masanın üstünde Mario Puzo’nun Omerta (Mafyanın “suskunluk yasası”) adlı kitabının bulunması da bunun ifadesi zaten.

Durduk yere başlamadı elbette bu konuşmalara. Birkaç neden var aslında.

Birincisi, kişisel olarak can korkusuna düştüğünü söyleyebiliriz. 2018 yılında yurtdışına çıkmak zorunda kalmasına rağmen, geçtiğimiz Nisan ayında ailesinin yaşadığı villaya baskın düzenlendi. Elbette orada olmadığı biliniyordu; amaç yakalamak değil, tehdit etmektir. O güne kadar kendisini koruyan Soylu’nun da elini çektiğini gösteren, gözden çıkarıldığının ifadesi olan bu operasyondan sonra, canını kurtarmak ve üzerindeki

Ülkemizde ortadan kaybolan 128 milyar dolardan, AKP kadrolarının büyük şirketlerde onbinlerce liralık “huzur hakkı” maaşları almalarına, saçma sapan karpuz ya da dinazor heykellerine dökülen milyon liralardan yolcusu olmayan havalimanı inşaatlarına kadar, ortadaki para bolluğuna iyi bakmak gerekir. Bu tablo, ülkemizde kirli paranın boyutunun da, devletin mafya ile olan ilişkisinin de görünen yüzüdür.

daha önce yine saadet zinciri dolandırıcılığı yapan, sonrasında ortadan kaybolan, **bir türlü “yakalanamayan” Tosuncuk gibi...** Bu dönemde **AKP kadrolarının “iş takibi” adıyla büyük miktarlarda rüşvetler alıp sonrasında “iş takip” etmedikleri, yani dolandırıcılık yaptıkları yolundaki haberler peşpeşe düştü basına. Sonra insan kaçakçılığı konusu...** AKP’li belediyelerin, devletin pasaportuyla insan kaçakçılığı yaptığını öğrendik mesela. Keza AKP genel merkezinde çalışan Kürşat Ayvatoğlu’nun lüks bir otomobilde kokain çekerken videosu, kısa sürede lüks daireler, arabalar sahibi olması dikkat çekti. **Ayvatoğlu’nun da Soylu ve Erdoğan’la çekilmiş fotoğrafları internet sitesinde bulunuyordu.** Şimdi de bu ülkede eski içişleri bakanlarının, “mafya çökmesin” diye marinaya “çöktüklerini” öğreniyoruz.

Sistemin çürümesi, çöküşü

Kirli para ile mafya devlet her zaman içiçedir. **Bir ülkede üretim ekonomisinin dışında büyük gelirler, devasa para akışları söz konusu ise, orada mutlaka devletin çok güçlü bir mafya ağı söz konusudur.** Çünkü bu paranın “sevk ve idaresi” için mafyanın gücü tek başına yetmez, devletin doğrudan işleri organize etmesi gerekir.

Kolombiya mesela, büyük uyuşturucu gelirlerini yöneten bir nakro-devlete sahiptir. KKTC, kumar merkezi olan bir yerdir. Üretmeyen, petrol gelirleriyle geçinen Körfez devletleri, bu sistemin merkezinde durmaktadır.

Bugün Türkiye, birçok yönüyle bu çarkın bir parçasıdır. **Büyük paraların döndüğü noktalara bakmak yeterlidir. “Hazine garantili” köprüler, otoyolları, havalimanları, şehir hastaneleri vb. devasa yapılar mesela.** Buraların müteahhitlerine akıtılan paralardan pek çok kesim (AKP kadrolarından ihale mafyasına kadar) payını almaktadır.

Türkiye’nin kendi çıkardığı petrol yok elbette; ancak **Azerbaycan petrolünün geçiş güzergahı olmasının “nimetlerinden” fazlasıyla yararlanıyor.** Azerbaycan’ın “petrol kralları” Türkiye’de “yatırım” yapıyor, bol para saçarak burada kimi ayrıcalıklar elde ediyorlar. Bodrum’daki Yalıkavak Marina’sının sahibi Mübariz Mansimov mesela. Erdoğan’ın ısrarıyla 2007’te Türkiye vatandaşı olmuş, Türkiye’de pek çok yatırımlar yapmış. Bu yatırımlar arasında, Erdoğan ailesinin “gemicikler”inin kiralanması da var. Sonrasında FETÖ’cü olarak yargılandı, milyar dolarlık marinasının hisselerini değerinin çok altında Ağar’a satmak zorunda kaldı.

Sadece Azeri petrolü değil, **İŞİD petrolleri ve Barzani petrolleri de Türkiye üzerinden yasadışı biçimde dünyaya açılıyordu.** Devasa karlar söz konusu olan bu kayıtdışı ticaretin de mafya-devlet işbirliği ile yapıldığını, özellikle Erdoğan ailesinin uluslararası kurumlar tarafından resmi raporlarla suçlandığını da hatırlatalım.

Bir başka para kaynağının uyuşturucu sevkıyatı olduğunu da öğrendik yakınarda. Haziran

2020’de Kolombiya’da, Türkiye’ye gönderilmek üzere paketlenmiş 5 ton kokain yakalandı. Yakalanan kokainin değerinin 265 milyon dolar olduğu açıklandı. Geçtiğimiz Mart ayında, Kocaeli’nde bir limana yanaşan gemiye düzenlenen operasyonda yaklaşık 3.9 ton esrar, 99 bin adet uyuşturucu hap ele geçirildi. **Türkiye’nin bir “geçiş ülkesi” olduğu, bu nedenle stratejik öneminin büyük olduğu sıkça ifade edilir. Artık “geçiş noktası” değil, uyuşturucu dağıtımının “merkezi”dir Türkiye.** Afganistan’dan Avrupa’ya, Güney Amerika’dan Ortadoğu’ya uzanan çok geniş bir ağın merkezinde duruyor. Raporlara göre Türkiye’nin narko-ekonomisi 140 milyar liraya ulaşıyor. Bu, GSYİH’nin (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) yüzde 16’sı anlamına geliyor. (Karşılaştırmak açısından; Tüpraş’ın piyasa değeri 30 milyar lira, Erdemir’in 27 milyar lira) Bu kadar büyük ölçekte bir paranın, devletin bilgisi ve onayı olmadan dolaşması ihtimali yoktur. Zaman zaman en alt kademede bulunan torbacılara dönük operasyonlar yapan devlet, trafiğin başını tutan uyuşturucu baronlarına dokunmaz; hatta kendi payını da alır.

İnsan kaçakçılığı, son on yılda en karlı alanlardan birine dönüşmüş durumda. Asya’dan ve Ortadoğu’dan Avrupa’ya akan, hesabı bile tutulmayan çok büyük bir insan akını var. Bu geçişlerin nerelerden yapıldığı, kimlerin organize ettiği, hangi yöntemlerin kullanıldığını devlet biliyor. Buna rağmen insanlar her gün Avrupa’ya ulaşmak için canlarını tehlikeye atıyorlar. Elbette garantili yöntemler de var. Bunların doğrudan belediyeler üzerinden ve devlet pasaportuyla yürütülenlerini, geçtiğimiz günlerde bütün ayrıntılarıyla öğrendik zaten.

Üretim ekonomisinin dışında kalan para ne kadar büyükse, mafya o kadar büyük, devletin mafyalaşması o kadar derindir. Ülkemizde ortadan kaybolan 128 milyar dolardan, AKP kadrolarının büyük şirketlerde onbinlerce liralık “huzur hakkı” maaşları almalarına, lüks ciplerle birden ortalığı dolduran AKP’lilerden büyük para kazanma vaatleriyle oluşturulan saadet zincirlerine, saçma sapan karpuz ya da dinazor heykellerine dökülen milyon liralardan yolcusu olmayan havalimanı inşaatlarına kadar, ortadaki para bolluğuna iyi bakmak gerekir. Bu tablo, ülkemizde kirli paranın boyutunun da, devletin mafya ile olan ilişkisinin de görünen yüzüdür.

Mafyaya karşı mücadele sisteme karşı mücadeleden geçer

Devletler kimi zaman miadı dolan, teşhir olan, kitlelerin tepkisini çeken mafya örgütlerini ve liderlerini yakalar, hapse atar, cezalandırırlar. Tek tek

mafya mensuplarının tasfiyesi mümkündür. Ancak genel olarak devletlerin mafyaya karşı mücadelesi göstermeliktir; göz boyama amaçlıdır.

Asıl ilişki, devletle mafyanın birbirini güçlendirmesi üzerine kuruludur. Mesela uyuşturucu ticareti mutlaka istihbarat örgütlerinin bilgisi dahilinde yapılır ve bu örgütler de bu ticaretten payını alır.

Yanısıra kayıtdışı her para, sermayeyi büyütür. “Sermaye biriktirmek” için en etkili yöntemlerden biri servetlerin el değiştirmesidir ki, mafya “yardımı” olmadan bu el değiştirme gerçekleşmez. Mafya’yı yaratan ortam, sömürü sisteminin ta kendisidir.

Diğer taraftan, mücadele odağı olan emekçi sınıflarını yozlaştırmak için bedava uyuşturucu dağıtımı yapılır, çetecilik özendirilir, işsiz gençler mafyaya tetikçi olsun diye uğraşılır.

Yani mafya, hem burjuvazinin hem de devletin gücünü kullanan, büyük paraların sevk ve idaresini gerçekleştiren, toplumun çürümelerini ve sınıfsal mücadele dinamiklerinin zayıflamasını sağlayan bir organizasyondur.

Öyleyse bu büyük organizasyon nasıl yok edilir?

Bu soruya her kesim, kendi durduğu yerden cevap verir.

Reformistlerin cevabı; seçimleri kazanmak, AKP’yi devirmek, dönemin sorumlularını yargılamak, “tek adam rejimi”ni değiştirmektir.

AKP döneminde daha yoz, daha çürümüş, daha açıktan kullanılan bir mafya örgütlenmesi olduğu doğrudur. Ve seçimleri kazanacak başka bir partinin bu örgütlenmeyi törpülemesi, görünür yanlarını yontması mümkündür. Ancak burjuvazinin sömürü sistemi devam ettiği sürece mafya varlığını sürdürecektir. Öyleyse bu gerçek bir çözüm değildir.

Bir de TV dizileri üzerinden bize anlatılan bir çözüm var: “Kötü mafya”yı yenmenin yolu “iyi mafya”nın güçlenmesidir. “Kötü mafya”nın saldırısına uğrayan “iyi mafya”, “en büyük”, “daha büyük” olmak için “en tepeye” çıkmak için uğraşır. Bütün mafyaları yener; mutlu son! Dizi biter... Söz konusu “halk dostu-iyi mafya”ların halka yaptıkları iyilik; aşevinde bedava yemek dağıtmak, işsiz gençlere bar fedailiği ya da yasadışı silah ticareti yaptırmak, bir de yoksul halka arada birkaç poşet gıda yardımı yapmaktır. Yani AKP’nin ya da herhangi bir zengin yapmış gibi “sadaka” düzenini sürdürmektir. Dahası, “en büyük”, “en tepedeki”nin de üzerinde başka mafya, onların da üstünde mafyatik devlet, en üstte de burjuvazi vardır. Bir mafya çökertildiğinde, yerine başka bir mafya gelir, sistem devam eder; ya da başlangıçtaki “iyi mafya” yükseldikçe mafyatik sistemin daha etkin bir parçası haline gelir. Kişiler ya da gruplar değişir, sistem devam eder.

Mafyadan da, mafya devletinden de kurtulmanın tek yolu, işçi ve emekçilerin direnişidir. Mafyayı yaratan, koruyup büyüten, bu sistemin kendisidir. Sistem yıkılmadan gerçek bir “temizlik” asla olmayacaktır.

İkizdere'de köylüler yaşam alanlarını savunuyor

Rize İkizdere'de, yeni bir doğa katliamı yaşanıyor. Cengiz İnşaat tarafından açılmaya çalışılan taş ocağına karşı köylüler direniyor. Yöre halkı yaylalarını korumaya çalışırken, devlet jandarmasıyla, biber gazıyla, copuyla, gözaltılarıyla, köylülere kesilen para cezalarıyla Cengiz Holding'in yanında.

Halka dönük ahlaksız küfrüyle tanıdığımız Cengiz Holding, İkizdere'de lojistik liman inşaatında kullanmak üzere İşkencedere Vadisi'nde bir taşocağı inşasına başladı. **Çin'in tüm dünyayı bir ağ gibi sarmayı hedeflediği Kuşak ve Yol Projesi'nin önemli duraklarından biri olarak planlanan bu liman için bölgeden 16 milyon ton taş alınması planlanıyor.** Bu taşocağı için Mart ayında Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle acele kamulaştırma kararı alınmıştı. Kararın ardından İkizdere halkı taşocağı açılmak istenen vadiye çadır kurarak nöbet tutmaya başladı. Direniş karşısında ilk anda geri çekilen şirket, 23 Nisan'da başlayan 3 günlük sokağa çıkma yasağını fırsat bilerek alana tekrar iş makinelerini getirdi. Durumu farkedenden köylüler, Karadeniz'in zorlu yayla yollarından yürüyerek bölgeye gelip, iş makinelerinin önünde barikat kurdular. Jandarma bu direnişe gaz ve copla müdahale ederek çok sayıda köylüyü yaraladı; 6'sını gözaltına aldı.

Yaşanan saldırı ve gözaltılar, köylülerin direnişini durduramadı. Ertesi gün yeniden alanda toplandılar. Sokağa çıkma yasağının bitmesinin ardından, komşu köyler de bölgeye akın ettiler. Bu defa devlet, taşocağı çalışması yapılan alana 500 metre kala barikatları kurmuştu. Jandarmanın yanında, çevik kuvvet de bölgede konuşlanmıştı. Yağışlı havada da köylülerin direnişi devam etti.

Taşocağı kurulmak istenen İşkencedere Vadisi, dünyada öncelikli korunacak 200 ekolojik bölgeden birisi olan Rize-İkizdere Vadisi'nin bir parçası. Bölgenin, doğal sit alanı olarak koruma altında kalması gerekiyor. 2000'lerin başlarından itibaren, Karadeniz'in en güzel yaylaları, vadileri HES projeleriyle, maden

ocaklarıyla, karayolu inşasıyla yağmalanıyor. En başından itibaren bölge halkı bu saldırılara karşı çeşitli biçimlerde örgütlendi, direnişler gerçekleştirdi. **Derelerin Kardeşliği Platformu, Karadeniz İsyandadır Platformu gibi örgütlenmeler aracılığıyla bu yağma ve rant projelerine karşı mitingler ve eylemler yapıldı.** Ancak başlangıçta bu direnişlere katılım daha sınırlıydı; köylüler yaşamakta olan doğa katliamının etkilerini tam olarak göremiyordu. Aradan geçen yıllarda, yapılanların doğrudan yaşamlarına tehdit olduğunu yaşayarak öğrendiler. **Dereleri kurudu, iklim değişti, hayvanları ve tarımları eski verimini-bolluğunu kaybetti. Dahası geçmişte yaşamı güçlendiren her yağmur, artık bir felakete dönüştü, canlar aldı.**

Bugün İkizdere'de halk, son 20 yılda yaşanan acıların birikimini omuzlamış durumda. Bu nedenle saldırılara rağmen ormanlarını-derelerini korumak için cansiperane direniyorlar. Gözaltına, biber gazına rağmen, yaşlı köylü kadınlarıyla, çocuklarıyla iş makinelerine engel olmaya çalışıyorlar. Kimi zaman ağaçlara çıkarak kesilmesini engelliyorlar, kimi zaman arı kovanlarını iş makinelerinin önüne koyarak ilerlemesini durduruyorlar.

Yine Cengiz, yine Erdoğan

Taşocağını açmaya çalışan Cengiz Holding'i kitleler yakından tanıyor. AKP döneminde zenginleşen Cengiz Holding aldığı kamu ihaleleriyle ve garanti ödemelerle dünya sıralamasının en üstüne yerleşmiş durumda. **AKP dönemindeki tüm "mega projeler" i tek başına ya da konsorsiyum içinde yer alarak üstlenen Cengiz Holding'in serveti her geçen gün büyüyor.** Seydişehir Alüminyum'un özelleştirilmesi, İstanbul'da 3. Havalimanı, Hasankeyf Ilısu Barajı, Kuzey Marmara Otoyolu, Yusufeli Barajı, Akkuyu Nükleer Santrali gibi, ülkenin üretimine, gelişimine, refahına

katkısı olmayan ama büyük bir doğa katliamına, ekolojik dengenin tahrip olmasına neden olan, tarihi ve yaşam alanlarını yokeden projelerin hepsine Cengiz Holding'in imzası var.

AKP tarafından Cengiz'e öylesine büyük bir servet aktarımı söz konusu ki, **Dünya Bankası raporlarında, dünyada kamudan en çok ihale alan 4. şirket Cengiz Holding.** Bu konuda yalnız da değil; rapordaki sıralamaya göre, Türkiye'den 5 şirket (Limak, Cengiz, Kolin, Kalyon ve MNG), ilk 10 sıraya yerleşmiş durumda.

Erdoğan yönetimi de, çıkardığı kararnameler, "ÇED gerekli değildir" raporları, direnen halka dönük saldırıları ve yıldırma çabaları ile bu yağmanın ortağı oluyor. Yetmiyor, sık sık bu şirketlerin vergi borçları siliniyor. Ticaret Bakanlığı verilerine göre, son on yılda Cengiz İnşaat için 30 defa ("Beşli çete" için ise toplamda 128 defa) "vergi, resim ve harç istisna belgesi" tanzim edilmiş. **İşçilerin asgari ücretinden bile vergiler peşin peşin kesilirken, Cengiz İnşaat devletin bütçesini pervasızca hortumluyor.**

İkizdere halkı, yaşam alanını savunuyor. Tıpkı Kaz Dağları'nın delik deşip edilmesine, zeytin ağaçlarının sökülmesine, termik santrallerle havanın kirletilmesine direnen başka köylüler gibi... Tek tek direnişleri birleştirmek ve büyütme gerekiyor. Doğa katliamına karşı mücadele, insanlığın geleceğini kurtarma mücadelesine dönüşmüştür artık.

Metin Lokumcu davası ertelendi

10 yıl önce Hopa'da polislin kullandığı biber gazı nedeniyle yaşamını yitiren Metin Lokumcu'nun mahkemesi, 10 yılın ardından 21 Nisan günü başladı. Avukatların taleplerini reddeden mahkeme, davayı 28 Haziran'a erteledi.

31 Mayıs 2011 günü, dönemin başbakanı Erdoğan, Artvin'in Hopa ilçesine seçim kampanyası için geldiğinde, bir protesto gösterisi örgütlenmişti. Eylemde polislin yoğun biber gazı kullanımı sonucunda, Metin Öğretmen hayatını kaybetti. Ölümünün ardından Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) otopsi raporunda, ölüm nedeni olarak "kalp ve akciğer hastalığı" yazıyordu. Lokumcu'nun ailesinin itirazı üzerine TTB'nin hazırladığı raporda ise, Lokumcu'nun ölümüne neden olacak bir kalp ya da akciğer rahatsızlığının olmadığı tespit edildi. Yine raporda belirtildiğine göre, "ölüm ile kimyasal gaza maruz kalma arasında nedensellik ilişkisi" vardı. Bu raporun ardından Adli Tıp Genel Kurulu'nun 2012 yılında hazırladığı bir raporda da, Lokumcu'nun ölüm nedeni olarak kullanılan gazın etkili olduğu belirtilmişti. Böylece bir devlet kurumu ilk defa, biber gazının ölümcül etkisini kayda geçmiş oldu.

Bu kadar açık raporlara, ailenin ve avukatların yoğun çabasına rağmen, davanın ilk duruşması ancak 9 yıl 11 ay sonra, Trabzon 2. Asliye Ceza

Mahkemesi'nde başlatılabildi. 13 polis hakkında "taksirle ölüme neden olma" gerekçesiyle iki yıldan altı yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. Dava, Hopa Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüleceken, güvenlik gerekçesiyle Trabzon'a nakledildi; yanısıra, 21 Nisan günü Trabzon'da tüm eylem ve etkinlikler yasaklandı.

Tüm bu engelleme çabalarına rağmen, duruşmaya bir çok ilden gelen baro başkanları ile çok sayıda avukat katıldı. TİP, HDP ve CHP milletvekilleri de gelmişti. Baroların ve derneklerin katılma talepleri ise reddedildi. Mahkeme, dosyanın Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilmesi talebini de; tanıkların ve sanıkların duruşmaya getirilmesi talebini de reddetti... Avukatların "reddi hakim" talebi için, dosyanın nöbetçi ceza hakimliğine gönderilmesine karar verildi. Bir sonraki duruşma 28 Haziran 2021 gününe ertelendi.

Avukatlar sadece 13 sanığın değil, emri verenlerin, dönemin içişleri bakanının, kaymakamın, emniyet müdürlerinin de yargılanması gerektiğini söylediler.

Kod-29 artık “9 canlı”!

Bir işçi çalıştığı işyerinden ayrıldığında, patron SGK'ya (Sosyal Güvenlik Kurumu) “işçinin işten ayrılma sebebi”ni bildirmekle yükümlüdür. Uygulamada kolaylık sağlamak amacıyla **SGK, işten çıkış sebeplerini genel sayı kodlarıyla kısaltmıştır. Patronlar, işçinin işten çıkış belgesini hazırlarken, SGK'nın belirlemiş olduğu bu kodları kullanırlar.**

SGK, işçinin işten çıkışı ile ilgili olarak patronun yaptığı bu bildirimi dikkate alır. İşçinin işsizlik ödeneği, kıdem tazminatı gibi konular, bu bildirimle ilgili olarak belirlenir. İşçilerin bu bildirimlerin hazırlanması sürecinde söz hakkı yoktur. Ve **işçi tarafından aksi ispat edilinceye kadar, SGK için “patronun beyanı esastır”**. “İşçinin ispatı” için ise uzun ve işçinin mağduriyetini büyüten dava süreçleri yaşanmaktadır.

SGK'nın “Kod 29” olarak kısalttığı madde, İş Kanunu 25/2 maddesiyle düzenlenen “işçinin iyi niyet ve ahlak kurallarına aykırı davranışı” ile iş akdinin feshi maddesidir. Tamamen işçiyi kusurlu bulan, bu nedenle kıdem tazminatı ve işsizlik

“işten çıkarma yasağı” başlatıldığında, sadece bu madde “muaf” kapsamına alındı. Ve işçi çıkarmak isteyen patronlara, çok önemli bir maddi yükümlülüğün, kıdem tazminatından kurtulma olanağı sağlayan bir özgürlük alanı yaratılmış oldu. 2020 yılı içinde yaklaşık 177 bin işçi Kod-29'la işten atıldı.

Koronavirüs salgını döneminde gerçekleşen işçi direnişlerinin büyük çoğunluğu “Kod-29 ile işten çıkarılma” nedeniyle yaşandı. Çünkü patronlar kendilerine tanınan bu büyük özgürlüğü, işçileri “ahlaksızlıkla” damgalamak pahasına “ahlaksızca” kullanmışlardı.

Ancak pandemi koşullarına, yasaklara, polis saldırılarına, gözaltılara rağmen işçiler Kod-29'a karşı büyük bir direniş gerçekleştirdiler. Yaşanan açık hak gaspı ve işçilere dönük onur kırıcı saldırı, bu direnişler sayesinde teşhir oldu; geniş kitleler Kod-29 saldırısına karşı tepki gösterdiler.

Bu direniş ve tepkiler devleti zor duruma sokunca, tam da kapitalizmin sömürücü yapısına uygun

bir “çare” buldular. İşten çıkarmaları durduracaklarına, Kod-29'u saldırısını geri çeceklerine yeni bir düzenleme yaptılar. SGK'nın Nisan ayı başında yayınladığı yeni bir genelge ile Kod 29 “dokuz doğurdu”!

İş Yasası'nın 25/2 maddesindeki “ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranış” yasası, 9 ayrı bölüme tasnif edildi ve SGK bunlar için 9 yeni kod belirledi. Yeni kodlar şöyle:

Kod 42: İş sözleşmesi yapıldığı sırada bu sözleşmenin esaslı

ödeneği haklarını sıfırlayan bir maddedir bu.

17 Nisan

2020 tarihinde

noktalarından biri için gerekli vasıflar veya şartlar kendisinde bulunmadığı halde bunların kendisinde bulunduğunu söyleyerek işçinin işvereni yanıltması.

Kod-43: İşçinin, işveren yahut bunların aile üyelerinden birinin şeref ve namusuna dokunacak sözler sarf etmesi.

Kod-44: Başka bir işçiye cinsel taciz.

Kod-45: İşçinin işverene yahut onun aile üyelerinden birine veya işverenin başka işçisine sataşması, işyerine sarhoş yahut uyuşturucu madde almış olarak gelmesi.

Kod-46: İşçinin, işverenin güvenini kötüye kullanmak, hırsızlık yapmak, işverenin meslek sırlarını ortaya atmak gibi davranışlarda bulunması.

Kod-47: İşçinin işyerinde, yedi günden fazla hapisle cezalandırılan ve cezası ertelenmeyen bir suç işlemesi.

Kod-48: İşçinin art arda iki işgünü veya bir ay içinde iki defa herhangi bir tatil gününden sonraki iş günü yahut bir ayda üç işgünü işine devam etmemesi.

Kod-49: İşçinin yapmakla ödevli bulunduğu görevleri kendisine hatırlatıldığı halde yapmamakta ısrar etmesi.

Kod-50: İşçinin işin güvenliğini tehlikeye düşürmesi, makineleri, tesisatı veya başka eşya ile maddeleri 30 günlük ücreti ile ödeyemeyecek derecede hasara uğratması.

Bu düzenlemeyi yaparak işçilerin tepkisini yatıştıracaklarını düşünüyorlar.

Ancak salt patronların daha fazla kar elde etmesi ya da işçileri tazminatsız işten çıkarabilmesi için hangi maddeleri, hangi kodları kullanırlarsa kullansınlar, koronavirüs salgını koşullarında haksız yere işçileri işten çıkarmak, patronların ahlaksızlığı olmaya devam edecektir. Ve bu saldırıyı da durduracak olan, işçilerin direnişidir.

Türkiye işçiler için en kötü ilk 10 ülke arasında

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) 2020 yılı için “Küresel haklar endeksi” başlıklı raporunu açıkladı. Rapora göre Türkiye, çalışanlar için en kötü ilk 10 ülke arasında yer aldı. Türkiye, ITUC'un 2019 raporunda da en kötü ülkeler listesinde yine ilk 10'a girmeyi “başarmıştı”!

Raporda Türkiye “işçilerin haklarını sistematik olarak ihlal eden ülkeler” grubunda yer alıyor. ITUC, bu gruptaki işçilerin hiçbir hakkının garanti altında olmadığını söylüyor. Sıralamanın en altında bu grup bulunuyor. Bu gruptan daha kötü durumda olan ülkeler, savaş ya da iç savaş ortamında olan, bu nedenle işçilerin yaşam hakkı da dikkate alınmayan ülkeler; ve bu ülkeler gruplandırmaya girmiyor.

Böylece Türkiye, savaş halinde olmayan ülkeler içinde, işçi haklarına karşı en saldırgan ülke olarak kayıtlara geçiyor. Zaten diğer 9 ülkeye bakmak da “yerimizi” görmek açısından çarpıcı: Bangladeş, Brezilya, Kolombiya, Mısır, Honduras, Hindistan, Kazakistan, Filipinler ve Zimbabve.

ITUC raporunda, Türkiye için ayrıca şu tespitler yapılmış:

“Türkiye sendikacılar için en düşman ülkelerden biri olmaya devam etti. 2016'daki darbe girişiminin ardından hükümet sivil özgürlükleri kısıtladı. Bu korku ikliminde sürekli tehdit altında çalışan işçiler, sendika hakkından mahrum. İşverenler sendika organizatörlerini caydırıyor veya işten çıkarıyor.”

İş cinayetlerinde rekor artış

ITUC Genel Sekreteri Sharan Burrow,

“Birçok ülkede sendikalara dönük baskılar ve hükümetlerin işçi haklarına saygı göstermemesi, işçileri hastalığa ve ölümlere sürükledi” diyor.

Türkiye bu durumun en yoğun yaşandığı ülkelerden birisi. İşçiler güvencesiz, örgütsüz ve en temel haklardan yoksun olarak çalışıyorlar. Sendikal örgütlenme çabaları, işçi kıyımlarıyla sonuçlanıyor. Hak mücadelesi patronların saldırısı ile karşılaşılıyor.

Bu ağır koşullarda çalışan işçilerin canının da hiç değeri yok! İSİG (İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi) verilerine göre, geçtiğimiz Nisan ayında

en az 249 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Her gün 8'den fazla işçinin iş cinayetinde öldüğünü gösteriyor bu rakam.

İşçiler zaten çok ağır koşullarda çalışırken, salgın koşullarında bu durum daha kötüye gitti. Patronlar, salgını sömürüyü artırmanın bahanesi haline getirdiler. Bazı işyerlerinde salgına ilişkin hiç önlem alınmadı; bazıları ise “önlem” adı altında işçiler daha yoğun çalışmaya zorlandı. Her iki durumda da işçiler daha çok hastalandı, daha çok öldü.

ITUC raporu, Türkiye'de sınıf mücadelesinin ne kadar gerilediğinin göstergesidir. Ve işçilerin önünde, bu sömürü düzenine karşı mücadele etmekten başka yol yoktur.

Salgın koşullarında sendikalaşma engeli ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

MİGROS, PTT, SML, SİNBO, BALDUR, EKMEKÇİOĞLU METAL, LÖGEL MAKİNA... Son aylara damgasını vuran ve bir kısmı hala devam eden bu direnişlerin ortak özelliği, işçilerin Kod-29'dan işten atılmalarıdır. Bir diğer ortak özelliği ise, sendikalaşma mücadelesi yürütmeleri, sendikaya üye olmaları...

Sendikalaşmak, işçi sınıfının militan mücadelesiyle kazandığı bir haktır. Bu öylesine büyük bir mücadeledir ki, devletler "anayasal hak" olarak kayıtlara geçirmek zorunda kalmışlardır. Buna rağmen, işçi sınıfı mücadelesinin zayıfladığını farkettileri her dönemde bu hakkı gaspetmek için harekete geçerler. Yüzyıllara dayanan mücadelenin kazanımlarını korumak için, günümüzde de tekrar tekrar mücadele etmek gerekir. Bu nedenle sendikalaşma mücadelesi, kapitalist sistemin kendisine karşı mücadeleye dönüşür her defasında.

Koronavirüs salgınının oluşturduğu koşullar, bir kere daha burjuvazinin, kazanılmış haklarımızı gaspetmek için harekete geçmesine olanak sağladı.

Patronların pandemi fırsatçılığı

Pandemi, işçi ve emekçiler için açıklıktan ya da salgından ölmek anlamına geliyor; patronlara ise daha fazla kar etme olanağı...

"Koronavirüs bir işçi hastalığıdır" diyoruz. Aynı zamanda bir "işçi kıyımı"dır. Hem işçilerin hastalıktan kırımları, hem de sömürünün ve işten atmaların pervasızlaşması anlamında böyledir. Devletin yaptığı her düzenleme, yayınladığı her kararname, bu durumu daha da vahim hale getirdi.

Pandemi, patronlar için "Allah'ın bir lütfu" olurken, milyonlarca işçi için "kırk satır mı kırk katır mı" misali, "ölümlerden ölüm beğen" oldu. Hastalık, açlık ve işsizlik kısıracında can çekişir hale geldi. İşsizlik Türkiye tarihinin zirvesini gördü. Kısa çalışma ödeneğinin süresi bittiğinde yeni bir işçi kıyımı dalgası daha yükselecek.

Pandemi döneminde sendikalaşma

Düşük ücret politikası, ağır çalışma koşulları, idari baskılar ve kadın işçilere yapılan tacizler işçileri sendikalaşmaya yöneltiyor. Ama en başa düşük ücreti yazabiliriz. Çünkü enflasyon yüksek, temel tüketim ve hizmet ürünleri her gün zamlanıyor; işçilerin ücretleri yetmiyor, yoksullaşma derinleşiyor.

Sendikalaşmak "anayasal hak" olarak yasalara geçirilmiş olsa da, sendikalaşmanın önü çeşitli engellerle kesilmiş durumda. Önce yüzde 10 işkolu barajını geçmek gerekir. Bu barajı aştığında, işyerindeki yüzde 50+1 işyeri barajına takılırsın. Bunları geçmeden işyerinde yetkiyi alamazsın. Hepsini aşip örgütlenmeyi gerçekleştirdiğinde, bu defa da patronun mahkeme-yetirazi ile karşılaşsın. Kimi zaman yıllarca süren davalar, işçiyi sendikalı olmaktan bezdirir; bu arada patron işçilerin bir kısmını kandırarak sendikadan istifa ettirir. Tüm bu yasal engeller aşıldıktan sonra bu kez de işten atılma, gözaltılar, polis-jandarma saldırısıyla

Sendikalaşmak, TİS ve grev hakkı, toplumsal olarak kazanılmış bir haktır; ancak bu bir güvence değildir, her işyeri için tekrardan kazanılması gerekir.

karşılaşırsın. Buna karşı greve çıktığında, patronların lokavtı ya da grev kırıcıları kullanmasıyla grev etkisiz hale getirilir vb...

Sendikalaşmak, TİS ve grev hakkı, toplumsal olarak kazanılmış bir haktır; ancak bu bir güvence değildir, her işyeri için tekrardan kazanılması gerekir.

Sendikalaşma mücadelesi, patronlar için en önemli işten atma sebebidir. Ancak bunu her defasında farklı biçimlerde perdeler, bahaneler üretirler. Bu kimi zaman ekonomik daralma olur, kimi zaman işçilere dönük iftiralar... Salgın günlerinde en büyük bahaneleri ise, Kod-29 oldu. İşçiler "ahlaksızlık"la suçlanarak kapının önüne kondu. Son bir yılda yaşanan direnişlerin neredeyse tamamı Kod-29'la işten atılan işçiler tarafından gerçekleştirildi. Bunların büyük çoğunluğu, sendikalaştıkları için işten atılan işçilerdi; içlerinde sendika yöneticileri de bulunuyor.

Hak gaspının yeni adı: Kod 29

Günümüzde Kod-29, sendikalaşmanın ve hak aramanın en büyük engelidir. Pandemi döneminde işçilere dönük en büyük saldırdır aynı zamanda.

Kod-29'la işçiler sadece işten atılmakla kalmıyor; siciline "ahlaksızlık" lekesi işleniyor, tazminatlarını alamıyor, işsizlik ödeneğinden yararlanamıyor, işe geri iade davası açamıyor, ömürleri boyunca bu bu lekeyi üzerlerinde taşıyorlar ve kayıtdışı çalışmaya zorlanıyorlar.

Bütün bunlar işçiler için çok büyük bir tehdittir. Patronlar sendikalaşma mücadelesinin karşısına Kod-29'u koyarak, işçileri sendikalardan uzak tutmak istiyorlar. Ancak işçiler hem Kod-29'a karşı mücadele ediyor, hem de bu ağır çalışma ve yaşam koşullarında tek kurtuluşun sendikalaşmak olduğunu daha iyi görüyorlar.

Onların mücadelesi sonucunda devlet "Kod-29" uygulamasına bir kılıf geçirmek zorunda kaldı. Geçtiğimiz Nisan ayında SGK'nın yaptığı bir açıklama ile "ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı" hallerinin her biri için ayrı kodlar belirlendi. Mesela şimdi sendikalaşan işçiler en çok Kod-46 ile (işçinin, patronun güvenini kötüye kullanması, hırsızlık yapması, patronun meslek sırlarını deşifre etmesi vb.) işten atılıyorlar. Ancak bu Kod'ların herbirinde, tıpkı Kod-29'da olduğu gibi tazminat,

işsizlik ödeneği, işe geri dönme davası gibi haklar yine gaspediliyor. Yani **işçilerin uğradığı hak gaspında bir değişiklik yok. Sadece "ahlaksızlık" yerine "hırsızlık"tan işten atılmış oluyorlar.**

Pandemide ücretsiz izin uygulaması da sendikalaşmayı engellemenin bir başka yolu oldu. Sendikalaşan işçiler ücretsiz izne çıkartıldığı zaman, mücadele kesintiye uğruyor. Bugün direnen işçilerin bir kısmı önce ücretsiz izne çıkarılmış, buna tepki gösteren-direnen işçiler Kod-29'dan işten atılmışlardı. Tıpkı Migros, Sinbo işçileri gibi...

Patronlar işçilerin e-Devlet şifrelerini alarak da sendikalaşma mücadelesini engellemeye çalışıyorlar. Eskiden sendikalı olmak için noter şartı vardı. Yapılan düzenlemeyle noter şartı kaldırıldı; işçiler e-Devlet üzerinden sendikaya üye olmaya başladılar. İşbirlikçi sendikacılar da bu düzenlemeyi desteklediler. Ancak patronlar işçiler üzerinde baskı kurarak e-Devlet şifrelerini alabiliyor, böylece sendikaya üye olanları öğrenebiliyorlar.

Pandemi koşullarında bunun kolay bir yolunu daha buldular. En son "tam kapanma" adı verilen dönemde, izin belgesinin e-Devlet'ten alınması zorunluluğu getirildi. İşçiler bunu kendi başlarına yapabilecekken, patronlar işçilere izin belgesi hazırlamak için e-Devlet şifrelerini almaya çalıştı; hatta işçileri buna zorladı.

Bursa-Kestel'de faaliyet gösteren Atılım Desen fabrikasında çalışan işçilerin durumu buna çarpıcı bir örnektir. Patron "çalışma izin belgesi çıkaracağız" bahanesiyle işçilerin e-Devlet şifrelerini topladı ve sendikaya üye olduğunu öğrendiği işçileri işten çıkardı. Bunun üzerine diğer işçiler şalteri indirerek arkadaşlarına destek oldular.

Son sözü direnenler söyler

"Tam kapanma" adı verilen dönem, işçiler için "tam sömürü" dönemi oldu. Neredeyse işçilerin tamamına yakını "kapanma"dan "muaf" tutuldu; hafta sonları da dahil "tam çalışma"ya mahkum edildi. Bu arada örgütlenme, sendikalaşma, TİS, grev gibi tüm haklar fiilen yasaklandı.

Saldırıları karşı direnişler de artarak devam ediyor. Direnişler büyük ve kitlesel olmasa da yaygın ve militan eylem biçimleriyle devam ediyor. Özellikle patronların evlerinin, şirket merkezlerinin önünde eylem yapmak, satış mağazalarında kasa kilitlemek, AVM önü ve içlerinde ajitasyon çekmek gibi eylemler patronları ve devleti oldukça rahatsız ediyor. Öyle ki, Migros, SML gibi Kod-29'la işçi çıkaran yerlerde, direnen işçilere tazminatlarını ve diğer haklarını fazlasıyla vermeyi teklif ediyorlar.

Fakat işçilerin talebi, Kod-29 ve türevlerinin kaldırılması, sendikalı olarak işlerine geri dönmektir. Yapılması gereken, mücadeleyi büyük bir kararlılıkla sürdürmek, fiili mücadele yöntemlerini çoğaltmaktır. Son sözü direnenler söyler. Şimdi örgütlü-militan mücadeleyi yükseltme zamanı!

Takvim yaprakları 1 Mayıs'a doğru yaklaştıkça, her kurumun 1 Mayıs politikası netleşiyor. Platformlar kuruluyor, toplantılar yapılıyor, faaliyetler başlıyor...

Bu yıl da 1 Mayıs öncesi böyle bir hazırlık evresine girildi. **Mart ayının ortalarından itibaren 1 Mayıs çağrıları yapıldı.** Başlangıçta sınırlı sayıda kurumun biraraya geldiği toplantılar, Nisan ayının başında çoğalmaya başladı. **Ve 9 Nisan'da 29 kurumdan oluşan 1 Mayıs Platformu'nun kurulduğu, bir deklarasyonla duyuruldu.** Ardından ortak basın açıklamaları, toplu bildiri dağıtımları, işçi direnişlerini ziyaretler vb. başladı.

Sendikalarından önce devrimci-demokrat kurumların biraraya gelmesi ve 1 Mayıs'a dair ortak bir program çıkarıp faaliyetlere başlaması, kuşkusuz olumlu bir adımdır. Her ne kadar yaklaşık 3 hafta boyunca 1 Mayıs çağrılarında icabet edilmemiş, kurumlar dolaşarak bizzat davet edilmesine rağmen toplantılara gelinmemiş olsa da -yani geç bir başlangıç yapılsa da- böyle bir adımın atılmış olması sevindirici bir gelişmedir. Her şeyden önce 1 Mayıs'ı sendikaların inisiyatifine terkeden, sendikaların çağrısına kadar bekleyen tarzın kırılması bakımından önemlidir.

Hatırlanacaktır; **2000'li yılların başlarında devrimci-demokrat kurumlar "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nda biraraya gelerek, 1 Mayıs'ların birleşik-kitlesele ve militan bir şekilde kutlanmasını sağlamışlardı.** Tüm engellere rağmen 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesini ortaya koymuş ve fiilen başarmışlardı. AKP hükümetinin 2010 yılında Taksim'i 1 Mayıs'a açmak zorunda kalması da bu sayede gerçekleşmişti. Sonraki yıllarda bu platform dağıldı (konuyu dağıtmamak bakımından nedenlerine girmiyoruz) ve 1 Mayıs'lar büyük oranda sendikaların inisiyatifine bırakıldı. Yer yer sınırlı sayıda devrimci kurumun eylem birlikleri ve Taksim'e çıkışları olsa da, genel manzara buydu.

1 Mayıs, 1 Mayıs günü kutlanır!

Sendikaların belirlediği 1 Mayıs kutlamaları ise, devletin icazet sınırları içinde gerçekleşen mitinglerle, sendika başkanlarının nutuklarıyla geçiyordu. 1 Mayıs'ın meşrulaşması ve yasal hale gelmesinden sonra bu kutlamaları göstermelik bir şekilde yapan Türk-İş, Hak-İş gibi gerici-faşist sendikaları bir kenara bırakıyoruz; DİSK'in başını çektiği KESK, TTB, TMMOB gibi solda yeralan sendika ve meslek örgütlerinin birlikte örgütledikleri kutlamalar da, diğerlerini aşan ve 1 Mayıs'ın ruhuna uygun kutlamalar olmadı. Dahası bu 4'lü, 1 Mayıs'ın tek ve gerçek sahipleri kendileriymiş gibi davranıp, devrimci-demokrat kurumları yok sayan dayatmalarda bulunabildiler. Elbette böyle davranabilmeleri, esas olarak komünist ve devrimcilerin güç kaybına uğramasından ve sendikaları zorlayacak birleşik bir duruş sergileyememesinden kaynaklanıyordu.

2021 1 Mayıs'ına sendikaları beklemeden bir platform kurularak girilmesi ve faaliyetlere başlaması, son yıllarda oluşan bu tabloyu değiştirme çabası bakımından anlamlı ve önemlidir.

Her 1 Mayıs, içinde bulunulan nesnel ve öznel koşullara bağlı olarak şekillenir. Öyle ki, bir önceki yılla bile arasında büyük farklar olabilir. Bu durum 1 Mayıs'ın taleplerini de, katılım düzeyini ve biçimini de değiştirir kuşkusuz. Örneğin 2020 1 Mayıs'ı, hem

dünyada hem ülkemizde önceki yıllardan çok farklı koşullarda, tüm dünyayı esir alan pandemi ortamında gerçekleşti. 1 Mayıs'a pandeminin ilk aylarında girilmişti; büyük bir şaşkınlık ve belirsizlik hakimdi. **Devrimci-demokrat kurumlar içinde bile "kapanma"yı savunan, kitle faaliyetlerini durduran, herşeyi internet üzerinden yürütenler vardı.** Sokağa çıkma yasaklarına, sosyal hayatın kısıtlanmasına razı olunmuştu. *"Bu koşullarda 1 Mayıs kutlanamaz, en fazla internetten yapılabilir"* eğilimi baskındı.

Kitleler üzerine karabasan gibi çöken pandemiye, onun yarattığı karamsar-umutsuz ruh haline, sürekli geriye çeken tutumlara karşı *"her koşulda 1 Mayıs kutlanacak"* diye çıkmak ve her yerde buna uygun bir pratik örgütlemek yaşamsal önemdeydi. 2020 1 Mayıs'ını bu hedef belirledi. Ve tüm zorluklara rağmen hedefe ulaşıldı.

2021 Mayıs'ına ise, artık birçok şeyin ayan-beyan ortaya çıktığı koşullarda giriyoruz. Pandemi bahanesiyle alınan tüm kararların egemenlerin yararına, işçi ve emekçilerin zararına olduğu çok açık biçimde görüldü. Buna karşı tepkiler artmaya başladı. **Dünyanın pek çok yerinde keyfi yasaklara karşı protestolar yapılıyor. Başlangıçta bıçak gibi kesilen direnişler, yeniden alevleniyor.** İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar, pandemiyle birlikte daha da ağırlaşan koşullara karşı ayağa kalkıyorlar.

Onun için **2021 1 Mayıs'ında egemenlerin keyfi yasaklarını tanımamak, sokaklara çıkıp işçi ve emekçilerin ağırlaşan sorunlarını haykırmak büyük bir önem taşıyor.** Tüm dünya için geçerli olan bu durum, Türkiye gibi faşist bir yönetim altında ve akıllalmaz uygulamalarla korona artışlarında rekorlar kıran bir ülkede çok daha zorunludur.

Erdoğan yönetimi, en küçük bir hak arayışını bile büyük bir saldırıyla bastırmaya çalışıyor. Madencilerin yürüyüşünden Boğaziçili öğrencilerin

1 Mayıs çağrılarımız dört bir yanda

1 Mayıs çalışmalarına Nisan ayının ilk günlerinde başladık. Stickerlarımızı, afişlerimizi yaygın biçimde yapmaya başladık. Dergimizin 1 Mayıs'a çağrı yazısının bulunduğu Nisan sayısının dağıtımı sırasında geniş kitlelere 1 Mayıs'ı anlattık. Nisan ayının ortalarına doğru, Taksim'e çağırıcı ve 1 Mayıs'ın 1 Mayıs günü kutlanması gerektiğini belirten afişlerimizi İstanbul'un merkezi yerlerine, emekçi semtlerine astık; bu afişler epey uzun bir zaman duvarlarda kaldı. Son haftaya girerken emekçi semtlere flamalarımızı astık, pankartlarımız Mecidiyeköy'de ve 1 Mayıs'ın kalbi Taksim'de kitleleri selamladı.

Bağımsız faaliyetlerimizin yanı

sıra bu yıl oluşturulan 1 Mayıs Platformu'nun basın açıklamaları, bildiri dağıtımları vb. faaliyetlerine katıldık.

Yasaklar nedeniyle Taksim eylemleri genel olarak sınırlı sayıda kişiyle yapılacağı için, emekçi semtlerdeki kitleyi 1 Mayıs kutlamalarına katabilmek amacıyla harekete geçtik. Semtlerde devrimci-demokrat kurumlarla ortak 1 Mayıs eylemi örgütlemek için görüşmelere başladık.

Gazi mahallesi için devrimci kurumlarla birlikte yaptığımız hazırlık, son gün bizim dışımızdaki nedenlerle iptal edildi. Kartal-Gülsuyu'nda çabalarımıza rağmen kitle gösterisi örgütlenemedi. İkitelli'de yoğun uğraşlarımız sonucu 1 Mayıs günü ortak eylem yapmayı başardık. Nurtepe'de hem birleşik olarak hem de bağımsız eylemlerimizi gerçekleştirdik. Polisin müdahalesine rağmen 1 Mayıs'ın kutlanması yapıldı.

eylemlerine kadar nasıl bir vahşetle saldırdıklarını biliyoruz. 1 Mayıs'ta direnişlerin daha da büyüyeceğinden duydukları korkuyla, günler öncesinden yasaklamaya kalktılar.

Bu yıl 1 Mayıs, cumartesi gününe denk geliyor. Geçtiğimiz aylarda cumartesi günü sokağa çıkma yasağı kaldırılmıştı. Fakat 1 Mayıs'a sayılı günler kala bu yasak yeniden getirildi. Yani 1 Mayıs fiilen yasaklanmış oldu. Ama işçi ve emekçiler cumartesi de olsa çalışmaya devam ediyor. 1 Mayıs resmi bayram olduğu halde, patronlar 1 Mayıs'ta işçilere fazla mesai dayatıyor. Kısacası **patronlar ve devlet, işçi ve emekçilerin kendi bayramlarını kutlamasına engellemek için ellerinden geleni yapıyor.**

İşçi sınıfının öncülerine düşen, bu engelleri tanımamak, her ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ı 1 Mayıs gününde ve ruhuna uygun biçimde kutlamak olmalıdır. Ancak sendikalar-dan reformist partilere kadar uzanan bir kesim, 1 Mayıs'ı cuma günü yani 30 Nisan'da kutlamaya teşne olmuş görünüyor. Bazı sendikalar çeşitli illerde cuma günü için miting başvurusunda bulunmuş bile. Kimi kurumlar da "kitlelilik" adına 1 Mayıs'ın cuma günü yapılmasını savunabiliyor.

1 Mayıs, tüm dünyada işçi ve emekçilerin kutladıkları enternasyonal bir gündür. Onun gücü, işçi ve emekçilerin benzer taleplerle aynı gün üretimi durdurup sokaklara çıkmasında, hep birlikte burjuvazinin karşısına dikilmesindedir. O yüzden 1 Mayıs, 1 Mayıs gününde kutlanırlı! Ne bir gün önce, ne bir gün sonra....

Her ulusun, mezhebin, topluluğun bayramı vardır. Bunlar farklı farklı tarihlerde kutlanır. **Sadece 1 Mayıs, sınıfsal olarak ve tüm dünyada kutlanan tek bayramdır.** Onun bu özelliği, pandemi denilerek, koşullar bahane edilerek veya "kitlelilik" adına bozulamaz, değiştirilemez! Egemenlerin bu yöndeki dayatmaları kabul edilemez! Böyle bir yolun açılmasına da göz yumulamaz!

1 Mayıs, 1889 yılından itibaren, yani 132 yıldır gününde kutlanan bir bayramdır. Ne dünyada ne de Türkiye'de 1 Mayıs günü dışında kutlanmamıştır. **Böyle bir geleneği hiç kimsenin değiştirmeye hakkı yoktur! Bu, 1 Mayıs'ı deforme etmek, onun ruhunu, özünü, temel özelliğini bozmak, Türkiye işçi ve emekçilerini dünya işçi**

ve emekçilerinden koparmak; kısacası 1 Mayıs'ı 1 Mayıs olmaktan çıkarmak demektir. Hiç bir kurum ve kişi buna ortak olmamalıdır.

Yanı sıra 1 Mayıs günü valiliğin izniyle bir grup olarak Kazancı yokuşuna karanfil atmak, Tak-sim'deki anıta çelenk bırakmak da kabul edilemez. **Devletin icazetiyle ve görev savma şeklindeki bu tür kutlamalara karşı çıkılmalı ve onun içinde yer alınmamalıdır.**

1 Mayıs Platformu'nda ağırlıklı görüş, 1 Mayıs'ı gününde, kitlese ve militan bir biçimde kutlamaktır. Bunu da yayınladığı deklarasyonla ifade etmiştir. Bu karar doğrultusunda sendikalar, reformist parti ve kurumlar zorlanmalıdır. Buna rağmen 30 Nisan'da kutlamakta ısrar ederlerse, 1 Mayıs'ta kutlamaktan yana olanlar birlikte hareket etmeli, yerellerden merkezi yerlere kadar ortak eylemler örgütlenmelidir. 1 Mayıs öncesi, açıklamalar ve eylemler nasıl birleşik yapıyorsa, 1 Mayıs günü de birleşik olmalıdır. Semtler, işyeri ve fabrikalar merkezi olarak belirlenmeli, önceki yıllarda olduğu gibi "yerellerin inisiyatifi" denilerek sürüncemeye ve etkisizliğe terk edilmemelidir.

Kendi adımıza **bulunduğumuz her yerde 1 Mayıs'ı 1 Mayıs günü ve Taksim'de kutlamak gerektiğini başından itibaren ifade ediyoruz.** Sözlü-yazılı biçimlerle, ajitasyon-propaganda araçlarıyla bunu kitlelere de duyuruyoruz. Aynı görüşte olan tüm kurumlarla birlikte hareket etmenin çabası içindeyiz. 1 Mayıs Platformu'nun bileşeni olarak ortak faaliyetlere katıldığımız gibi, bağımsız faaliyetlerimizi de kesintisiz sürdürüyoruz. 1 Mayıs'a kadar bu faaliyetlerimiz yükselerek devam edecektir. **Ne 1 Mayıs, ne de Taksim yasağı kabul edilemez! 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama ısrarı sürdürülmeli, bu talepten asla vazgeçilmemelidir.**

1 Mayıslar, işçi ve emekçi hareketi açısından bir barometredir.

1 Mayıs'ın nasıl kutlandığı, o dönemin özelliklerini ortaya serdiği gibi, sonrasının nasıl gelişeceği hakkında da önemli ipuçları verir. Egemenler, kendi sınıf bakışaçlarıyla 1 Mayıs'ları yasaklıyor, en azından etkisiz kılmaya çalışıyor. Yüreği emekten ve devrimden yana atan her kişi ve kurum ise, 1 Mayıs'ı özüne uygun bir tarzda kutlamak için tüm gücüyle seferber olmalıdır. **Rosa Lüksemburg'un dediği gibi "düşmanlarımızın, hakim sınıfının bizi ezerken ki mantığının ve keskinliğinin sadece birazcığı bize yeter."** Bu bilinçle 1 Mayıs'a hazırlanmalı ve 1 Mayıs'ı kazanmalıyız!

1 Mayıs'ı kazanmak, varolan durumu bir yerden kırmak olduğu kadar; geleceği de kazanmak, onun yollarını döşemek anlamına gelir. 1 Mayıs'ın iki karşıt sınıfın, devrim ile karşı-devrimin birbirlerini sınadıkları bir gün olması, bu yüzdendir.

18 Nisan 2021

İkitelli'de devrimci kurumların 1 Mayıs eylemi

İkitelli Atatürk Mahallesi'nde biraraya gelen devrimci kurumlar, 1 Mayıs'ı kutladı.

PDD, BDSP, Devrimci Yolda Özgürlük, HDP, Dev Tekstil-iş ve TOMİS'in örgütlediği eylem, kitlenin en kalabalık olduğu saate "Yaşasın 1 Mayıs" sloganıyla başladı. Caddede yürünerek konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Belli bir mesafe yürüldükten sonra bir noktada toplandı. Burada yapılan konuşmalarda, devletin pandemi bahanesiyle koyduğu keyfi yasakları tanımayacağımız söylendi. Başta İstanbul olmak üzere Türkiye'nin her yerinde 1 Mayıs'ın kutlandığı, yüzlerce insanın işkenceyle gözaltına alındığı; koronavirüs salgınının bir işçi hastalığına dönüştüğü, Kod-29 uygulamasıyla yüzbinlerce işçinin işten atıldığı, pandeminin sermaye için fırsata çevrildiği belirtildi. Her koşulda 1 Mayıs'ın kutlanacağı mücadeleye devam edileceği vurgulandı.

Konuşmanın ardından 1 Mayıs şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Eylem atılan "Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi", "AKP Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm" sloganlarının ardından sonlandırıldı.

Eyleme emekçi halkın ilgisi yoğun oldu. Cadde kenarında oturan ve bekleyenler, evlerin penceresine ve balkonuna çıkan emekçi halk alkışlarla eylemi destekledi. Eylem dağıldıktan sonra polis geldi fakat kimseyi gözaltına alamadı.

'68 kuşağı önderleri için afiş yapıldı

'68 kuşağının önderleri olan Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın afişleri, ölüm yıldönümlerinde emekçi semtlere ve merkezi yerlere yapıldı.

'68'in devrimci önderleri, mücadeleleri ile bugüne de ışık tutuyor ve yol göstermeye devam ediyorlar.

2021 1 Mayıs'ı yaklaşırken 1 Mayıs'ın sahipleri devrimci-demokrat kurumlar 1 Mayıs Platformu olarak bir araya gelip harekete geçtiler. Platform 9 Nisan'da kuruluşunu duyuran bir basın açıklaması ile 1 Mayıs çalışmalarına başladı; işçi ve emekçileri, 1 Mayıs'ı kendi gününde ve kendi yerinde kutlamaya çağırdı.

1 Mayıs çağrılarını yaygın biçimde duyurabilmek için, metrobüs duraklarında, organize sanayi bölgelerinde, işçilerin yoğun geçiş noktalarında bildiri dağıtımları gerçekleştirdi. Ayrıca Kayı İnşaat, Migros Depo ve PTT işçilerinin direnişlerine katıldı. Sağlık emekçilerinin, koronavirüs salgınına dikkat çekmek için, İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü önünde yaptığı basın açıklamasına da katıldı.

1 Mayıs çağrılarının başlamasının ardından keyfi yasaklara yenileri eklendi. Koronavirüs salgınına önlem olarak getirildiği ileri sürülen Cumartesi-Pazar sokağa çıkma yasakları zaten salgın konusunda bir fayda sağlamadığı gibi, işçi ve emekçilerin yaşam alanlarını daraltıyordu. Buna bir de İstanbul'da her tür eylem, etkinlik, afiş asma, bildiri dağıtma vb. yasakları geldi. AKP'nin kongrelerinde tika basa salonlarla övünen, AKP kadrolarının düşünlerinin-davetlerinin sürmesine ses çıkarmayan devlet, 1 Mayıs'ı engellemek için peşpeşe keyfi baskılar ve yasaklar getirdi. 1 Mayıs'ı hatırlatan her tür faaliyeti engellemeye çalıştı.

Platform, tüm yasak ve engellemelere rağmen, "yasakları tanımıyoruz" şiarıyla çalışmalarını sürdürdü. 20 Nisan günü Kadıköy rıhtımında bildiri dağıtımı yapıldı. Her kurumun kendi önlüklerini giydiği dağıtım daha başlamadan polis, "yasak var, dağıtım yapamazsınız" diyerek engellemeye çalıştı. Ancak onların çabalarına rağmen ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımı devam etti. Takviye güç çağırın polisler, engelleme girişimlerini sürdürdüler. Rıhtımda bir süre devam eden dağıtım ve ajitasyon konuşmaları, daha sonra Kadıköy caddelerinde ve

1 Mayıs çağrılarına polis saldırısı

ara sokaklarında devam etti. Son olarak bir noktada toplanıp "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji 1 Gulan" sloganı atılarak eylem sonlandırıldı.

Bütün bu süre boyunca, polisler eylemcileri takip etti.

21 Nisan günü 1 Mayıs Platformu ve Direnişteki İşçiler Platformu'nun ortak yaptığı basın açıklaması ve 1 Mayıs çağrısına polis saldırı, 42 kişiyi gözaltına aldı. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yapılan eylem öncesi, polis yoğun bir şekilde alanı abluka altına aldı. Toplanan kitlenin etrafını sarak, işkenceyle gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar akşam serbest bırakıldı.

23 Nisan günü 1 Mayıs platformu, DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve bazı siyasi partilerin de içinde olduğu "İstanbul 1 Mayıs Bileşenleri", Kadıköy rıhtımında ortak basın açıklaması düzenlemek istedi. Kitle daha yeni toplanıyorken, polisin "dağı-

lın" anonsları başladı. Bu anonslara rağmen eylemi yapma kararlılığı ile, belirtilen saatten 5 dakika önce eylem başlatıldı. Yapılan konuşmalarda, yasakların keyfi olduğu, fabrikalarda, işletmelerde işçilerin korumasız, önlemsiz çalıştırıldığı, AVM'lerin, otellerin, turizm merkezlerinin açık olduğu, AKP'nin kongrelerinin kapalı salonlarda tika basa dolu olarak yapıldığı söylendi. Bu keyfi yasakları tanımayacağımız, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs günü kutlayacağımız belirtildi.

Konuşmalar devam ederken polis saldırısı başladı, içinde PDD temsilcisinin de olduğu 41 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Ablukayı yarıp eylem alanına girmeye çalışanlar engellendi. Eylem alanının dışında kalanlar, Kadıköy sokaklarında bir süre ajitasyon konuşmaları yaptılar. Saat 17'de gözaltılara ilişkin olarak Kadıköy Eğitim-Sen binasında basın açıklaması düzenlendi. Yapılan açıklamada, gözaltıların serbest bırakılması istendi ve her koşul altında 1 Mayıs'ın kutlanacağı belirtildi. Gözaltına alınanlar akşam geç saatlerde bırakıldılar.

1 Mayıs'ta İstanbul'da eylem kararlılığı

Pandemiye bahane ederek 1 Mayıs'ı yasaklamaya çalışan devletin tüm saldırılarına rağmen, devrimci ve ilerici güçler Taksim hedefli 1 Mayıs eylemlerini sabahın erken saatlerinden itibaren yaptılar.

Günler öncesinden Taksim'i ablukaya alan ve 1 Mayıs'la ilgili basın açıklamaları ve eylemlerine saldıran, 1 Mayıs afişlerine dahi tahammül edemeyen devlete rağmen 1 Mayıs kararlılığı kendisini gösterdi.

İstanbul'da Limter-İş, İnşaat-İş, Dev Turizm-İş, Mücadele Birliği, Birleşik Mücadele Güçleri, Halkevleri, Kaldıraç, Devrimci Hareket, SODAP, Halk Cephesi, ESP, SGDF, Partizan, DAF, EHP, BDSP, gençlik örgütleri Mecidiyeköy, Osmanbey, Harbiye, Sıraselviler Caddesi, Kazancı Yokuşu ve Beşiktaş'ta sloganlar ve pankartlarla yürüyüş yaptılar.

Bütün bu yürüyüşler devletin saldırısına maruz kaldı ve eylemciler yollarda sürüklenerek, işkenceyle gözaltına alındı. Bu arada, polisin saldırısını kaydetmeye çalışan gazeteciler ve etrafta bulunan kişiler de, İçişleri Bakanlığı'nın yeni genelgesi bahane edilerek tehdit edildi ve uzaklaşmaya zorlandı.

Bu eylemlerde 300'e yakın eylemci gözaltına alındı. Gözaltı araçlarında 1 Mayıs marşını söyleyen eylemcilerden bazılarının karakollarda para cezası kesilerek serbest bırakıldı; bir kısmı da İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Devrimci ve demokrat kurumlar ayrıca Avcılar, Esenyurt, İkitelli, Gebze, İzmir, Artvin-Hopa, Rize-Fındıklı, Ankara, Antalya gibi bir çok kentte sokaklara-meydanlara çıkarak 1 Mayıs eylemleri gerçekleştirdiler.

Sarıgazi ve Güzeltepe'de gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemlerine polis saldırı. Güzeltepe'de kitlenin üzerine gaz sıkın polis, Sarıgazi'de de ateş açtı.

Taksim Meydanı'nda ise bu yıl DİSK, KESK, TTB, TMMOB konfederasyonları da, tıpkı işbirlikçi Hak-İş ve Türk-İş sendikaları gibi, icazetli 1 Mayıs gösterisi yaptı.

Emekçiler bulundukları alanda 1 Mayıs'ı kutladı

1 Mayıs yasaklarına karşın, emekçiler bulunduğu alanlarda 1 Mayıs'ı kutladı.

Esenyurt-Tokat mahallesinde, evinin balkonuna 1 Mayıs pankartı asan ve devrimci marşlar ile 1 Mayıs'ı kutlayan emekçileri, polis tehdit etti ve pankartın indirilmesini dayattı. Ancak polisin zorlamasına rağmen pankart indirilmedi, marşlar susmadı.

1 Mayıs'ın sokağa çıkma yasakları ile engellenmeye çalışıldığı koşullarda, emekçiler kendi mahallelerini 1 Mayıs alanına çevirdi.

Güzeltepe'de 1 Mayıs coşkusu

Pandemi sürecinde kutlayacağımız ikinci 1 Mayıs olacaktı bu yılki 1 Mayıs. Yasaklanacağını zaten biliyorduk. Ki "Tam Kapanma" ilanının aslında 1 Mayıs için olduğunu, kalabalık kongreleri toplayanların korkularının büyüdüğünden de görmek mümkündü.

1 Mayıs'ın pandemi bahanesiyle yasaklandığı koşullarda, "1 Mayıs 1 Mayıs gününde kutlanır!" şiarıyla mahallemizde 1 Mayıs çalışmalarına başladık.

Nurtepe'de Nurtepe-Güzeltepe Dayanışması ve bazı partiler ile birlikte eylem örgütlemek için çalışmalara başladık. Burada en büyük sıkıntı, kurumların gündüz yapılacak bir eyleme karşı çıkıyor olmasıydı. Keza eylemin pankartlı ve flamanı olmasına da itiraz ediyorlardı. Oysa 1 Mayıs, bir gece eylemi değildir; işçi sınıfının bayramıdır ve işçi sınıfının mesai saatleriyle birlikte hazırlıklara başlamak gerekir. Gün, işçi sınıfının bu mücadele gününün kutlanmasıyla başlamalıdır; en geç öğlen saatlerinde kutlamalar gerçekleştirilmelidir. Bu nedenle akşam eylemi doğru bir karar değildi, ancak diğer kurumların ısrarı sonucunda değiştirme olanağımız olmadı.

İlk toplantıda Güzeltepe ve Nurtepe'de iki nokta belirlendi ve akşam 20.30'da olması kararlaştırıldı. Bu doğrultuda evlere çağrı bildirileri dağıtıldı, duvarlara stencil ile çağrı çalışmaları yapıldı. Polis de haliyle ilgi alanına giren bu çalışmada özellikle Nurtepe tarafındaki stencillerin üzeri boyandı. İkinci toplantıda, polisle bir kişinin muhatap olması, yürüyüş yapılabilecek koşullar oluşursa yürüyüşün yapılması ve ortak bir noktada buluşulması konuşuldu. Polisin saldırısı olduğu koşulda da dağılmamak ve ona göre tavır almak gerektiği karara bağlandı.

Alınan karar doğrultusunda hem Nurtepe'de hem de Güzeltepe'de okurlarımıza, ilişkilerimize eylem yerini, saatini söyledik. Ancak kendi siyasi tutumumuz doğrultusunda, ortak eylem öncesinde bağımsız eylemimizi gerçekleştirmeye karar verdik.

1 Mayıs sabahı erken saatlerde akrepler mahallede gezmeye ve beklemeye başlamışlardı. Güzeltepe sağlık ocağının önüne 8.30'da pankartımızı astık. Asarken tanıyanlar 1 Mayıs'ımızı kutladı; biz de onların. Hatta belediyede görevli bir emekçi de vardı ve ona "sakın indirme" dedik. O da "olur mu, biz bir şey yapmayız" dedi; onun da 1 Mayıs'ını da kutladık. Yaklaşık 3 saat sonra polis gelmiş indirmiş pankartı.

Öğlen saatlerinde ise Güzeltepe'de kendi bağımsız eylemimizi yaptık. Geçen yıl da yaptığımız için daha biz söylemeden "bu yıl da yapacak mıyız" diye soranlar oldu.

1 Mayıs marşının çalınmasıyla başlayan eylemde ilk olarak 1 Mayıs şehitleri şahsında dünya devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Adnan Yücel'in şiirinin okunduğu saygı duruşunun ardından "Yaşasın 1 Mayıs! Biji yek gulan!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları atıldı. Yapılan konuşmada 1 Mayıs'ın tarihsel olarak nasıl

kazanıldığı; o dönemin vahşi sömürü koşullarının bugün de dayatıldığı; koronavirüs salgını bahanesiyle "kapanma" ilan edip 1 Mayıs'ı yasaklayanların asıl derdinin burjuvaziyi ve kendilerini korumak olduğu; bizim sağlığımızı hiçbir zaman düşünmedikleri; işçi ve emekçileri ücretsiz izinlerle, düşük ücretlerle açlığa mahkum ettikleri; ya virüsten ya açlıktan ölmek seçeneğiyle karşı karşıya bıraktıkları; bugün bile işçilerin yüzde 60'ının fabrikalarda çalıştırılmaya devam edildiği anlatıldı. Gasp edilen haklarımızı geri alabilmek, yaşam koşullarımızı iyileştirmek için örgütlenmek ve mücadele etmekten başka bir seçenek olmadığı vurgulanarak konuşma bitirildi. Eylem atılan sloganların ardından bitirilirken, eyleme katılanların yanısıra, apartmanlardan ve evlerin balkonlarından da alkışlarla destek verildi. Eylem bittikten sonra sesi duyup koşanlar da oldu "biz de katılacaktık" dediler.

Saat 20.30'da bu defa ortak eylem için kitle toplanmaya başladı. Öncesinde ses düzeni kurulmuş ve marşlar çalınmaya başlamıştı. Kitlenin çoğu balkonlardan bakıyordu. Onları da aşağıya çağırdık ve halay başlattık. Zaman zaman halaya ara verip, "Yaşasın 1 Mayıs! Biji yek gulan", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Her yer 1 Mayıs her yer direniş" sloganları atılıyordu. Yaklaşık 50 kişi toplandı alana. Biz halaya devam ederken resmi ekip otosu geçti. Ama kalabalığı görünce müdahale etmediler. Yaklaşık 10 dakika sonra (saat 21 gibi) bir akrep, iki resmi polis arabası geldi. "Burayı boşaltın dağılın" dediler. Önceden bizim muhatap olacağımız kararlaştırılmıştı, bu nedenle ben cevap verdim; "1 Mayıs'ı kutluyoruz" dedim. "Evinize gidin, dağılın" dediler. "1 Mayıs kutluyoruz ve biz ne zaman istersek o zaman gideceğiz" dedim. Sonrasında 20-30 metre ötede araçlarından indiler ve beklemeye başladılar. Polisin geldiği ilk anda kaçışanlar olduysa da biz orada bekleyerek dağılmaları engelledik ve insanları rahatlattık. Sonrasında sloganlar ve alkışlarla akrebin etrafını sardık ve onlar da daha ileriye gidip orada beklemeye başladılar. Ardından hazırladığımız açıklamayı okuma kararı aldık. Yüksek sesle okumaya başladım; konuşmanın sonuna doğru polisler anonsa başladılar. Açıklamayı bitirince "Yaşasın 1 Mayıs" sloganını attık. Tam o anda gaz bombasını, hedef gözeterek tam

benim ayağımın dibine atıldılar ve ortalık gaz bulutu oldu. Yine de dağılırken kitlede panik oluşmadı. Polislere "Siz ne yaparsanız yapın 1 Mayıs'ı kutladık, kutlayacağız" dedik. Polis "Evine git" deyince "Biz evimizdeyiz, evinize gitmesi gerekenler sizlersiniz" cevabını verdik. Ardından ajitasyonlarla hem 1 Mayıs'ı hem o saldırıyı, hem de Taksim'e çıkmak isteyenlere yapılan saldırıları yüksek sesle anlata anlata yürümeye başladık. Bir yandan da sloganlar attık; balkonlardan insanların tepkisi gayet güzel oldu. Sokaklarda eylemler yarım saat daha devam ettikten sonra bitirildi. Eylem bittikten sonra özel hareket, bölgedeki esnafa eylemi yapanları tanıyıp tanımadığını sormuş. Onlar da tanımadıklarını söylemişler. Zaten eylem öncesinde alandaki esnafın kameraları kapatılmıştı.

Nurtepe'de ise arkadaşlar ajitasyon yapa yapa caddeye kadar çıktıklarını, polisi fark etmediklerini, polisin kendilerini kovalamaya başladığını söylediler. Güzeltepe'ye gaz atılınca oraya gelmek için çabaladıklarını anlattılar. Burada SYKP'den bir kişi gözaltına alındı. O arkadaşına para cezası kesip bırakmışlar ertesi sabah.

Güzeltepe'deki eylem oldukça iyi geçti. Bu yılki semtlerde yapılan 1 Mayıs kutlamalarında öne çıkan bir eylem oldu. Uzun sürmesi, polise rağmen sürdürülmesi, saatler boyunca mahallenin eylem alanına çevrilmesi yönüyle oldukça etkiliydi. Keza devletin saldırdığı iki eylemden (diğeri Sarıgazi'de yapılmış) biri oldu. TİP milletvekili Barış Atay'ın da twitter hesabından paylaştığını sonradan öğrendik.

Daha sonra eyleme katılanlarla ve katılmak isteyenlerle konuştuğumuzda eylemin gündüz olmasının daha iyi olacağını belirttiler. Eyleme katılanlar genelde iyiydi ve moralleri yüksekti. Polisin attığı gaz bombası epey yoğunmuş, çünkü neredeyse mahallenin büyük çoğunluğu gazdan etkilenmiş.

Bu yılki 1 Mayıs'ın aslında istediklerimizi yapma yönüyle başarılı geçtiğini söyleyebiliriz. Kitlelerdeki öfkenin ne denli biriktiğini görmek, hem onların gücünü hissetmemiz, hem kendi irademizi onlara hissettirmemiz önemliydi. Devletin 1 Mayıs öncesi ve 1 Mayıs günü yaptığı saldırıların altında da bu gerçek yatıyor. O patlamanın korkusuyla ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Hangi yasakları uygularlarsa uygulassınlar, önünde duramayacaklarını biliyorlar aslında. Pandemi koşullarını bahane ederek zaptetmeye çalıştıkları kitlelerin öfkesi onları boğacak ve o görkemli ve militan 1 Mayıs'ları istediği alanda kutlayacaklar.

Nurtepe-Güzeltepe PDD okurları

1 MAYIS'TAN ALDIĞIMIZ GÜÇLE, YAŞAMI ÖRGÜTLEYECEĞİZ!

1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs'a ilişkin ortak değerlendirmesini yayınladı. Aşağıda değerlendirme metninin tamamını yayınlıyoruz.

Bizler 1 Mayıs Platformu adıyla bir araya gelen örgütler olarak, 9 Nisan'da Kadıköy'de bir deklarasyon ile 2021 1 Mayıs'ını; ekonomik kriz ve salgın ikilemiyle boğulmak istenen işçilerin, emekçilerin direnişleriyle, İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesiyle öldürülmeleri salık verilen meydanları kuşatan kadınların iradesiyle, Boğaziçi Direnişi'yle başlayıp seslerini tüm memlekete yayan öğrenci gençliğin coşkusuyla, operasyonlarla, saldırılarla diz çöktürülmeye çalışılan Kürt halkının ve halkların boyun eğmeyişiyle örgütlemek isteyen herkese bir kapı araladık.

Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'nün, özüne uygun, direnişleri bağrında toplayan, ses katan, güç alan bir şekilde kutlanması için, İstanbul'un işçi havzalarından sanayi bölgelerine, direniş çadırlarından metrobüs çıkışlarına bu çağırıyor örgütledik.

İşçi sınıfının siyasal bir güç olarak sahneye çıktığı bu 135 yıllık mücadele tarihi, emperyalistlerin paylaşım savaşlarındaki zorlu günlerde dahi kesintiye uğratılmadan işçi sınıfının taleplerinin meydanlardan haykırıldığı bir gün olarak örgütlenmiş, direnişin sesi olmuştur.

Bugün, sözde tam kapanmayla "iş müsaade eden evde kalsın" yasaklarıyla milyonların aklıyla dalga geçilirken, herbiri, bir diğerinden daha korkakça, daha acizce genelgelerle yaşamın her anına müdahale edilirken, 1 Mayıs'a da özel yasaklar kondu.

Platformumuz, "çarklar işçiler için durmadıkça çalışmalarımız durmayacak" düsturuyla hareket ederek, bildiri dağıtma, pankart-afiş asma, sokağa çıkma yasaklarının olduğu günlerde dahi İstanbul'daki emekçilere "Emeğimiz ve Özgürlüğümüz için 1 Mayıs'ta Meydanlar" çağırısını yapmaya devam etti.

1 Mayıs'ı gününde ve kendi belirlediğimiz şekilde kutlama iradesini sahiplenmek isteyen herkese bu süreci beraber örgütlemeye çağırımızı çokça yineledik.

Sendikal bürokrasi işçileri eylem yapmaya çağırmıştır. Sendikal bürokrasi, sanki bütün önlemler alınıyormuş gibi virüsün en yoğun gözlemlendiği işyerlerinde çalışan işçileri "sorumlu olmaya", pandemi kurallarına uymaya çağırmaktadır. Gören de der ki, ülkede pandemi süreci düzgün yönetiliyor ve bir tek işçiler, direniş sergileyenler pandemi

kurallarına uymuyor.

Direnışçi işçilerin Bakırköy Meydanı'ndaki eylemine polis saldırdığı anlarda, basın toplantısı gerçekleştiren DİSK, KESK, TTB, TMMOB yine kendilerinin 1 Mayıs programının açıklanacağı gün Kadıköy'de eyleme saldırıldığı sıralarda, Soylu'yla 1 Mayıs'ı istişare ederek fotoğraf çekirip, güncel talepleri görmemenin, güvencesizleri örgütlemekten imtina etmenin, hiç olmadığı kadar sosyalistlerle arasını açmanın, yüzünü direnişe dönmemenin, gücünü sokaktan almamanın fotoğrafını göstermiştir.

1 Mayıs Direnişin Günü Olmuştur

Devrimci dayanışmayı her defasında yükselterek, yaygın, kolektif, birleşik bir şekilde yürüttüğümüz çalışma ile 1 Mayıs'ın öncesini kazanmıştık.

1 Mayıs iradesi "temsili" gösterilemez demistik, sendikal bürokrasi, icazet alarak "temsili" çelenk bırakma eylemi ile 1 Mayıs'ı geçiştirmeye çalışırken, tüm İstanbul'da 300'den fazla devrimcinin gözaltına alındığı, her sokaktan, günün her saati 1 Mayıs Alanı Taksim'in zorlandığı, bir kişinin bile tereddüt etmeden yasakların üstüne yürüdüğü bir güne dönüştü 1 Mayıs.

Mahallelerden meydanlara "1 Mayıs Yasaklanamaz" diyerek, 1 Mayıs'ı gününde ve kendi istediği şekilde kutlama iradesi kuşattı tüm günü.

Bizler 1 Mayıs Platformu'ndaki devrimciler, sosyalistler olarak tüm bu 1 Mayıs çalışmasında yükselttiğimiz taleplerin arkasındayız.

"Çaldıklarınızı geri alacağız, korkun, yine geleceğiz" diyen, "yasaklarınızı tanımıyoruz" diyen direnişçi işçilerin iradesini, coşkunu, direncini yaşamın tamamında örgütlemek için direnişle nefes alacağız.

-Herkes güvenceli iş, insanca yaşam

-Kod-29 işçilerin değil, patronların ah-

-Kod-29 kaldırılmalı

-Kovid-19 meslek hastalığı sayılsın,

aşıda patent kaldırılmalı

-İş cinayetlerine son

-İstanbul Sözleşmesi fesih kararı geri

çekilsin, sözleşme etkin uygulansın

-Kanal İstanbul Projesi geri çekilsin

-Başta Boğaziçi Üniversitesi rektörü

olmak üzere tüm kayyumlar istifa etsin

-Halklara ve inançlara eşitlik ve özgür-

lük

-Taksim 1 Mayıs Alanı emekçilerindir

-Kapitalizm öldürür, sosyalizm yaşatır

1 MAYIS PLATFORMU

14 Mayıs 2021

Rize-Fındıklı'da 1 Mayıs

Rize'nin Fındıklı ilçesinde bu yıl 1 Mayıs kavga günümüzü pandemi koşullarında çeşitli etkinliklerle kutladık.

1 Mayıs öncesi Fındıklı'daki devrimci demokrat kurumlar, siyasi partiler ve sendika temsilcileri ile toplantılar yapıldı.

Toplantıda PDD okurları olarak, 1 Mayıs günü tüm etkinliklerin, yasağa rağmen gününde yapılması için ısrarcı olduk. Halkevi temsilcisi de bu yönde ısrarcı oldu. Diğer taraftan "kitleleri sokağa çıkarmayız" diye ısrar edenler, 29 Nisan Perşembe günü miting yapma kararı aldılar. Perşembe günü yapılan yürüyüş ve mitinge yaklaşık 400 kişi katıldı.

1 Mayıs öncesinde devrimci güçlerle birlikte, "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı pankartlar ve diğer materyaller asıldı. Biz de "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" yazılı, PDD imzalı pankartımızı astık.

Sokağa çıkma yasağına rağmen 1 Mayıs günü devrimci, demokrat kurumlar, siyasi parti ve sendikaların da aralarında bulunduğu 25-30 kişilik grupla, geçtiğimiz yıl hayatını kaybeden Fındıklı Belediyesi emekçisi 2 arkadaşımızı, mezarları başında andık. Anma sırasında 1 Mayıs'a dönük konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Kolluk kuvvetlerinin ceza dayatmalarına rağmen, etkinliklerimiz gerçekleştirildi. Bu sırada jandarmanın saldırı girişimi oldu, arbede yaşandı.

Ayrıca 1 Mayıs günü Fındıklı'da belediye hoparlöründen 1 Mayıs marşları çalındı.

Trabzon, Artvin, Hopa'da da 1 Mayıs günü sokaklara çıkıldı, gözaltılar yaşandı.

1 Mayıs kavga günümüzdür!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Fındıklı PDD okuru

İsviçre'de Ermeni soykırımı protesto edildi

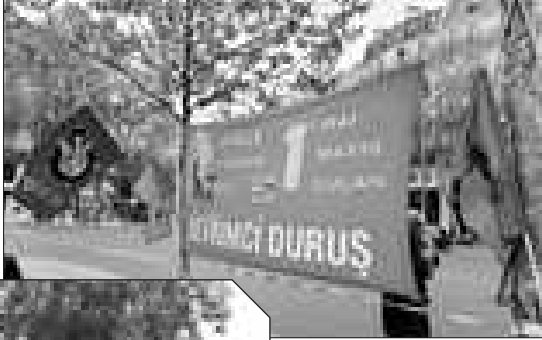
İsviçre'nin Basel kentinde 24 Nisan günü Ermeni soykırımını protesto eden bir eylem yapıldı. Birleşik Devrimci Mücadele, Proleter Devrimci Duruş ve Partizan tarafından örgütlenen eylem, Claraplatz'da gerçekleştirildi. Katılımın ve coşkunun güçlü olduğu eylemde soykırımı protesto eden konuşmalar yapıldı ve sloganlar atıldı.

İsviçre PDD

Kavganın adı Paris

Fransa genelinde bir çok şehirde, özellikle Paris'te, işçi sınıfı tarihine yaraşır bir mücadele ve kavga günü olarak geçti 1 Mayıs 2021.

Bu yıl da Paris, burjuvazinin tüm iki yüzlü sinsi politikalarına, sindirme ve korku yayma çabalarına, yaşlısı, genci, çocuğuyla dimdik dikilerek "Kahrolsun kapitalizm" sözleriyle, yumruklar sıkılarak, kimi zaman coşkulu, kimi zaman da polisle dişe diş çatışmalı bir biçimde yanıt verdi. Kitle, Enternasyonal ve Çav Bella şarkıları eşliğinde Cumhuriyet Meydanı (Place de Republique) ve Nasyon Meydanı'na kadar olan yürüyüş güzergahını doldurdu. "Güvenlik" adı altında kimi yerlerde yüzlerce robot

giysili, kalkanlı kolluk gücü yığılmıştı.. Polisin saldırısı, gözaltı ve yaralanmalar, 70 bin kişi civarındaki kitleyi durduramadı. Polisin tüm saldırı ve provokasyonlarına karşı dişe diş dövüşerek cevap verdi, burjuvazinin sömürü aracı bankalarını parçalayarak kin ve öfkesini kustu.

Eylem sendikaların çağrısı üzerine gerçekleşmişti, ama toplumun her kesiminden katılım vardı. Son döneme damgasını vuran, Fransa tarihinin görkemli direnişlerinden birini gerçekleştiren Sarı Yelekliler de eylemdeydi ve ateşin harlayıcıları olarak cadde ve meydanları 10 binlerce kişiyle doldurmuştu. Kitle yürüyüşe geçtiği andan itibaren polis, Sarı Yelekliler'in ve Anarşistlerin kortejlerine karşı daha bir saldırgan davranmış, ilk dakikalarda araya barikatlar kurarak bu kortejin sendikaların olduğu kortejle birleşmesini engellemişti. Onlar da ilk andan itibaren bu saldırıları cevapsız bırakmadılar ve direndiler.

Türkiyeli devrimci, demokrat kurumların yer aldığı 1 Mayıs yürüyüşü, elbette bu yıl daha büyük önem arz ediyordu. Pandemi sürecinin ilk yılında, sokağa çıkma yasağının kitleler üzerindeki etkisiyle 1 Mayıs ancak bazı bölgelerde küçük gruplar halinde kutlanabilmiş; daha çok evlerin bahçesi ya da sokak başlarında yapılan kısa süreli pankart açıp slogan atma biçiminde geçirilmişti. PDD olarak bizim de içinde bulunduğumuz "Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi" ise sokağa çıkma yasasına rağmen Fransa ve dünya kamuoyuna mal olan korsan tipi eylem organizasyonu, Republique Meydanı'na çıkarak 1 Mayıs'ı sokakta kutlamıştık.

Bu bir yıl boyunca bir çok defa sendikalar, Sarı Yelekliler, sağlık çalışanları gibi zorunlu çalışmaya tabi tutulanlar, kağıtsız göçmenler, ekolojistler, öğrenciler vb. pek çok kesim çeşitli eylemler organize ederek,

fiiliyatta yasakları delerek sokaklara çıktılar. Çünkü Covid salgınının ikinci dalgasının yükseldiği,

hasta ve ölüm sayılarının arttığı dönemde, işten çıkarmalar da artmış, işsizlik oranları yükselmiş, temel ihtiyaç maddelerine gelen zamlarla alım gücü düşmüştü. Bu durum işsizliğin artması ve ucuz işgücünün patlaması yönüyle büyük bir etki yaratmış, göçmenleri çok daha fazla, daha doğrudan etkilemişti. Dolayısıyla hem emperyalist-kapitalist sistemin kendisine, hem de bu sistemin yürütücülerine karşı tepkiler büyüdü. Hemen her eylemin içinde atılan sloganlarda, bu öfke dile getirilirken, Cumhurbaşkanı Macron ve hükümeti istifaya çağrıldı.

list-kapitalist sistemin kendisine, hem de bu sistemin yürütücülerine karşı tepkiler büyüdü. Hemen her eylemin içinde atılan sloganlarda, bu öfke dile getirilirken, Cumhurbaşkanı Macron ve hükümeti istifaya çağrıldı.

Bu noktada biz Türkiyeli ve Kürdistanlıların da, geleceğimize yön verme hedefiyle, 1 Mayıs'a geçmiş yıllardaki kadar güçlü biçimde katılacağını düşünmüştük. Ancak belki de ilk defa, komite kurulmadan bu 1 Mayıs'a her kurum kendi çalışmaları üzerinden katıldı. Biz de kendi çalışmalarımızı yürüttük.

Polis adeta yığınak yapmıştı giriş çıkışlarda. Stand açmak isteyen bir kuruma, izinli olmalarına karşın izin vermediler; hatta kimlik kontrolü yaparak bu kurumun pankartlarına ve diğer malzemelerine el koydular; bir kişiyi de gözaltına aldılar. Gözaltına alınan arkadaş akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Saatler ilerledikçe Türkiyeli ve Kürdistanlı kurumların eyleme katacağı kitleye ilişkin beklentimiz zayıfladı. Aslında eylemin başlangıç saatine kadar sakin ve durgun bir ortam vardı. Eylem saati geldiğinde ise, birdenbire sağdan, soldan gelen gruplarla onbinlerce kişi alana yığıldı ve kortejler oluşturuldu.

Biz de diğer gruplarla birlikte yürüyüş kortejine katıldık. Ama yürüyüş bir türlü başlamıyordu. Ön saflarda çatışmalar olduğunu duyduğumuz anda, yanımdaki dostlarla ön tarafa yöneldik. En önde Sarı Yelekliler ve Anti-faşist gruplar bulunuyordu. Biz de onların yanına geçmeye çalışırken, polisin kitleye saldırması ve araya polis barikatı kurmasıyla, arkadaki sendikalar ve diğerleriyle ayrışma yaşadık.

Yaşanan ilk çatışmaların ardından, ön cephe de bizim de içinde yürüdüğümüz gruba polis tekrar saldırı; Sarı Yelekliler ile Anti-faşist grubu ayırdı. Biz Sarı Yeleklilerin içinde kalmıştık. Yer yer çatışarak süren eylem Nationale Meydanı'na geldikten bir süre sonra dağıldı.

Kahrolsun emperyalizm ve kapitalizm!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın 1 Mayıs!
Biji yek gulan!

Paris PDD

İsviçre'de 1 Mayıs coşkusu

Ve nihayet 1 Mayıs sabahı gelip çatmıştı. Yaklaşık 3 ay öncesinden Anti-kapitalist Blok'un (İsviçreli ve Türkiyeli devrimci-demokrat kurumların bulunduğu, bizim de içinde yer aldığımız platform) çağrısıyla başlamıştı toplantılar, tartışmalar... Çağrılar, afişleme çalışmaları ile 1 Mayıs'a kadar süren yoğun bir hazırlık sürecimiz oldu.

Sonunda yürüyoruz belirlediğimiz güzergahta; şehrin en kalabalık caddeleri, yaklaşık 5 bin kişi tarafından zaptedilmiş durumda. Coşku, heyecan, enternasyonal mücadelenin sıcaklığı sarıyor bedenimizi... İki koldan gelinecek; sendikalar ve Blok bileşenleri Basel-Messeplatz'dan yürüyecek, iklimciler ise Dreiroze'den bisikletleriyle gelerek, bizimle Klara mevkiinde birleşecek diye kararlaştırmıştık; öyle de oldu. Saat 11 gibi yürüyüş başladı. Sloganlar peşpeşe patladı: "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" sloganları Türkçe, Almanca olarak 5 bin kişi tarafından atılıyor, coşkuyla talepler dile getirildi.

Basel'in en işlek caddelerinden, merkezi noktalarından, yaklaşık 3-4 km yürüyüş sonrasında belirlenen toplanma alanına doğru yürüyerek, Klara Sipital (binlerce sağlık çalışanının bulunduğu hastane) önünde sağlık çalışanlarına dönük konuşmalar yapıldı. Pandemi dönemindeki yoğun ve güvencesiz çalışmalarından dolayı yaşadıkları sorunlar anlatıldı. Kitlenin coşkulu alkışlarla dinlediği konuşmalar yaklaşık yarım saat sürdü. Bu arada kitle de biraz soluklanmış oldu.

Yürüyüş boyunca polisin yoğun bir denetim kurma çabası devam etti, bazı yolları polis araçlarıyla kapatarak geçmemizi engellediler. 40'ın üzerinde polis minibüsü yürüyüş boyunca eşlik etti bizlere.

Devrimci 1 Mayıs blokunun toplanma yerine varınca konuşmalar başladı. Sendikalar, EMEP, SYKP gibi bazı kurumların yer aldığı bir grup kitle, yürüyüşün bir bölümünde ayrılarak, bizimkinin uzağında başka bir toplanma alanına, Kazerna Parkı'na gittiler. Burada Almanca konuşmalar yapılıyor, Stalin karşıtı bir konuşma yapma girişimi karşısında ortalık birden karıştı. Bu provokasyon üzerine derhal bir çok kişi konuşmanın yapıldığı kürsüye yöneldi; küçük bir arbede çıktı. Durumu farkedince biz de oraya gittik. Bu arada Partizan ile İşçi Köylü grubundan arkadaşların kitlenin önünde yaşadığı arbede büyük bir olumsuzluktu.

Çıkan bu sorunu bir kenara bırakacak olursak, pandemiye rağmen kitlenin bu kadar coşkulu bir biçimde 1 Mayıs kutlamasına katılması çok önemliydi.

Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

İsviçre PDD

Geride bıraktığımız 1 Mayıs, sınıf mücadelesinin iki yüzünü çarpıcı bir biçimde göz önüne serdi. **Bir tarafta kitlelerin yakıcı ihtiyaçlarına sahip çıkan militan ve kararlı bir 1 Mayıs vardı; diğer tarafta ise DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un işbirlikçi sendikaların saflarına yuvarlanması...**

1 Mayıs kavga günüdür
1 Mayıs, iki düşman sınıfın, burjuvazi ile proletaryanın karşı karşıya geldiği en önemli gündür. Proletarya, çok büyük mücadeleler sonucunda elde etmiştir bu günü; tarihsel olarak sömürüye ve sömürücülere karşı verdiği savaşın en önemli kazanımlarından biri olmuştur. Burjuvazi için ise, kendi varlığını, gücünü ve sömürsünü sürdürebilenin tek yolu, proletaryanın kazanımlarını yoketmektir.

Bu nedenle, **iki düşman sınıfın gövde gösterisidir 1 Mayıs. Bu nedenle burjuvazi tüm gücüyle saldırır 1 Mayıs öncesinde ve 1 Mayıs gününde; proletaryanın bu büyük bayramını hakkıyla kutlamasını, meydanlarda bütün görkemiyle yer almasını engellemek ister. Ve bu nedenle proletarya bütün gücüyle çıkmalıdır alanlara; burjuvazinin içine korku salmalı, sömürüye ve baskıya boyun eğmeyeceğini haykırmalıdır.** Sadece bir bayram değil; asıl olarak bir kavga günü, bir mücadele günü, burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini yükseltme günüdür 1 Mayıs.

Ve her kesimin **1 Mayıs'ı** nasıl geçirdiği, hangi sınıftan olduğu, sınıf mücadelesinin neresinde durduğu ile doğrudan ilgilidir.

1 Mayıs Platformu hazırlıklara erken başladı
29 devrimci-demokrat kurum ve direnişçi sendika tarafından oluşturulan, PDD'nin de bileşeni olduğu 1 Mayıs Platformu, 9 Nisan günü Kadıköy-Rıhtım'da yaptığı eylem ile 1 Mayıs çalışmalarına başladığını duyurdu. Platformun öncelikli kararı, pandemi yasaklarına rağmen 1 Mayıs günü Taksim'de temsili değil, kitlel kutlama yapılmasıydı. Bu doğrultuda 20 Nisan'dan itibaren yaygın ve etkili bir 1 Mayıs çalışması yürüttü. Özellikle 20 Nisan günü

Kadıköy-Rıhtım'da başlayan ve polisin engelleme çabalarına rağmen Kadıköy caddelerinde, sokaklarında devam eden bildiri dağıtımı, militan ve kararlı bir duruş ifadesiydi. 20-29 Nisan arasındaki süre boyunca, merkezi yerlerde, metrobüs duraklarında ve işçi havzalarında bildiri dağıtımları, direnişçi işçilerle birlikte Bakırköy Meydanı'nda basın açıklaması, yaygın biçimde pankart asılması gibi çok yönlü bir eylem pratiği içinde oldu platform.

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB 1 Mayıs günü Taksim'de "temsili" kutlama yapacağını açıkladığında, yayınladığı bir bildiri ile tutumunu şu sözlerle netleştirdi.

"Bizler 1 Mayıs Platformu olarak; yasaklara, baskılara rağmen İstanbul'un her yerine taşıdığımız 1 Mayıs irademizi, taleplerimizi 1 Mayıs gününde de göstereceğiz.

Virüsün kol gezdiği işyerlerinde dahi işçiler nasıl ki "temsili" çalıştırılmıyorsa, salgın boyunca çarkların durması bir yana üretimin artan hızıyla övünülüyorsa, işçilerin iradesi de "temsili" gösterilemez.

Bu açıdan, temsili yapılacak hiçbir kutlamada olmayacağız. Bu sene 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma gününü, başta Taksim olmak üzere, platformumuz bileşenlerinin olduğu her yerde, sokaklarda, meydanlarda tüm coşkuumuzla kutlayacağız.

Virüse, açlığa, yok sayılmaya, aşağılanmaya karşı bu 1 Mayıs'ta direnişin sesini ortak mücadelelemlerle daha da yükselteceğiz."

Platformun 1 Mayıs tutumu buydu. Ve bu karar, 1 Mayıs günü hayata geçirildi. **Pek çok noktadan gruplar halinde Taksim zorlandı; polisin azgın saldırısı sonucunda 300'e yakın kişi gözaltına alındı. Ayrıca birçok**

İki ayrı 1 Mayıs Bir yol ayrımı

emekçi semtte sabah saatlerinden itibaren 1 Mayıs kutlamaları gerçekleştirildi. 1 Mayıs, pandemi yasaklarına ve polisin saldırılarına rağmen işçi ve emekçilerin öfkelerini ve mücadele coşkusunu alanlara yansıttı.

Diğer taraftan 2021 1 Mayısı, çok önemli bir ayrım noktasında olduğumuzu gösterdi.

1 Mayıs, 1 Mayıs günü kutlanır
İlk ayrım, 1 Mayıs'ın kutlanacağı gün konusunda, devletin sokağa çıkma yasaklarına uyum sağlamaya çalışanlarla ortaya çıktı.
1 Mayıs, tüm dünyada işçi sınıfının ortak biçimde kutladığı tek gündür. Tam da bu nedenle, başka bir gün kutlanması mümkün değildir. 1 Mayıs, tüm dünya işçi sınıfı ile birlikte, aynı günde kutlanmalıdır. Üstelik bu, akşam saatlerine, balkonlara, evlere hapsedilecek bir kutlama da değildir; **gün, 1 Mayıs ile başlamalı, sabah saatlerinden itibaren kitleler sokaklara, meydanlara çıkmalıdır.**

Bazı kurumlar bu temel gerçeği unutarak ya da unutturmaya çalışarak, 1 Mayıs'ın "tam kapanma" adı verilen "sokağa çıkma yasakları başlamadan önce", yani 29 Nisan günü kutlanması için ısrar ettiler. Bu ısrarlarını "işçi sınıfının kitlel ve güçlü bir mitinge ihtiyacı var" benzeri sözlerle gerekçelendirmeye çalışanlar da oldu elbette. Oysa **işçi sınıfının ihtiyacı olan tek şey, saldırılar ve hak gasplarına karşı militan ve**

kararlı bir mücadeledir. Devletin çizdiği sınırlara uyan, egemenlerin dayatmalarını kabul eden bir 1 Mayıs'ın, işçi sınıfına verebileceği hiçbir şey yoktur.

İcazette 1 Mayıs kutlanmaz
İkinci ayrım noktası ise DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un 1 Mayıs günü Taksim'deki icazetçi 1 Mayısı ile, devrimci-demokrat kurumların mücadelecisi 1 Mayısı arasında ortaya çıktı. **4 Konfederasyon devletten izin alarak, tek tek isim bildirerek, tıpkı Türk-iş ya da Hak-iş gibi 1 Mayıs günü Taksim anıtına çelenk bırakmayı "1 Mayıs kutlaması" diye lanse etmeye çalıştılar.**

Elbette DİSK başta olmak üzere bu sendika-meslek örgütlerinin her biri, işledikleri suçun, sınıfa dönük ihanetlerinin ne kadar büyük olduğunun farkındalar. Ancak bir kere düşmeye başlayınca, tutunmak pek mümkün olmuyor. 2020 1 Mayısı'nda yaşananlar, bugünlerin habercisiydi aslında. **Geçtiğimiz yıl ilk falso, 1 Mayıs'tan bir gün önce Kazancı Yokuşu'nda yapılan anma sırasında ortaya çıktı.** DİSK başta olmak üzere 4 konfederasyon, anma için devletin bariyerlerle ayırdığı alana girdi ve anmaya katılmak üzere kortej oluşturmuş olan devrimci-demokrat kurumları bariyerin dışında bıraktı. Üstelik bu konu baştan konuşulmuş, böyle bir dayatma olursa kabul edilmeyeceği karara bağlanmıştı. Buna rağmen devletin belirlediği çerçevede anmayı yapmayı kabul ettiler. **Bu yapılan yalnızca karşı gün içinde tepkiler yükselince, KESK, TTB ve TMMOB hata yaptıklarını kabul ettiler; DİSK ise yaptığı hatayı bir adım daha ileri götürdü ve kendi başına 1 Mayıs kutlama kararını açıkladı. Tam da devletin istediği biçimde, diğer üç konfederasyon da dahil olmak üzere tüm kurumları dışlamış ve tıpkı Türk-iş gibi tek başına Taksim anıtına çelenk bırakma kararı almıştı.** Son dakikada kararını "sendika binasından Taksim'e kadar yürüme"ye çevirince devletin saldırısı ile gözaltına alındılar; ancak bu sonuç, onların nasıl bir uzlaşmacılık

çıkmasına girdiği gerçeğini değiştirmedir. Zaten bu yıl yaşananlar, geçen yıl tartışılan konuların tesadüfi olmadığını, başlayan bir uzlaşmacılık çizgisinin doğal devamı olduğunu gösterdi.

DİSK bu yıl, devrimci-demokrat kurumların da

katıldığı geniş 1 Mayıs bileşenleri toplantısına bile katılmadı. Dahası **1 Mayıs'a günler kala Süleyman Soylu ile birlikte fotoğraf çektirerek işbirlikçi tutumlarını resmileştirdiler. Üstelik insanların 1 Mayıs hazırlık eylemlerinde sokaklarda polisten dayak yediği günlerde...** Üstelik işçileri Bakanlığının polis saldırılarını cep telefonu ile kaydetmeyi yasakladığı, böylece 1 Mayıs günü eylemcilere pervasızca saldıracağını ilan ettiği günlerde...

İşçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia eden DİSK, burjuvazinin temsilcilerinin safinda durduğunu bu görüntülerle ilan etti. 1 Mayıs günü diğer 3 konfederasyonla birlikte Taksim anıtına bıraktıkları çelenk ile, 1 Mayıs'ı değil, işçi sınıfına ihanetlerini kutluyorlardı.

"Pandemi sınavı"nı geçemeyen sendikalar
Koronavirüs salgını, devlet için "Allah'ın bir lütfu" oldu. Son bir yıldır her tür hak gaspı için pandemi bahanesi ileri sürüldü. İşçi kıyımları, işçilerin çalışma koşullarının ağırlaştırılması, eylem yasakları, hatta kitlelerin sokakta dolaşma hakkının bile gaspedilmesi için salgın bahanesi kullanıldı.

Sınıfsal fark, salgında çok daha çarpıcı biçimde ortaya çıktı. Egemen sınıflar ilaca, tedaviye, aşıya rahatlıkla ulaşabilirken, işçi sınıfının payına ağır çalışma ve yaşam koşulları düştü. Yasaklar burjuvaziye de, burjuvazinin temsilcisi AKP'yi de bağlamadı. Lüks otellerde tatiller yapılır, tıka basa dolu salonlarda kongreler gerçekleştirildiler, "tam kapanma" günlerinde camide toplu namaz kılmayı yasaklamadılar... Pandemi bahanesiyle alınan bütün yasaklama kararlarının

keyfi, pervasız ve kurlsız olduğu, her biçimde ortaya çıktı.

İşçilerin çıkarlarını koruduğunu iddia eden DİSK, bu yasakları zorlayacak tek bir adım atmadı. TTB, "kapanma"nın salgına hiçbir faydasının ol-

madığını bile bile, "yaygın aşılama", "toplu taşımının rahatlatılması" gibi hayati önemdeki talepleri ikinci plana atarak, "bizi kapatın" çağrıları yapmaya devam etti. **DİSK ve TTB, son bir yılda işçilerin yaşadığı derin yoksullaşmada, hak gasplarında, salgına karşı doğru yöntemlerle mücadele edilememesinde sorumluluk sahibidirler.** En son 1 Mayıs'ı geçiştirme tutumları, bunun en açık ifadesidir.

İşçi ve emekçilerin ihtiyacı olan şey "tam kapanma" değil, mücadele ve eylem gücünü açığa çıkarmaktır. Salgını kontrol altına alacak yöntemleri uygulatacak olan da, yaşadığı yoksulluğu-açlığı çözecek olan da, çalışma koşullarını iyileştirecek olan da budur. **İşçilerin fabrikalara, kitlelerin evlere kapatılmasına, dolayısıyla mücadele güçlerini kaybetmelerine ortak olan kurumlar, bugün yaşanan acıların da sorumlusudurlar.**

Sendika ve meslek örgütleri, önemli bir yol ayrımındadır; ve girdikleri yoldan dönmelidir. Bunun bir yolu, bu konfederasyonlara bağlı direnişçi sendika ve odaların kendi merkezlerindeki uzlaşmacılığa karşı da mücadele etmeleri ve yönetimler üzerinde baskı kurmalarıdır; diğer yolu ise devrimci kurumların daha etkin bir mücadeleyi yükseltmesidir. Aksi durumda bugün yaşanan acıların, kaybedilen mevzilerin, hak gasplarının yarattığı etki, kitleler üzerinde ağır tahribatlar yaratmaya devam edecektir.

“Kapanmak” patronların talebidir

Çözüm Proletaryanın mücadele gücüdür!

Bir yılı aşkın süredir “Bizi kapatın!”, “Bizi evlerimize hapsedin!” nakaratını tekrarlayan kesimler var. Ne yazık ki bu kesimler, kendini “sol”da, “halkın yanında” olarak ifade ediyorlar. **“Kapanma” konusunda öylesine net konuşuyorlar ki, salgını durdurmanın tek yol buymuş gibi bir hava oluşuyor. Kitlelerin yaşadığı ekonomik çıkmaz nedeniyle hedef haline gelmemek için, “sosyal destek de verin” diye ekliyorlar elbette.**

Bu kapanma çağrılarını yapanların gerekçeleri çok açık: Her gün ölüyoruz! Bu doğru elbette. Her gün salgın nedeniyle yüzlerce kişi ölüyor. Salgının kaynağı doğa tahribatı mıdır, yoksa emperyalistlerin biyolojik silah denemesi midir, henüz bilmiyoruz; ancak ortada bir salgın olduğu, çok bulaşıcı olduğu ve bu salgından dolayı ülkemizde her gün yüzlerce, dünyada binlerce kişinin öldüğü konusunda farklı düşünen kimse yok.

Ancak kapanma çağrılarında itirazımız var. Çünkü bu kapanma çağrılarını yapanlar, salgın gerçeğini anlatırken, çok açık iki gerçeği gözlerden gizlemesine ortak oluyorlar. **Birincisi, pandemi döneminde sadece koronavirüsten değil, motor kuryelerden inşaat işçilerine, kalp krizinden akciğer hastalıklarına, kadın cinayetlerinden genç intiharlarına kadar her alanda ölümler fazlasıyla arttı.** Ve bu artış pandemi dönemi politikalarıyla doğrudan bağlantılıydı. **İkincisi, AKP’nin kapanma politikalarının pandemiye çare olmadığı, pandeminin gereklerine uygun belirlenmediği ilk günden itibaren belliydi.**

Bu iki gerçek çok açık biçimde önümüzde duruyorken, kapanma çağrılarında devam etmek, devletin ekmeğine yağ sürmek, kitleleri aklıktan, ya da çalışmaktan, ya da salgından ölüme terk etmek anlamına geliyordu; öyle de oldu.

Erdoğan 29 Nisan-17 Mayıs tarihlerini kapsayan, 18 günlük “tam kapanma” kararını açıkladı ve başından sonuna hukuka aykırı, keyfi, kitlelere hiçbir faydası olmayan, tersine daha fazla yoksulluk, daha fazla hastalık ve ölüm getiren yeni bir dönem başladı.

“Kapanma” kararı hukuka aykırı ve keyfidir

Salgının ilan edildiği Mart 2020’den bugüne alınan bütün “kapanma” kararları hukuka aykırıdır. **Kimin kapanıp kimin kapanmayacağı, herhangi bir tıbbi-hukuki dayanakla değil, Erdoğan’ın “an”daki tercihlerine göre belirlenmektedir.** Bu tercihler kimi zaman şeriat kurallarına, kimi zaman sömürü esaslarına, kimi zaman da Avrupa’ya yaranma çabalarına göre şekillenmektedir.

Mesela **65 yaş üstü ile 20 yaş altındaki çok geniş bir kitlenin eve hapsedilmesinin tek sebebi, sokaktaki kalabalığı azaltmaktır.** Böylece “kalabalık olmayan cadde fotoğrafları”, Avrupa başta olmak üzere dünya kamuoyunda “Türkiye salgınla mücadele ediyor” görüntüsü oluşturma hedefini taşımaktadır. Yoksa yaşlıların sağlığını korumak gibi bir kaygı söz konusu değildir. Öyle olsa, aşıları çoktan tamamlanmış olan 65 yaş üstünün, hala “salgında ilk kapatılacak”

kategorisinde tutulmasının bir anlamı yoktur.

Eğitim kurumları kapatılırken okul öncesi kursların açık olması da bir başka hukuksuzluk ve keyfiyet alanıdır.

Burada, çalışmak zorunda kalan ebeveynleri rahatlatmak gibi bir amaç yoktur; asıl amaç Kuran kurslarını açık tutabilmektir. Bu nedenle eğitim genel olarak “uzaktan” yapılırken, okul öncesi çocuklar şeriatçı kafalara terk edilmektedir. Üstelik sokağa çıkma yasaklarını bahane eden tarikatların, bu çocukları günlerce kendi yanlarında tuttukları da bilinmektedir.

İçkili lokantalar salgının başından bu yana, bir yılı aşkın süredir kapalıdır. Yemek yenilen kafe, lokanta gibi yerlerle birlikte kapatılmaları bir yere kadar anlaşılabilir; ancak yemek yenilen mekanların tümü açıldığında da içkili lokantaların kapalı tutulmaya devam edilmesi tıbbi değil, ideolojik nedenlere bağlıdır.

Hafta sonu yasakları ve akşam 19’da başlayan hafta içi yasakları da “yaşam tarzına müdahale”nin bir başka biçimidir. Virüs “gece mesaisi”nde daha öldürücü olmadığına göre, uygulanan yasağın tek anlamı, insanları erkenden evlerine kapatmaktır. Yasak sadece “sabah koşana, akşam koşana” bir müdahaledir.

Yasak kapsamında gıda ürünleri satan marketler, bakkallar açıkken tekel bayilerinin kapatılması, şeriatçı kafa yapısının getirdiği bir başka keyfiyettir. Yasağı gerekçelendirme biçimleri de bu keyfiyetin göstergesidir. “Neden Tekel bayileri kapalı” diye sorulduğunda, İçişleri Bakanı “çünkü muafiyet kapsamında değil” diye cevap veriyor; “gıda satıyor olmasına rağmen neden muafiyet kapsamına alınmıyor” sorusuna ise cevap yok. Önceki sokağa çıkma yasaklarında büyük zincir marketlerde alkol satışı sürmüştü; bu defa onu da yasakladılar. Gerekçe: Haksız rekabet! “Ama zincir marketler kırtasiye, giyim, züccaciye ürünlerini satabiliyor” dediğinizde, bu defa zincir marketlerin bu ürünleri satmasını da engelleme kararı aldılar. Şimdi patlayan ampulünü değiştirmek ya da çocuğuna boya kalemi almak isteyen birisi, hiçbir yerden bunu satın alamıyor. Dahası, “haksız rekabet oluşmasını” bahane siyle alkolün ya da kırtasiye malzemesinin satılmasını engelleyen devlet, taze meyve-sebze satan pazarların kurulmasını da yasaklıyor. Gıda ürünlerinin satılması serbest, ama marketten almak koşuluyla; pazardan gıda ürünü almak ise yasak! Böylece pazardan daha ucuza gıda ürünü satın alabilen yoksul kitleler, marketlerin fahiş fiyatlarına mahkum ediliyor. **Her yasak yeni bir hak gaspı, yeni bir haksızlık, yeni bir keyfiyet oluşturuyor.**

Aslında yasak olsun ya da olmasın; keyfiyet AKP yönetiminin her tarafına sinmiş durumda. AVM’ler açıkken sahiller kapalı mesela. Tek başına denize girmek yasak, toplu Cuma namazları serbest, dağda tek başına koyun otlatan nineye ceza kesiliyor, AKP’nin cenaze törenleri bakanların ve Erdoğan’ın da katılımıyla kalabalık halde yapılıyor; AKP kongreleri tika basa dolu, lokanta-kafeler kapalı; yakın akrabaları ziyarete

gitmek yasak, Erdoğan evlere iftara gidiyor...

Örnekleri artırmak mümkün. Son bir yılda, yaşamın her alanında keyfi ve hukuk dışı yasak kararları ile karşı karşıya kalırken AKP’nin bu yasakları hiç tanımadığını tekrar tekrar gördük, yaşadık. **Yasaklar sadece işçi ve emekçiler için geçerli oldu; AKP kadroları, yöneticileri ve patronlar bu yasaklardan muaf tutuldu.**

Hatta yasaklar, patronların istekleri doğrultusunda düzenlendi. Gıda, sağlık gibi temel alanlarda muafiyet sağlanacağı belirtildiği halde, tekstilden metal sektörüne kadar fabrikaların neredeyse tamamı, kendilerine “muafiyet” çıkartarak çalışmaya devam ettiler. Zaten **Erdoğan’ın salgın politikası, ilk günden itibaren “çarklar dönecek” olarak tanımlanmıştı.** Hem “kapanma”, hem de “çarklar dönecek” politikasının birarada olması mümkün olmadığından, hukuksuz, kuralsız kararnamele devreye sokuldu, işçi ve emekçiler buna uymaya zorlandı.

Hal böyleyken hala “bizi kapatın” diye çağrılar yapmak hem mantıksızdır, hem de AKP’nin keyfiyete teslim olmağıdır.

“Kapanma” insan haklarına aykırıdır

En büyük hukuksuzluk, insanları eve hapsedmektir; “sosyal destek” olsun ya da olmasın... 65 yaş üstü insanlarımızın “son bahar”ı, 20 yaş altı gençlerimiz “ilk bahar”ı gaspedilmiştir. Ve bu gaspın, bu insanların sağlığını korumakla bir ilgisi yoktur. 65 yaş üstü yaşlıların önemli bir bölümü genç aile fertleriyle birlikte yaşamak zorundadır ve onların dışarıdan getirdiği virüslere karşı savunmasıdır.

Öğrencilerin eğitim hakkı gaspedilmiştir. Birkaç ay eğitimden uzak kalmak, birkaç yıllık bir “öğrenme kaybı” ile sonuçlanmaktadır. “Uzaktan eğitim” denilen şey bir kandırmacadan ibarettir. Bu “uzaktan eğitim”de verilen derslerin özel olarak dinci-gerici ideolojik altyapıyla hazırlanmış olmasını bir kenara bırakalım; çok daha önemli bir sorun vardır ortada. **Birincisi, öğrencilerin ezici çoğunluğu maddi olanaksızlıklar nedeniyle uzaktan eğitime erişim sağlayamamaktadır. İkincisi, özellikle çocuklar için eğitimin “uzaktan” olmasının koşulu yoktur.**

Milyonlarca insanın çalışma-üretme hakkı gaspedilmiştir. Kayıtdışı çalışanlar, kapanma dönemlerinde işten çıkartılmaktadır mesela. Üstelik ne işsizlik sigortası, ne kısa çalışma ödeneği... Son günün yevmiyesini alarak işten çıkmış ve evine, açlığa kapanmıştır. Esnafın birçok kesiminin de benzer biçimde çalışma hakkı gaspedilmiştir.

Çalışanların ise “insanca çalışma hakları”nda büyük gasplar söz konusudur. Elbette öncesinde de çalışma şartları insani değildi; milyonlarca işçi yoğun sömürü koşulları altında çalışmaya mahkum edilmişti. Ancak **pandemi, varolan hakların gaspı konusunda**

da patronlara büyük bir fırsat sundu. Mesela pek çok fabrikada, hastanede, kamu kuruluşunda, çalışanlar bir yıldır “hijyen” bahanesiyle “ekmek arası” öğünlere mahkum edildiler, sıcak yemek yeme hakları gaspedildi. Çalışma saatleri uzatıldı, çalışma şartları ağırlaştırıldı. Sağlık çalışanlarının emeklilik izin, işten ayrılma hakları doğrudan, açıkça ve bakanlık genelgesiyle gaspedildi. Sağlık çalışanlarının önemli bir kesimi için “konut hakkı” bile gaspedildi. Birçok sağlık çalışanı, oturdukları apartmandan taşınmaya zorlandıklarını anlatıyor. Keza market çalışanlarından motokuryelere kadar çok geniş bir kesim, artık çok daha ağır koşullarda, çok daha uzun saatler boyunca çalışmak zorunda kalıyor. “Uzaktan çalışma”ya geçenler ise, bir taraftan yalnızlaşmanın, bir taraftan ev işlerinde boğulmanın, bir taraftan bitmeyen mesai dayatmasıyla karşı karşıya olmalarına rağmen evde yeterince çalışmadıkları imasıyla mobinge uğramanın kısırcasında bunalmış durumdalar.

Salgın sürecinde, doğa katliamı da büyük bir hızla sürdürülmüştür. En son Rize-İkizdere’de gördüğümüz gibi, sokağa çıkma yasakları doğanın talan edilmesi, ağaçların kesilmesi, maden ocaklarının ya da taş ocaklarının açılması için fırsata dönüştürülmüştür. Köylülerin hayvan otlatmak için bile sokağa çıkması yasak, maden şirketlerinin iş makinalarının çalışması serbesttir.

Ve en önemlisi hayat hakkımız gaspedilmiştir. Açık havada yürümek, parkta oturmak bir yana, insanların kendi bahçelerine, kapılarının önüne çıkmaları bile polis müdahalesine maruz kalmaktadır. Bir yıl içinde sayısız insan, sadece ve sadece kapısının önünde olduğu için para cezasına ya da doğrudan polis saldırısına maruz kalmıştır. Bu tablonun salgınla hiçbir alakası yoktur. AKP’nin koyduğu yasağa “itaat etmeyen”ler cezalandırılmaktadır.

Kimse en kötü hayatın bile ölümden daha iyi olduğunu, ölmektense en ağır koşullarda yaşamayı tercih etmemiz gerektiğini söylemesin. **Şairin dediği gibi “yosun-solucan misali” yaşamının ne anlamı var?**

Biz “insan”ız! “İnsan”a ihtiyacımız var! **Konuşmaya, tartışmaya, paylaşmaya, insanla iletişim kurmaya, insanla birlikte üretmeye, insanla birlikte tüketmeye ihtiyacımız var!** Salgın bahanesiyle bu hakların gaspedilmesi kabul edilemez.

Ve salgın bahanesiyle bu hakların kullanımının engellenmesi, bizleri “insanlıktan çıkarır”. Bu, kelimenin her anlamıyla böyledir. Uzun kapanmanın yarattığı yalnızlaşma, insani davranış biçimlerinden uzaklaşmayı getirir. Toplumla birlikte varolan insan, artık pek çok yönüyle kendi başınadır. **Bireyselleşmenin, yabancılaşmanın, yozlaşmanın en kötü biçimleri, akıl almaz bir hızla gelişmektedir bu bir yıllık süre boyunca.**

“Kapanma” sağlığa zararlıdır

Sözde “sağlığımızı korumak” için bizi hapsetmektedir AKP yönetimi. Gerçekte ise, **hem fiziksel hem de zihinsel sağlığımız, sadece ve sadece “kapanma” nedeniyle bozulmaktadır.** Özellikle yaşlılar ve çocuklar, bu durumun en büyük mağdurlarıdır.

İnsanlarla temas kurmanın, beyin faaliyetleri üzerindeki olumlu etkisi tartışmasıdır. Ve evlerde tek başına kalan yaşlılarda Alzheimer başta olmak

üzere her türden unutkanlık hastalıkları bir yılda hızla artmış ya da varolanlar ilerlemiştir. Sadece yaşlılar değil, insan iletişimi azalan tüm insanlarda beyin faaliyeti azalmakta, bunun sonucu olarak kalıcı tahribatlar oluşmaktadır. Unutkanlık, önümüzdeki dönemin en büyük sorunlarından biri olacaktır.

Fiziksel hareketin sınırlandırılması da sadece yaşlılar için değil, her yaştan insan için çok büyük bir problemdir. Her türden kalp-damar hastalığı, bu nedenle büyük bir artış göstermekte ve yaş grubu giderek aşağılara inmektedir. Keza romatizmal hastalıklar başta olmak üzere, kas ve kemik hastalıkları, eklem sorunları, artık bütün orta yaş ve üzerinin standart hastalığına dönüşmektedir.

Hareketsizlikten en çok etkilenen kesim ise henüz kemik ve beden gelişimi tamamlanmamış olan çocuk ve gençlerdir. Hareketsiz ve çoğunlukla yatak çevresine sıkışan yaşam nedeniyle, çocuklar ciddi omurga ve kas gelişim sorunlarıyla karşı karşıyadırlar.

Ve kapanma, çok yönlü biçimde ölüm nedenidir.

Bir yıldır pandemi nedeniyle ölümleri konuşuyoruz. Ülkemizde günlük yüzlerce, dünyada binlerce insanın ölüm haberlerini alıyoruz. Bunların gerçek rakamların çok altında olduğunu biliyoruz elbette. Mesela Türkiye’de Covid-19’dan ölüm sayısı resmi rakamlara göre yaklaşık 40 bin, Tabipler Odası’nın tahminlerine göre ise yaklaşık 100 bin civarındadır. Ve bu rakam gerçekten çok yüksek bir rakamdır.

Ancak pandemi döneminde ve doğrudan pandemi nedeniyle artan diğer ölümleri de gözden kaçırmamak gerekir. Geçtiğimiz günlerde Koah hastası bir genç kız, yoğun bakımda yer bulamadığı için hayatını kaybetti. Bir yıl içinde bu türden “rutin” hastalığı olan kaç kişinin yoğun bakımda yer bulamadığı için; pandemide hastaneye gitmekten korktuğu, bu nedenle tedavisini aksattığı için; pandemide randevu alamadığı ve sağlık hizmetlerine ulaşamadığı için öldüğüne ilişkin rakamlara dair bilgimiz yoktur. Halbuki her türden akciğer, kalp, damar, tansiyon kaynaklı ölümlerde büyük bir artış söz konusudur. Keza onkologlar pandemi sonrasında, son evresine gelmiş, yani ölmek üzere iken teşhis konan kanser hastalıklarında patlama yaşanacağını söylemektedir. Pek çok kanser türünde erken teşhis hayat kurtarıırken, pandemi döneminde insanlar hastaneye gitmeye korkmakta, vücutlarındaki kimi belirtileri ertelemekte, görmezden gelmektedir. Yakın zaman içinde kanserden ölecek olan bu insanlar da pandemi kaynaklı ölümler arasındadır.

Pandeminin artırdığı ölümlerden bir başkası, motokurye ölümleridir. Son bir yılda, motokurye ölümlerinde 10 kat artış söz konusudur.

Kadın cinayetlerindeki artış, yine pandemi ile doğrudan bağlantılıdır. Artan ekonomik-siyasi sorunların, sağlık kaygılarının, hayata karşı büyüyen öfkenin boşaltıldığı yer kadın bedenidir. Kadın cinayetleri de, kadına yönelik şiddet de eskisiyle kıyaslanamayacak kadar artmıştır.

Sadece cinayet değil, **intiharlarda da büyük bir artış söz konusudur.** Her kapanma kararı daha fazla sayıda esnafı, daha fazla sayıda işsiz umutsuzluğakaramsarlığa sürüklemekte, bazılarını hayattan koparmaktadır. Gencecik müzisyenler mesela; peşpeşe intihar haberleri gelmektedir. Kahveci esnafından ürününü satamayan çiftçiye kadar, toplumun bütün emekçi kesimleri, hayata dair bütün beklentilerini kaybederek gitmektedir.

Özellikle genç ölümlerindeki artış ürkütücüdür. Veriler, Türkiye’de intihar yaşının 13’e indiğini gösteriyor. Gelecek beklentisi, umutları, iş bulma hayalleri elinden alınmış olan gençlik, salgın döneminde çok daha büyük bir çıkmazın içindedir; ve büyük çoğunluğu bu çıkmazda yok olmaktadır.

Psikolojik hastalıklar bir yıllık kapanmaların, pandeminin bir türlü kontrol altına alınamamasının, pandeminin yarattığı kaygıların sonucunda, artık kitlesel olarak yaşanmaktadır. Evde biraz kapalı kalan her kesimden “şizofren olduk” çığlıkları yükselmektedir. **Toplumun ruh sağlığı**

paramparça durumdadır. Toplumdan kopartılıp yalnızlığa mahkum edilen insanlar, her türden psikolojik sorunun girdabında, büyük bir çıkişsızlık içinde çırpınmaktadır.

Pandemide kapanma politikası sağlığa zararlıdır. Ölümlere, kalıcı fiziksel, zihinsel ve ruhsal hastalıklara neden olmaktadır. Kapanmak, “insani” değildir.

“Kapanma” sınıf mücadelesine zararlıdır

AKP, “kapanma” politikasını sadece ve sadece muhalif kesimleri kontrol altında tutmak amaçlı kullanmaktadır. 23 Nisanlardaki, 19 Mayıslardaki kapanmalarla Kemalist kesimleri baskılamaktadır. 1 Mayıs gününe ilişkin kapanma kararının 29 Nisan’dan itibaren alınması ise, işçi sınıfının mücadele gününü yasaklama amaçlıdır. Bu kararların pandemi ile hiçbir alakası yoktur. 1 Mayıs’tan birkaç gün önce, polis saldırılarını cep telefonu ile kaydetmenin yasaklandığı bir genelgenin yayınlanması da benzer bir durumdur. Devlet 1 Mayıs eylemlerine saldırmaya hazırlandığını, bu genelge ile itiraf etmiştir.

Bir yıllık salgın döneminde, sınıf mücadelesi çok önemli bir mevzi kaybı yaşıyor. Son bir yıl boyunca işçi sınıfı adeta kendi kaderine terkedildi. Bu süreçte yaşanan direnişlerin neredeyse tamamının bağımsız sendikalar tarafından yürütülmesi çarpıcıdır. **DİSK direniş saflarında yoktur, adeta silinmiştir.**

İşçi sınıfı büyük bir çaresizlik içindedir. Bir taraftan artık daha ağır koşullarda çalışmaya zorlanmaktadır, diğer taraftan büyük bir işsizlik ve açlık korkusu dört bir yanı sarmıştır. Ve salgın döneminde kendini toplumdan koparılmış, daha yalnız, daha çaresiz hissetmektedir. **Açlıktan ölmek ile salgından ölmek ikileminde, ayakta kalmaya çalışmaktadır.** Fabrikalarda işçiler koronavirüse yakalandığında durum hemen örtbas

edilmekte ve “temaslı” sayılması gereken işçiler çalıştırılmaya devam etmektedir. Geçtiğimiz yıl Dardanel fabrikasında işçilerin fabrikaya kapatılarak çalışmaya zorlanması, patronların vahşi sömürü hırslarının geldiği noktayı göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Özellikle fabrika işçileri ile sağlık emekçilerinin çalışma koşulları son derece ağır, baskı ve sömürü pervasızdır. Koronavirüs asıl olarak işçi hastalığıdır. En çok işçiler yakalanmakta, en çok işçiler ölmektedir.

Patronlar her türden gelişmeyi kendi karları için bir fırsata çevirmeye çalışırlar. Ekonomik krizin sorumlusu, patronların kar hırsı ve aşırı üretimidir; ama krizin faturasını işçilere ödetmek isterler. Salgın koşullarını da sömürüyü artırmanın aracına çevirmeye çalıştılar. **Ekonomik kriz zaten salgın öncesinde de çok büyüktü; salgın dönemi de işçi kıyımlarının, ücret düşürmenin, kısa çalışma ödeneği ile hak gasplarının bahanesi yaptılar.**

Bir yıl içinde işçilerin ekonomik ve sosyal hak kayıplarının haddi hesabı yoktur.

Kaldı ki, “kapanma” işçileri ilgilendiren bir durum da değildir. Bir yıldır, her türden sokağa çıkma yasağı sırasında, işçilere “muafiyet” belgesi hazırlandı, fabrikalar için “istisna” genelgeleri çıkartıldı ve işçiler çalışmaya devam etti. Bugün **18 günlük “tam kapanma” koşullarında da işçilere düşen “tam çalışma”dır. Yapılan hesaplara göre, işçilerin yüzde 60’tan fazlası çalışmaya devam edecektir.** Milyonlarca işçi her gün toplu taşıma kullanarak işe gidecek, hafta sonu mesailerine kalacak, koronavirüsü birbirlerine bulaştırmaya devam edecektir.

Yani işçiler için “tam kapanma” diye bir şey yoktur. Ekonomik kriz de, salgın hastalık da, hak gaspları da fabrikalarda kol gezecek, işçiler bu hastalığı evlerine taşımayı sürdürecektir.

Elbette salgın öncesinde de tüm işçi ve emekçiler ekonomik krizin ağırlığını yakıcı biçimde hissediyordu. Salgın bu durumu hem daha katmerli hale getirdi, hem altında yatan kapitalist sömürü sistemini perdeledi, hem de işçilerin mücadele gücünü zayıflattı.

Bu kısır döngüyü durdurmanın tek yolu mücadele etmektir. Mesela Kod 29’a karşı, sadece bu ahlaksız madde ile işten atılanların değil, bir bütün olarak işçi sınıfının mücadelesini örgütlemektir. Mesela çalışma saatlerinin düzeltilmesi, çalışma-servis-yemek koşullarının iyileştirilmesi için mücadeleyi yükseltmektir.

İşçi sınıfı evine kapanarak değil, üretimden gelen gücünü kullanarak, eylem yaparak, 1 Mayıs’ta meydanları fethederek, yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesi vererek aşabilir, sağlık sorunlarını da, ekonomik sorunlarını da...

Unutmayalım; “kapanma” dönemlerinden fayda sağlayan tek kesim patronlardır; sınıf mücadelesini zayıflatan, işçiyi sınıftan kopartarak bireyselleştiren, işçi sömürsünü kolaylaştıran “kapanma”, patronların talebidir.

Çünkü **salgın, patronların ve devletin istediği ideal ortamı oluşturmuş durumdadır.** Öyle ya, hükümet istediği kararı alacak; ses çıkartan kimse olmayacak. Salgının ilk günlerinde Erdoğan’ın Kanal İstanbul’u yeniden gündeme getirdiğini unutmayalım. Kitleler can korkusuyla eve kapandığında, ya da yasaklarla kapatıldığında; Erdoğan Boğaziçi Üniversitesi’ne istediği rektörü atayabilir, Kaz

Dağları'nı

yokedebilir, Karadeniz'in

bütün yaylalarını imara açabilir, Datça'ya yeni bir saray yapabilir, kıdem tazminatını kaldırabilir, asgari ücreti yarı yarıya indirebilir, köprü geçişlerinin garanti ödemelerini iki katına çıkartabilir, gıda ürünlerine vergiyi artırabilir, anayasa değişikliği ile seçimleri 10 yıl sonraya erteleyebilir...

Devletin istediği zaten kitlelerin eve kapatılmasıdır. Sorgulama ve hak talebi elinden alınmış olan kitle, en ideal kitledir onların gözünde. **Tek ölüm biçimi, salgın nedeniyle fiziksel ölüm değildir; eğitim hakkı, doğa hakkı, üretme hakkı, insanca yaşama hakkı elinden alınmış insanın yaşadığı ölüm de gözlerden kaçmamalıdır.**

Ölümleri durdurmanın tek yolu

“kapanmak” değildir

Türk Tabipler Birliği, DİSK, CHP gibi kendisini “halktan yana” tanımlayan kesimlerin sürekli olarak “kapanma” çağrısı yapması, kitlelerin bilincini bulandıran bir unsurdur. 18 günlük kapanma kararı karşısında “ama biz sosyal destekli kapanma demiştik” diyerek kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar.

Ne bekliyordunuz ki? AKP’nin bir yıllık kapanma kararları neydi ki, “tam kapanma” kararı bundan farklı olsun? Bu nedenle, **“tam kapanma” çağrısı yapan her doktor, her sendikacı, her kurum, bugün kapanma nedeniyle kitlenin yaşadığı ekonomik-siyasi-toplumsal sorunların ortağıdır; AKP’nin işini kolaylaştırmışlardır.**

Her şey bir yana, işin bilimsel yanından baktığımızda bile, “kapanma” dışında bir çözüm yok mudur gerçekten? Salgına karşı mücadele yöntemlerinin en başında “kapanma” mı vardır?

Açık ki, bu hayatın doğal akışına aykırıdır.

Birincisi, eğer bundan sonra hayatımız hep salgın hastalıklar ve virüs mutasyonları ile dolu olacaksa, hayatın hep “aç-kapa” haline getirilmesi mümkün değildir. Hayat devam ederken, mücadele devam ederken, salgından da korunmanın yöntemleri üzerine düşünülmeli, bunun araçları yaratılmalıdır.

İkincisi, salgın hastalıklar karşısında “kapanma”, ilk çağlardan bu yana kullanılan birinci yöntemdir. Artık tıbbın, bilginin ve bilimin ulaştığı düzey içinde, başka çareler bulmak mutlaka mümkündür.

Cevaplar çok açık aslında!

İlk ve acil talep, geniş aşılama kampanyası olmalıdır. Sonbahar aylarından bu yana, dünya

üzerinde çeşitli aşılar üretilmiş, kullanılmıştır. Yaygın aşılama yapan ülkeler, açılma evresine haftalar önce geçmeye başlamıştır. Ülkemizde de aşılanmanın maliyeti, “sosyal destekli tam kapanma”dan çok daha düşük olacaktır. Bu nedenle acil talep, “kapanma” değil, yaygın aşılama olmalıdır. İşin aslı, devletin aşılama konusunda neden bu kadar yavaş davrandığı üzerine de düşünmek gerekiyor. Sadece aşılama maliyeti midir durduran, ya da “sürü bağışıklığı” politikası mıdır yoksa? Belki de tek neden, salgının sürmesini istemeleridir. Öyle ya; **aşılama, salgına karşı mücadelede maliyeti en düşük olan yöntemdir; buna rağmen uygulanmıyorsa, salgın bahanesiyle hak gaspı ve keyfi yönetme ortamını sürdürmek istiyorlardır belki de.**

İkinci, ama önem olarak birinci sıradaki temel talep, herkesin eşit ve kolay biçimde sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanmasıdır. Aşı ve ilaç çalışmalarına ağırlık veren, özel sektörü değil kamu sağlığını temel alan; “koruyucu hekimliği” güçlendirilen, hastane, yatak, yoğun bakım, personel sayısını ve personelin çalışma koşullarını iyileştiren bir bakış açısıyla sağlık sisteminin değişmesidir.

Üçüncüsü, hastalığın en hızlı bulaştığı alanlar, kitlelerin biraraya geldiği alanlardır. **Toplu taşımanın rahatlatılması (mesai saatlerinin değiştirilmesinden toplu taşıma araçlarının artırılmasına kadar birçok konuda önlem alınabilir) ve daha “insani” hale getirilmesi, vaka sayısını hızla azaltacak olan en büyük müdahaledir.** Keza fabrikalarda kapalı ortamda kalabalık çalışma koşullarına müdahale edilmeli, sağlık koşullarına uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Bunun yöntemlerini bulmak hiç de zor değildir.

Dördüncüsü, maske kullanımı konusunda kitlelerin bilinçlendirilmesi olmalıdır. Bir yıldır bu konuda da nakaratlar oluşturulmuş durumda. Keza maske kullanımına uymayan kitleleri suçlamanın dayanılmaz hafifliği, en demokrat-halkçı kesimler için de oldukça cazip görünüyor. **Kitleleri suçlamak yerine, çözüm üretmek gerekiyor. Kendisine “maske-mesafe” diye vaazlarda bulunan devletin, parti faaliyeti sözkonusu olduğunda pervasızca kalabalıklar oluşturduğunu gören kitlenin kuralları hafifsemesi, hatta hastalığı yok sayması, yaşamın doğası gereğidir.** Ciddi ve etkili bir kitle eğitiminin yanı sıra, devletin de bu kurallara uymasını zorlamak, hastalığın yayılımını durdurmada büyük başarı getirecektir.

Son iki talep vaka sayısını azaltacak, ilk iki talep ise tedaviyi güçlendirecektir. **Ve hiç kapanmadan, hastalıkla mücadele etmek mümkündür.** İnsanlık, salgın hastalıkları ilk farketttiği dönemlerin bilgisi sınırları içinde, kapanmayı bir çare olarak görmüş ve uygulamıştır. Bugün artık kapanmadan, hayatı durdurmadan, insanlıktan çıkmadan önlem almanın, hastalıkla mücadele etmenin yöntemlerini oluşturmakla karşı karşıyadır.

En başta da, sınıfın mücadele gücünü yükseltmek gerekir. Pandemiye de, ekonomik krize de, her türden soruna da çözüm bulacak olan unsur, baskıya-sömürüye-hak gasplarına karşı sınıfın mücadele gücünü açığa çıkarmaktır.

“Kapanma” çağrıları artık son bulmalıdır! Talebimiz “insanca yaşamak” olmalıdır.

4 Mayıs 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Kovid 19 salgınına karşı üretilen aşılar için başlatılan “patent” tartışması, “sağlık hakkı” konusunu bir kere daha gündeme taşıdı.

Bugün ABD ve Rusya gibi dünya pazarlarına hükmeden emperyalistler bile “patent kalksın” yönünde görüş belirtirken, gerçekten kalkması yönünde hiçbir girişimin olmaması gerçek niyetleri ifade ediyor.

Tartışmalar neden başladı

Aşılar üzerindeki “fikri mülkiyet hakkı”nın kaldırılması konusunu ilk gündeme getiren, ABD’nin yeni seçilen başkanı Biden oldu. Ardından Rusya da destek verdi, Almanya ise karşı olduğunu açıkladı. AB ülkeleri Mayıs ayı içinde bu konuyu gündeme alarak tartışacaklarını duyurdular.

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) Genel Direktörü, ABD’nin açıklamaları karşısında nasıl övgüler dizeceğini şaşırı. “*Cesur bir hareket*” dedi, bu söylemin “*Kovid 19 ile mücadelede muazzam bir an*” olduğunu belirtti, Beyaz Saray’ın “*bilgeliliğini ve ahlaki liderliğini*” yansıttığını, “*küresel sağlık sorunlarının üstesinden gelmek için Amerikan liderliğinin güçlü bir örneği*” olduğunu ifade etti.

Daha tek bir adım atılmadan, salt söylem üzerinden bu övgü sağanağı, ABD’nin bu tartışmayı açmaktaki asıl amacını ortaya koyuyor: ABD’nin dünya hegemonyasını, siyasi prestijini alt-üst etmekle suçlanan Trump’ın arkasından, Biden’in dünya kamuoyunu kazanma çabası... **Korona salgınında parklara ölülerini gömen, tırlarda cesetleri bekleten, insanların tedaviye erişemediği için hastane kapılarında öldüğü ABD görüntüsünü yumuşatmak istiyor, yeni başkan Joe Biden.** Hem ülke içinde, hem de dünya kamuoyunun karşısında ABD’nin prestijini güçlendirmek istiyor. Bütün dünya halkları Kovid 19 salgını ile kırılırken, umut kapısını ABD’den açmak ve yeni bir hegemonya alanı oluşturmak istiyor.

Diğer taraftan **Rusya da, aşı üretimi için teknolojisini diğer ülkelere aktaran tek ülke olduğunu söyleyerek ön almaya çalıştı.** Hatta Putin, salgın döneminde “maksimum kar değil, insanların güvenliğini düşünmek zorundayız” sözleriyle “halkçı” mesajlar verdi. **Çin ise, zaten Sinovac aşısı için patent almamış;** yani bu tartışmaları çoktan geride bırakmıştı.

Aslında bu konudaki niyet beyanlarının göstermelik olduğu çok açık. Çünkü yaşanan tartışmanın bir karara dönüşmesinin aylar alacağı söyleniyor. Keza karar kesinleştiği koşulda, üretim sürecinin başlamasının 1 yıl süreceği; yoksul ülkelerdeki depolama ve sevkiyat konusundaki altyapı eksiklikleri nedeniyle, üretilen aşıların da verimli olmayacağı ileri sürülüyor.

Yani patent sorunu ortadan kalksa bile, yoksul ülkeler aşığı üretinceye kadar pandemi bitecek gibi bir tablo oluşturuluyor.

Oysa bu ileri sürülenlerin hiçbirisi doğru değil. En başta **yoksul ülkelerin aşıya erişememesinin sebebi, üretim olanaklarının sınırlılığı değil.** Mesela **Hindistan şu anda dünyada en çok pandemi aşısı üreten ülke; ama kendi halkına aşı yapmıyor. Yani asıl sorun aşının hangi ülkede, kim tarafından ürettiği değil, kimlerin erişebildiğidir.**

Amaç kitlelerin sağlığını korumak olsa, bu tartışma hiç yaşanmaz zaten. Ancak asıl amaç, ilaç ve aşı tekelinin karını artırmaktır.

Aşıda “patent” tartışması

Halk sağlığı üzerinden azami kar

Aşı ve ilaç sektörü, tekeller için en karlı alanlardan biridir. Ve patent hakları, bu karı garanti eden unsurdur. Kovid 19 salgını üzerinden düşünelim.

AstraZeneca şirketi, aşının her dozu için 4 dolar fiyat belirledi. Moderna’nın belirlediği fiyat ise 37 dolar. BioNTech aşığı ilk ürettiği günlerde 12 euro fiyat biçmişti, Kasım ayında AB ülkelerine 15,50 eurodan satacağını (AB dışındaki ülkelere daha yüksek fiyat verdi) duyurdu, şimdi ise aşının fiyatı AB ülkeleri için 19 euroya çıkmış durumda. Her geçen gün aşının fiyatı yükseliyor. Sputnik V aşısının fiyatı 10 dolar olarak belirlendi. Sinovac ise 20 dolar civarında.

Tabi bu fiyatlar sürekli değişiyor; siyasi ilişkiler fiyatın yükselip alçalmasını belirliyor. Varolan fiyatlar üzerinden hesap yapalım. Dünya üzerinde yaşayan insan sayısı yaklaşık 7 milyar. Bu 7 milyar insan için en az iki doz aşının zorunlu olduğu söylenmektedir. Etti 14 milyar doz aşı. Hatta BioNTech firması, kendi aşısı için 3. dozun da gerekli olduğunu belirtti. Oldu 21 milyar doz. Bir de ilk yapılan aşıların, değişen varyantlara uyum sağlamadığını, etkili olmadığını düşünelim... Hesabın sonu yok.

Pfizer-BioNTech firmasının korona döneminde elde ettiği gelir 20 milyar doların üzerindedir. The Guardian gazetesinin haberine göre, 2021 yılında aşıdan kazanacakları gelirin 30 milyar dolara çıkmasını bekliyorlar. **ABD’li Moderna firmasının 2020’de kazandığı gelir 18,4 milyar dolar, 2021 gelir beklentisi ise 19,6 milyar dolar.** 2010 yılında kurulan Moderna’nın hisseleri, son bir yılda yüzde 372 oranında değer kazandı ve şirketin CEO’su yaklaşık 5 milyar dolarlık servete ulaştı. Yine ABD’li olan Johnson & Johnson firmasının ürettiği ve tek dozu 10 dolara satılan Covax için, şirket 10 milyar dolar gelir bekliyor. Çinli Sinovac şirketinin ise ne kadar kar edeceği ise, Çin’deki ekonomi kurallarının farklı işlemesinden dolayı tahmin edilemiyor.

Kar oranları bu kadar yüksek olunca, aşı üreten ilaç tekellerinin neden “patent hakkı” için ısrar ettikleri anlaşılıyor. Bu kadar devasa karları tek başına ele geçirmek istiyorlar.

Ancak burada gözden kaçırmaya çalıştıkları bir konu daha var. “Patent hakkı”, ilaç şirketlerinin Ar-Ge

çalışmalarına büyük bütçe ayırdıkları, uzun zaman bu konuda çalışmalar yaptıkları varsayımı üzerinden konuşuluyor. Oysa koronavirüs salgını döneminde üretilen aşılar, sözkonusu şirketlerin “malı” değil aslında. Airfinity adlı bilimsel analiz şirketinin verilerine göre, **aşı için toplamda hükümetler 8.67 milyar dolar, “kar amacı gütmeyen kuruluşlar” da yaklaşık 2 milyar dolar kaynak yarattılar. Aşı çalışmaları için şirketlerin kendi yatırımları sadece 3.4 milyar dolar oldu.**

Mesela Moderna ve Pfizer-BioNTech’in ürettiği aşıda kullanılan kilit önemdeki bir patent, doğrudan devlete ait bir laboratuvarı, doğrudan halkın vergileri ile üretildi.

Böyle bakıldığında **devletler, işçi ve emekçilerden topladıkları vergilerle aşı şirketlerini finanse ettiklerine göre, aşının gerçek sahibi de işçi ve emekçiler olur.** Bizim vergilerimizle aşı yapıp, sonra da fahiş fiyatlarla bize satmaya çalıştıkları bir sistem bu.

Üstelik **bu şirketler salgın başladığında öyle hemen “büyük insani amaçlar” doğrultusunda aşı çalışmasına başlamış değiller.**

Hatta bir süre bu konuya ilgisiz kalmışlar. Ne zaman ki hükümetler şirketlere fon aktarmaya başlamış, aşı çalışmaları da ondan sonra başlamış. Şimdi karşımızda “insanlığa hizmetleri” ile konuşuluyor, ödüller alıyorlar. Özellikle BioNTech şirketinin Türkiyeli sahipleri neredeyse “kahraman” ilan edilecekler.

Oysa her şey para için, her şey kar için. Pfizer-BioNTech aşısı için AB ile nasıl pazarlıklar yapıldığı, ne kadar fahiş fiyatlar istendiği, salt fiyatta anlaşılmadıkları için AB ülkelerinin aşıya erişiminin geciktiği yönünde sayısız haber çıktı basında. Ve bir yılı aşkın süren pandeminin hasılatı: BioNTech hisseleri bir yılda yüzde 250 değer kazandı; **Uğur Şahin’in serveti bir yılda 3,7 milyar dolar artarak 5,1 milyar dolara ulaştı. Bu servetiyle Şahin, “dünyadaki en zengin Türk” olarak kayıtlara geçti** ve Bloomberg’in “en zengin 500 kişi” listesine girdi. Bu öyle büyük bir servet ki, Türkiye’deki en zengin kişi olan Murat Ülker’in 4,7 milyar dolarlık servetini bile geride bırakıyor.

Forbes’in araştırması da koronavirüs salgınında ki kar hırsını ortaya koyuyor: **Forbes’e göre salgın sürecinde 50 doktor ve bilim-insanı “milyarder” listesine girdi. Listenin birinci sırasında ise yine Uğur Şahin bulunuyor.**

Aşı savaşları

Bu kadar büyük bir kar alanı, aşı savaşlarının da kıran kırana sürmesini getirmektedir.

Mesela birkaç aşının birden piyasaya çıktığı ilk aylarda, AstraZeneca aşısının yan etkilerinin çok yüksek olduğu yolunda çeşitli haberler yayıldı ortalığa. **Bu haberlerin ne kadarının doğru, ne kadarının BioNTech aşısının satılması için Almanya tarafından üretilmiş yalan olduğu belli değil.** Keza ABD’nin sistematik olarak her dönem yürüttüğü “Çin malı çürüktür” kampanyası, Çin aşısı için de sistematik olarak kullanıldı; ancak Çin aşısının da etkili olduğu yolundaki araştırmalar basında yer aldı.

Bu anti-propaganda çalışmaları, aşı savaşlarının sadece bir yüzüydü. Çok çeşitli alanlarda aşı savaşları yaşandı, yaşanmaya devam ediyor. **Mesela AB, bir “aşı pasaportu” için hazırlık yapıyor.** Buna göre AB tarafından onaylanmış aşılardan (mesela BioNTech)

yaptırmayan kişilerin AB'ye girişlerini engellemeyi planlıyor. Benzer biçimde Çin de, kendisinden aşı alan ülkelerle daha yakın ilişkiler kuracağını belirtiyor.

Aşı savaşlarının bir boyutu da siyasi baskı kurma çabası üzerinden yürütülüyor. **Emperyalistler diğer ülkelere aşı satarken, kendileri ile olan ilişkilerini dikkate alıyorlar.** Mesela Çin ile Türkiye arasında Sinovac aşısı için anlaşma imzalanmış olmasına rağmen, Türkiye'nin Uygurlar konusundaki tutumunu beğenmeyen Çin'in aşıları göndermediği anlatılıyor. Benzer biçimde Rusya, Türkiye'de aşı üretmek için anlaşma yapıyor; ancak bu anlaşmanın ardından, Ukrayna'ya satılan SİHA'lar (Silahlı insansız hava aracı) gündeme getiriliyor.

Yani aşı, sadece ekonomik kar unsuru değil; aynı zamanda hegemonyayı yaygınlaştırma, ülkeler üzerinde baskı kurma ve kendisine bağımlı kılma aracı aynı zamanda.

Türkiye'de aşı çalışmalarının son yıllarda durdurulmuş olması, pandemi sonrası sıkça tartışıldı. İlaç tekellerinin, geri ülkeleri kendisine bağımlı kılmasının bir sonucudur bu. Emperyalistler ilaç satışını da hegemonya kurma aracı olarak kullanabilmek için, bağımlı ülkelerdeki ilaç ve aşı üretim tesislerini, olanaklarını ortadan kaldırmayı bilinçli bir politika olarak yürütüyorlar.

Aşı karşıtlığı sebepsiz değil

Henüz bir ilacı olmayan Kovid 19 salgını için üretilen aşılarla erişimde büyük sorunlar yaşanırken, aşı karşıtlığı da yeniden gündeme geldi.

Kitlelerin bu konudaki kaygıları boşuna değil. Halk sağlığını korumayı önemsemeyen, daha fazla kar için kurulmuş bir sistemde, aşı konusunun da tartışılması doğaldır. **“Bilim” kapitalist sistemin hizmetinde olduğu sürece, aşı konusunun da “sağlıklı” olmasını beklemek doğru olmaz.** Zaten bunun sayısız örneği, tarihin sayfalarında yer almaktadır.

Mesela kızamık aşısı çocuk sağlığı açısından yaşamsal önemdedir; ancak '90'lı yıllarda Kürt kentlerindeki çocuklara, iki doz yapılması gereken aşı, tarihi geçmiş aşılarından ve tek doz uygulanmış; bunun sonucunda beyne yerleşen virüs çocuklarda kalıcı beyin hasarına yol açmıştı.

Koronavirüs tedavisinde kullanılan hidroksiklorokin adlı ilaç, Temmuz 2020'den itibaren tüm dünyada yasaklandı. Hastalığa bir faydası olmadığı gibi ciddi yan etkileri olduğu ortaya çıkan bu ilacın Türkiye'de kullanımı ise ancak geçtiğimiz günlerde yapılan bir açıklamayla durduruldu. Oysa bu ilacı tavsiye eden bizzat Sağlık Bakanı olmuştu. Bu ilaçtan dolayı ölenlerden doğrudan sorumlu

olduğu halde, sessizlikle geçiştirildi.

Bir örnek de dünyadan: 1996 yılında Nijerya'daki menenjit salgını sırasında “insani yardım” olarak, çocuklarda kullanmak üzere Trovan isimli bir antibiyotik gönderilmişti. Aslında bu antibiyotik henüz gerekli onayları almamıştı; zaten amaç “insani yardım” değil, bu çocukları “kitlesel denek” olarak kullanmaktı. Sonuçta resmi rakamlara göre 11 çocuk ölmüş, 200'den fazlası felç, körlük, sağırılık, beyin hasarı gibi kalıcı yan etkilerle karşı karşıya kalmıştı.

Bugün koronavirüse karşı üretilen bütün aşılar da “acil kullanım onayı” almış aşılardır. Yani olası yan etkilere karşı yeterince deney ve araştırma yapılmamış, salgın koşullarından dolayı mecburen kullanılmaktadır. Bunların içinde **özellikle “mRNA teknolojisi” ile üretilen aşılar, dünya tarihinde ilk defa kullanılan bir yöntem ile üretilmişlerdir ve uzun vadeli yan etkilerine ilişkin hiçbir veri yoktur.** Veri, bütün dünyada kitlelere yapılacak aşılar üzerinden elde edilecektir.

Benzer biçimde “aşıyla çip takacaklar” ürküntüsü de dayanaksız değildir. Eğer teknoloji o düzeye ulaşmışsa, izinsiz ve habersiz biçimde kitlelere aşıyla çip takabilirler. Tıpkı toplumsal olarak “ötekileştirilmiş” kesimlerin izinsiz ve habersiz biçimde aşıyla ya da ilaçla kısırlaştırılmaları, belli ilaçların verilerek deney yapılması gibi...

* * *

Yapılan araştırmalara göre kapitalist ülkelerde her 4 kişiden 1'i, yoksul ülkelerde ise 500 kişiden biri aşılanmıştır. Avrupa ülkeleri salgını belli düzeyde kontrol altına alırken Hindistan, Brezilya gibi ülkelerde emekçiler kitleler halinde kırılıyorlar. Oysa **salgını kontrol altına alabilmek için, tüm dünyada yaygın bir aşılama kampanyası yürütülmesi gerektiği; bugün için öngörülemez olan etkileri olsa bile, önceliğin salgını durdurmak olduğu, tüm sağlık kurumları tarafından ifade ediliyor.**

DSÖ, “*kaynaklar eşit dağıtıldığında salgın birkaç ayda biter*” diyor. “*Kaynaklar eşit dağıtıldığında*”; yani maddi durumu ne olursa olsun, nerede, hangi ülkede yaşıyor olursa olsun, kitleler aşıya, ilaca, tedaviye rahatça erişebildiğinde...

Çocuk felci aşısını 1952 yılında geliştiren Dr. Jonas Edward Salk, kendisine “*patenti aldınız mı*” diye soranlara, “*güneşin patenti var mı*” diye yanıt vermiş.

Aşılar ve ilaçlar toplumsal ürünler olmalıdır. Bilimsel çalışmalar kitlelerin sağlığını koruyacak, gözetecek biçimde yürütülmeli ve sağlık hakkı tüm toplum için eşit, ulaşılabilir ve ücretsiz bir hak olmalıdır. Her türden salgın hastalığa karşı mücadelenin tek yolu budur.

“Kobane davası” protestolarla başladı

HDP eski Eşbaşkanları Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ ile HDP yöneticilerinin yargılandığı Kobane davası, 26 Nisan günü Ankara'da başladı. İlk duruşma, mahkeme heyetinin hukuk dışı davranışlarına dönük olarak avukatların ve yargılanan HDP'lilerin protestolarına sahne oldu.

Duruşma öncesinde, Sincan Cezaevi kampüsündeki duruşma salonu önünde HDP yöneticileri basın açıklaması yapmak istedi. Polis HDP'lilerle basın mensupları arasında kalkanları kaldırarak görüntü alınmasını engellemeye çalıştı. Engellemele-re karşın HDP Eş Başkanı Mithat Sancar kısa bir açıklama yaptı.

Avrupa Parlamentosu başta olmak üzere çok sayıda Avrupalı heyet davayı izlemek üzere mahkeme salonundaydı. 1200 avukat ve 10 baro başkanı davaya müdahil olmak istedi. İlk gerginlik, pandemi bahanesiyle bu avukatların mahkeme salonuna alınmaması üzerine yaşandı. İçerideki avukatlar da salonu terketti.

Avukatların bulunduğu salona SEBGİS ile bağlanan sanıklar, savunma hakkının gaspedildiğini belirterek avukatları olmadan soruları cevaplamayacaklarını söylediler. Figen Yüksekdağ ve Sebahat Tuncel durumu protesto edince mahkeme heyeti onların mikrofonlarını kapattı; onlar da mahkemeye sırtlarını dönerek durumu protesto etti. Selahattin Demirtaş da “susmaya değil konuşmaya, yargılanmaya değil yargılamaya geldik” dedi. Gülser Yıldırım, Kürtçe konuşarak hukuk dışı tutumları teşhir etti. Bu protestolar üzerine, salona alınmayan avukatlar dahil tüm avukatlar salona alındı.

Selahattin Demirtaş mikrofonu kapatılınca, yazdığı kağıtları mahkemeye göstermeye başladı. Önce “söz istiyorum” yazılı bir kağıt gösterdi, ardından “128 milyar dolar nerede” diye yazdı.

Avukatların “reddi hakim” talebi heyet tarafından reddedildi. İddianamenin okunmasının ardından bir sonraki duruşma için 3 Mayıs tarihi belirlendi.

Kobane direnişine AKP'nin öfkesi

Suriye'de savaşın başlamasının ardından Kürt hareketi bazı bölgelerde yönetimi ele geçirmiş ve kanton işleyişi kurmuştu. Kobane kasabası da PYD'nin kontrolü altında bulunan kantonlardan biriydi. 2014 yılı Eylül ayında Kobane'ye IŞİD saldırısı başladı, buna karşı görkemli bir direniş yaşandı. Erdoğan'ın “Kobane düştü, düşecek” sözleriyle sevincini belli ettiği günlerde, tüm dünyada Kobane'ye destek eylemleri yapılıyordu. 6-8 Ekim günlerinde de Türkiye'de kitlesel gösterilerle Kobane direnişine destek verildi. Bu eylemlere polis sert biçimde saldırdı, bazı bölgelerde gerçek mermi kullandı; bazı kentlerde Hüda-Par adlı tarikat da kitlelere saldırdı. Üç gün devam eden eylemler sırasında, 35 il ve 96 ilçede, toplam 37 kişi yaşamını yitirdi.

Bu dönemde HDP'nin AKP hükümetinden talebi, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nden gelecek askeri yardımın Türkiye üzerinden Kobane'ye ulaştırılmasıydı. 20 Ekim 2014 günü Iraklı Peşmerge güçlerinin Türkiye üzerinden Kobane'ye geçmesine izin verildi. Sonrasında Erdoğan yönetimi, hem Kürt kentlerine dönük pervasız bir yıkım saldırısı başlattı; hem Suriye'deki Kürt hareketine karşı daha saldırgan bir tutum geliştirdi. 6-8 Ekim olaylarının hesabını sormak için HDP'lileri tutuklattı.

Özellikle Demirtaş'ın tutuklanması, adeta bir “rehin politikası”ydı. Onunla ilgili çeşitli suçlamalarla açılan davaların bir kısmı düştü, bir kısmı beraatla sonuçlandı; ancak tahliye edilmemesi için yeni davalar ya da yeniden açılan davalarla tutukluluk hali sürdürüldü. AİHM (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) 20 Kasım 2018 tarihli kararıyla Demirtaş'ın derhal serbest bırakılması gerektiğini belirtti; ancak Erdoğan “AİHM kararı bizi bağlamaz” sözleriyle uluslararası anlaşmaları da tanımayacağını belirtmiş oldu. Hiçbir hukuksal dayanağı olmayan kararlarla Demirtaş bugüne kadar hapiste tutuldu.

Kobane'de PYD'nin IŞİD gericiliği karşısındaki zaferi, Erdoğan'ın Suriye politikasının yenilgisinin önemli ayaklarından birisiydi. Bugün başlayan dava da, bu yenilgi karşısında duyulan öfkenin ve intikam çabasının göstergesidir.

15-16 Haziran 1970- Büyük işçi direnişi

DİSK'in kapatılması ve sendikal hakların sınırlanmasını içeren yasa tasarısına karşı, işçi sınıfı 15-16 Haziran günlerinde şalterleri indirip sokağa döküldü. İstanbul ve İzmit'te bir çok fabrikadan 75 bin işçi, Ankara-İstanbul karayolunu zaptettiler. Avrupa yakasındaki işçiler ise, "Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Şeyimiz Yok!" pankartlarıyla ana yolları kesti.

Polisin işçilerin üzerine ateş açmasıyla arka arkaya şehitler verdiler. Bunun üzerine işçiler, polisleri kovalamaya başladı. Çatışmada bir de polis öldü. İşçiler, Adalet Partisi binasını, kaymakamlık, emniyet müdürlüğü gibi resmi binaları bastılar. Bunun üzerine sıkıyönetim ilan edildi ve sendikacılar tutuklandı. DİSK ise, işçilere evlere dönme çağrısında bulundu.

Buna rağmen eylemler devam etti ve yasayı iptal etmek zorunda kaldılar. 15-16 Haziran, hakların sokakta, dişe diş bir mücadele ile kazanıldığını gösteren büyük bir işçi direnişi olarak tarihe kazındı.

☆ 5 Mayıs 1818- Karl Marks doğdu.

Engels'in de katkılarıyla işçi sınıfının kurtuluşunu bilimsel olarak ortaya koyan Marksizmin yaratıcısıdır. Kitapları hala yol göstermeye devam etmektedir.

☆ 5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands Ölüm Orucu'nda öldü.

☆ 6 Mayıs 1972- Deniz, Yusuf, Hüseyin idam edildi.

☆ 8 Mayıs 1945- Sosyalist Sovyetler Birliği'ni savunan Kızıl Ordu, Nazi sürülerini Almanya'ya kadar kovaladı ve Berlin'de parlamento binasına kızıl bayrağı çekti.

☆ 9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) önderlerinden Ulrike Meinhof, cezaevinde hücrelerinde katledildi.

☆ 11 Mayıs 2013- IŞİD'in Reyhanlı'da bombalı saldırısı sonucu 100'den fazla insan hayatını kaybetti.

☆ 13 Mayıs 2014- Soma maden ocağında yaşanan göçükte en az 301 işçi katledildi.

☆ 13 Mayıs 1974- Irak'ta Kürtler üzerindeki baskıları protesto etmek için uçak kaçırarak Leyla Qasım 4 arkadaşıyla birlikte idam edildi.

☆ 17 Mayıs 2002- Halk ozanı Aşık Mahzuni Şerif yaşamını yitirdi.

☆ 18 Mayıs 1973- TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi.

☆ 18 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde PKK'li tutsaklardan Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, işkenceleri protesto etmek için bedenlerini ateşe verdiler.

☆ 19 Mayıs 1895- Kübalı şair ve devrimci lider Jose Marti öldürüldü.

☆ 31 Mayıs 1971- THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan, Nurhak'ta katledildi.

☆ 1 Haziran 1971- THKP-C önderlerinden Hüseyin Cevahir İstanbul-Maltepe'de katledildi.

☆ 2 Haziran 1970- Yazar Orhan Kemal öldü.

☆ 2 Haziran 1991- Şair Ahmed Arif öldü.

☆ 3 Haziran 1963- Şair Nazım Hikmet öldü.

☆ 6 Haziran 1981- MLSPB militanları Tamer Arda, Mete Atilla Ermutlu, Ercan Yurtbilir ve Doğan Özzürüt, Maltepe'de ve Sefaköy'de çatışarak şehit düştüler.

☆ 8 Haziran 1844- Almanya-Silezya'da dokuma işçileri kölece çalışma koşullarına karşı ayaklandı.

☆ 14 Haziran 1984- İstanbul cezaevlerinde ölüm orucu yapan Abdullah Meral şehit düştü. 17 Haziran'da Mehmet Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ ve 26 Haziran'da Hasan Telci şehit düştüler.

☆ 15 Haziran 1915- Ermeni devrimci Paramaz ve 19 yoldaşı Beyazıt Meydanı'nda asıldı.

☆ 16 Haziran 2005- Aralarında Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat'ın da olduğu toplam 17 MKP/HKO militanı Dersim-Mercan'da katledildi.

☆ 18 Haziran 1936- Rus devrimci yazar Maksim Gorki öldürüldü.

☆ 19 Haziran 1953- ABD, "Sovyet ajanı" oldukları suçlamasıyla Ethel ve Julius Rosenberg çiftini elektrikli sandalyede katletti.

☆ 20 Haziran 1933- Sosyalist kadın hareketinin önderlerinden Clara Zetkin öldü.

☆ 25 Haziran 2005- Müzisyen Kazım Koyuncu kanserden öldü.

☆ 27 Haziran 1905- Rusya'da Potemkin gemisindeki askerler ayaklandı ve 1905 devrimi başladı.

☆ 28 Haziran 1926- Sovyetler Birliği kurulduktan sonra karşı-devrimcilerle mücadele için oluşturulan ÇEKA'nın kurucusu, bolşevik önderlerden Cerjinski öldü.

☆ 30 Haziran 1925- Şeyh Sait ve 46 arkadaşı idam edildi.

☆ 30 Haziran 1980- Devletin kullandığı sivil faşistler Çorum'da katliam yaptılar.

Mayıs-Haziran aylarında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980- Serdar Yılmaz; Kartal'da yıldırım düşmesi sonucu yaşamını yitirdi.

10 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy; Ankara'da sivil faşistler tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

17 Haziran 1984- Mehmet Fatih Öktülmüş; İstanbul'da ölümü orucunda yaşamını yitirdi

21 Haziran 1978- Muzaffer Mutlu İstanbul'da sivil faşistler tarafından katledildi.

30 Haziran 1980- Songül Kayabaşı; İstanbul Kartal'da 15-16 Haziran direnişi için düzenlenen gösteri sonrası gözaltına alınıp işkencede katledildi.

M. Fatih Öktülmüş ve ÖÖ şehitleri Yaşıyor!

“Filistin evlatları için kan vermek istiyoruz”

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
1 NO'LU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA,

Komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş, 17 Haziran 1984 tarihinde ölüm orucu eyleminde şehit düştü. 17 Haziran, başta M. Fatih Öktülmüş olmak üzere tüm ölüm orucu şehitlerini andığımız gündür. Bir kez daha hepsini saygıyla anıyoruz.

M. Fatih Öktülmüş, işkencede-zindandanda-mahkemede direnişin sembolüydü. Cunta koşullarında Adana, Ankara, İstanbul tüm işkencehanelerde en vahşi işkencelerle karşılaştığı halde adını bile söylemedi. Gözaltında ifade vermeme geleneğini başlatan oldu. Faşizmin zindanlarında tek başına da kalsa yaptırımlara boyun eğmeme örneğini yarattı. Faşizmin mahkemelerinde yargılanan değil, yargılayandı.

“Biz proletarya ve halkın yüce davası, devrim, sosyalizm ve sınıfsız komünist toplum için mücadele eden komünistleriz. Sizler, köhnemiş bir dünyanın, emperyalistlerin, işbirlikçi, tekelci kapitalistlerin ve toprakağalarının uşaklarısınız. Onlar adına bizi yargılayıp ölüm fermanı çıkartmaya çalışıyorsunuz, vereceğiniz karar bizi bağlamayacaktır!” diye haykırandı.

1984 yılında İstanbul cezaevlerinde başta “tek tip elbise” olmak üzere faşist yaptırımlara karşı TİKB ve Dev-Sol davasından yargılanan tutsaklar olarak ölüm orucu eylemini başlattılar. Ölüm orucu ekibinin başında Fatih vardı. Fatih’in varlığı, eylemin başarısının güvencesiydi adeta.

Çünkü o, tüm devrimcilere, dostlarına büyük bir güven ve moral aşılarken, düşmanlarına korku salan bir liderdir. Aynı zamanda mütevazı kişiliğiyle herkesin saygısını kazanmıştı.

Daha yaşarken Türkiye devrimci hareketine mal olması bu özelliklerinden kaynaklanıyordu. “Öldükten sonra beni çok övüp yeraltında yüzümü kızartmayın olmaz mı” diye yazmıştı “son mektubu”nda. Ve ölüm orucu eyleminde bir kez daha bayraklaştı, 67. günü sonsuzluğa uğurlandı.

“Dışarıda yaprak kımıldasa, içeride yüreği titreyen”lerdendir Fatih. 1982 yılında İsrail’in Filistin halkına karşı giriştiği katliam sonrası Filistinlilerin çektiği acıyı yüreğinde duyan ve ilk çıktığı duruşmada, mahkeme heyetine “Filistin evlatları için KAN VERMEK İSTİYORUZ” diyen bir komünistti. Denizlerin Filistin halkıyla dayanışmasını, 12 Eylül sonrasına taşıyan oldu. Filistin’in gerçek dostlarının kimler olduğunu bir kez daha gösterdi.

Şimdi Filistin halkı yine bir İsrail saldırısıyla karşı karşıya. M. Fatih Öktülmüş’ün ölüm yıldönümünde, onu Filistin halkına seslenişleriyle anıyoruz. Ve 15 Temmuz 1982 tarihli dilekçesini kısaltarak yayınlıyoruz.

İsraili siyonistlerin, Lübnan’da ABD emperyalistleri ile birlikte planladıkları işgal hareketi sürüyor.

Bugüne dek 34 bini aşkın Filistinli ve Lübnanlı öldürüldü, onbinlercesi yaralandı. Amerikan teknolojisinin en son silahları ile şehirlerde taş üstünde taş bırakılmıyor. Kimyasal silahlar kullanılıyor, kadın-çocuk demeden insanlar katlediliyor.

Bu saldırı Filistin halkına yöneltilmiş bir soykırım hareketidir. ABD emperyalistleri ve İsraili siyonistler tarafından yürütülen bu saldırılar, Filistin halkının haklı davasının er-geç zafere ulaşmasını engellemeyecektir. Benzerlerini Nazi Almanyası’nda gördüğümüz, Filistin halkına karşı girişilen bu soykırım hareketini nefretle protesto ederiz.

Onyıllardır, “özgürlük bahşedilmez, kanla kazanılır” ilkesinin bilinciyle hareket eden ve tüm bir ulus olarak savaşan Filistin halkı, mücadeleyi kazanacak; özgür, bağımsız, demokratik Filistin gerçekleşecektir. Bu tarihin durdurulamayacak akışıdır. Filistin halkının mücadelesi, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistlerin, İsraili siyonistlerin, gerici Arap yönetimlerinin köhnemiş kalelerine vura vura, önüne dikilen engelleri yıkarak zafere ulaşacaktır.

Filistin halkının siyasi ve askeri varlığını sürdürme, yaşama savaşı verdiği bugün, buna inancımızı bir kez daha belirtiriz. Faşizmin zindanlarında tutsak olan bizler, bugün Filistin siperlerinde omuz omuza siyonist işgalcilere karşı savaşabilme olanaklarından yoksunuz.

Katledilen yiğit evlatlarının yanısıra, onbinlercesi de yaralanan Filistin halkının yaralarını sarmasına katkıda bulunmak için KAN VERMEK İSTİYORUZ. İstiyoruz ki, kanımız yaralı Filistin savaşçılarına güç versin. Onlar soylu birer intikam meşalesi olarak, emperyalistlerin ve siyonist işgalcilerin karşısına yeniden dikilsinler.

Zafer, direnen Filistin halkının olacaktır.
(....)

Filistin’deki mücadele, sadece topraklarından sürülmüş bir halkın, gaspedilen toprağını geri alma ve kendi ulusal devletini kurma sınırları içinde kalmadı. Filistin, Ortadoğu’da yanan bir meşale oldu. Filistin halkının mücadelesi, genel bir Arap davası haline geldi. Arap ülkelerinde, ulusal ve demokratik bilincin uyanması ve derinleşmesine, emperyalizmin baş mihraklarından ABD’ye karşı derin bir nefretin gelişmesine yol açtı. Ortadoğu’da ve

daha birçok ülkede, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçlerin üs noktalarından birisi oldu.

Filistin davası, Arap halklarının yüreğinde yanan bir ateştir. Kim ki, o davaya açıktan yan çizer, o Arap yönetiminin ayakta kalabilmesi güçtür. Nitekim Camp David anlaşmasına imza atan Filistin halkının kaderini onun dışında çizmeye çalışan Enver Sedat’ın sonu bunu göstermektedir. Enver Sedat, Filistin davasını ABD ve İsrail’e satmış bir ulusal haindi. Onun öldürülmesi, hainlere karşı duyulan ulusal nefretin doruk bir ifadesiydi.

İşte bu nedenle gerici Arap yönetimleri, halklarından duydukları korku ile Filistin davasını destekler görünüyolar. Fakat onun içindeki gerici kanatları ayakta tutmaya çalışırken, Filistin halkının kendi tahtlarını tehdit eden, bağımsız, demokratik Filistin’i yaratma mücadelesinin ezilmesi gizli emelini de yüreklerinde taşıyorlar. 1971 Kara Eylül’ü (Ürdün), 1976 Lübnan iç savaşında Suriye’nin Falanjistlerle birlikte geliştirdiği saldırılar, gerici Arap yönetimlerinin Filistin davasına karşı sinsi emellerinin gün ışığına çıkmış örnekleridir.

Gericiler Arap yönetimleri, Filistin halkının örgütlenme ve mücadele düzeyinin yükselmesini kendi tahtlarına karşı bir tehdit olarak görüyor ve bu korkuyla fırsat bulduklarında bilfiil saldırılara girişiyorlardı. Bugün de onlar, İsrail’in Filistin direnişini yoketmek için giriştiği saldırıyı seyirci olarak, sessiz bir sevinçle karşılıyor, ‘ellerinde çiçekler, cenaze törenini bekliyorlar.’

Askeri faşist cunta, Filistin halkının kurtuluş savaşına karşı ikiyüzlü bir politika izlemektedir. Cunta görünürde İsrail işgaline karşı çıkmakta, Filistin halkının mücadelesini destekler görünmektedir. Gerçekte ise, Filistin halkının yenilgisinden gizli bir sevinç duymaktadır.... Özgür, bağımsız, demokratik bir Filistin, gerici Arap yönetimlerinin yanısıra Ortadoğu’daki tüm emperyalist işbirlikçisi yönetimler ve onlardan birisi olan cunta için de bir korku kaynağıdır. Ayrıca Filistin’in çeşitli ülkelerde ve ülkemizdeki silahlı devrimci hareketlere bir eğitim alanı olması, korkularını büyütmektedir...

ABD emperyalistlerinin Ortadoğu’daki hegemonya planlarının baş destekleyicisi ve uygulayıcılarından olan askeri faşist cuntanın, siyonist saldırganlara karşı Filistinli gerillalarla siperlerde omuz omuza dövüşen Türkiyeli devrimcilere karşı tavrı, onun ikiyüzlülüğünün en açık göstergesidir.

Filistin halkı savaşın başından bu yana ağır kayıplar verdi. Amerikan teknolojisinin son model silahlarıyla donatılmış ve sayıca üstün düşman karşısında gerilemek zorunda kaldı. Ama bu yenilgi şerefli bir yenilgidir ve daha şimdiden düşmana pahalya malolmuştur. Filistinli gerillalar tek bir mevziyi dövüşmeden terketmediler ve siyonist işgalcilere ağır kayıplar verdirdiler. Geçmişte Arap ülkelerinin İsrail’e tüm savaşlarda verdirdikleri kayıplardan daha fazlasını verdirdiler. Onların bu destansı direnişi, ABD emperyalistlerinin siyasi ve askeri desteğine sahip ‘yenilmez’ sanılan siyonist işgalcilerin yarınki yenilgisinin habercisidir. Toprağa düşen taze canlar, gelecekteki zaferin tohumları olmuşlardır...

Filistin halkının haklı davası tüm dünyada yankılanacak, özgürlüğe aşık bir halkın destansı direnişi halkların beynine ve yüreğine kazınacaktır.

15.7.1982

Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ

“Yargılayan Savunma” adlı kitaptan kısaltılarak alınmıştır.

İsrail yine Filistinlilere saldırı başlattı. 7 Mayıs günü Mescid-i Aksa'ya toplanan kitleye İsrail polisinin saldırmasıyla başlayan olaylar günlerdir devam ediyor. Bu saldırılarda 200'den fazla Filistinli yaşamını yitirdi, yüzlerce yaralandı.

Bu arada Filistinlilerin attığı roketler ilk defa İsrail'in savunma sistemini geçmeyi başardı; İsrail topraklarında füzeler patlamaya başladı. Tüm bunların ardından İsrail ordusunun harekete geçtiği, Gazze Şeridi'ne kara harekatıyla ordu müdahalesi için hazırlık yapıldığı yönünde haberler geliyor.

Nasıl başladı

Son dönemde üst üste yaşanan gelişmeler, bu saldırının habercisiydi.

Nisan ayı ortasında Ramazan başladığında, **Filistinlilerin eski kentin Şam Kapısı'nda oruç açma istekleri İsrail tarafından engellendi**. Bu süreçte bir hafta boyunca çok sayıda Filistinli, gerici Yahudilerin saldırısına uğradı. En şiddetli saldırı 22 Nisan günü yaşandı. Gericici-faşist Yahudiler ve İsrail polisi ile Filistinliler arasında çıkan çatışmada, 100'den fazla Filistinli yaralandı, çok sayıda Filistinli gözaltına alındı.

Aslında bir süredir **Doğu Kudüs'ün Şeyh Cerrah bölgesinde yaşayan Filistinli ailelerin evlerine el konulması çabası, Filistinlilerde büyük tepki oluşturuyordu**. Söz konusu evlerin, 1948 öncesinde İsraili ailelerin mülkiyetinde olduğu iddia ediliyor. Filistinli aileler ise, 1948-1967 arasındaki dönemde bölgeyi kontrol eden Ürdünlü yetkililerden bu evleri satın aldıklarını belgeliyorlar. Kudüs Sulh Mahkemesi, Yahudi yerleşimcilerin başvurusu ile 2019 yılında, Şeyh Cerrah Mahallesi'nde oturan 12 Filistinli ailenin evlerini tahliye etmesine karar vermişti. Ancak Filistinliler buna itiraz ettiler. Mahkemenin 10 Mayıs günü Filistinlilerin tahliyesi kararını kesinleştirmesi bekleniyordu. Bu karar, İsraililerin Filistinlileri evlerinden çıkarmaları için emsal oluşturacaktı. Bu nedenle karar duruşması büyük önem taşıyordu ve mahkeme günü yaklaştıkça Filistinlilerin protestoları da arttı.

Yaklaşan "Kudüs Günü" kutlamaları, gerilimi daha da tırmandırdı. İsrail'de bazı kesimler, İsrail'in Doğu Kudüs'ü işgal ettiği, 1967'deki "Altı Gün Savaşı"nın yıldönümünde kutlama yapıyor. Her yıl İbrani Takvimi'ne göre kutlanan Kudüs Günü, bu yıl 9-10 Mayıs'a denk geliyor. Bu kutlamada İsraili gruplar marşlar ve sloganlarla Müslümanlar için kutsal olan bölgeye yürüyüş yapıyorlar. Filistinliler için doğrudan provokasyon anlamına gelen bu yürüyüş, her yıl protesto ediliyor. Bu yıl Ramazan ayına denk gelmesi, sorunu ve tepkiyi daha da büyüttü. 7 Mayıs günü onbinlerce Filistinli Mescid-i Aksa'ya namaz kılmaya gitti; ardından Mescid-i Aksa'nın etrafına barikatlar kurarak, Yahudilerin yürüyüşünü engelleyeceklerini duyurdular ve nöbete başladılar. Filistinliler Mescid-i Aksa'da İsrail polisinin saldırısına uğrayınca, direniş de büyüdü, yayıldı, şiddetlendi.

7 Mayıs'tan bu yana çatışmalar durmuyor. İsrail pervasızca saldırılarını sürdürüyor, ateş açıyor, Filistinlileri öldürüyor. İşgal altındaki Filistin halkı ise direniyor, protestolar diğer kentlere de yayılmış durumda.

"Demir Kubbe" delindi

10 Mayıs günü, çatışmaların şiddeti farklılaştı.

Filistin yanıyor!

Bu türden direniş dönemlerinde Hamas da İsrail'e dönük roket saldırısı gerçekleştirdi. İsrail'in, dünya-daki en güvenli savunma sistemi olarak görülen ve "Demir Kubbe" adı verilen savunma sistemi, bugüne kadar bu roketleri kolaylıkla imha ederdi. **İlk defa Gazze'den atılan roketlerin bu sistemi geçerek, İsraililerin yaşadığı bölgelere düştüğü belirtildi**. Hem can kaybına hem de altyapı tesislerinde zarar verecek kadar da etkili oldu. Hamas'ın gerçekleştirdiği yaklaşık 1000 roket saldırısının sınırlı da olsa bir kısmının İsrail'e düşmüş olması, büyük bir panik yarattı.

Keza bu roketlerin **Tel Aviv gibi daha önce Filistinlilerin ulaşamadığı mevzilere gitmiş olması da İsrail yönetiminin tedirginliğini büyüttü**.

"Demir Kubbe", İsrail'in ürettiği, ABD'nin de gelişimine katkı sunduğu bir savunma sistemi. ABD yıllık 500 milyon dolar ile İsrail'in füze savunma sistemlerini destekliyor. İsrail bu sistemi 2011 yılından bu yana ve asıl olarak da Filistin'den gelecek kısa menzilli saldırılara karşı kullanıyor. Şimdi Gazze'den atılan ve çoğu "ev yapımı" bu roketler, İsrail'nin yüzbinlerce dolarlık füzelerini aşmayı başarabiliyor.

İsrail için sorun sadece Gazze'den atılan bu roketlerle sınırlı değil. **Dört bir yanı "düşman"la çevrilmiş olan, zaman zaman Hizbullah ile çatışan, zaman zaman Suriye'ye saldırı düzenleyen İsrail'in savunma sisteminde ortaya çıkan zayıflık, İsrail için görünenden daha büyük bir tehdit anlamına geliyor**.

Durum bu kadar ciddi olunca İsrail 10 Mayıs'ta Gazze'ye hava bombardımanı başlattı. Şimdi de Netanyahu, Gazze'yi işgal etmekle tehdit ediyor.

Neden şimdi?

İsrail, Filistin direnişinin bu kadar büyüyeceğini ve İsrail topraklarını da savaş alanına çevireceğini tahmin etmemiş olabilir. Ancak gerek Şeyh Cerrah'taki gerekse Mescid-i Aksa'daki gerilimin büyümesinde ve saldırıların başlamasında iradi davrandığı ortada. Uluslararası ortamın buna uygun olduğunu düşündüğü bir anda başlattı bu saldırıları.

Son on yılda İsrail'in Filistin'e dönük daha saldırgan bir tutum almasındaki en büyük unsur, Suriye savaşıdır. Lübnan Hizbullahı ile Suriye

devletinin, Suriye savaşı nedeniyle "meşgul" olması, asıl güçlerini Suriye savaşına aktarması, Filistin direnişinin desteklerini azaltan bir etki yarattı.

Bu fırsatı iyi değerlendiren ABD, İsrail'in bölgedeki konumunu güçlendirmek için önemli adımlar attı. **ABD'nin**

büyükelçiliğini 2018 yılında Kudüs'e taşımış olması, böylece Kudüs'ü, Filistin'in tepkisine rağmen, İsrail'in başkenti olarak tanınması, en büyük desteklerden biridir mesela. Keza yine ABD, 2020 ortalarından itibaren, İsrail'in bazı Arap ülkeleriyle ilişkilerini güçlendirmesi için adımlar atıyor. **Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), Bahreyn, Sudan ve Fas yaptıkları anlaşmalarla, İsrail'le "normalleşme" süreci başlattılar**. İsrail ile ilk normalleşme adımını Mısır 1979'da, Ürdün 1994'te atmıştı. Ancak bu iki ülkenin dışında Arap ülkeleri İsrail'e karşı tutumlarını değiştirmiyor, ABD Arap Birliği'nin barikatlarını aşamıyordu. Bu "normalleşme", İsrail karşısında daha kesin sınırları olan Arap ülkeleri içinde açılmış önemli bir gedik oldu. Bu destek, İsrail'i cesaretlendiren ikinci büyük etkendi.

Koşullar İsrail'i güçlendiriyor, Filistin sorununu gerilere itiyor ve İsrail'in saldırganlaşması için uygun ortam yaratıyordu.

Diğer taraftan son haftalarda Suudi Arabistan ile İran arasında yapılan görüşmeler, İsrail'in büyük tepkisini çekiyordu. Bölgedeki en büyük düşmanın ABD ile nükleer anlaşmaya geri dönmesi ve Suudilerle masaya oturması İsrail'i harekete geçiren bir başka unsur oldu ve Filistin üzerinden bölgedeki ağırlığını hatırlatma ihtiyacı duydu.

Ancak İsrail'in hesaplamadığı şey, bu defa Filistin direnişinin daha büyük olmasıydı.

Birincisi, Gazze'den atılan roketler artık İsrail'in "güvenlik" bariyerini aşıyordu.

İkincisi, Filistin direnişi Hamas'ı da aşan bir nitelik taşımaya başlamıştı. İşgale ve mülksüzleştirmeye karşı duyulan öfke, çok geniş bir kesimi direnişin bir parçası haline getirdi. Gazze'de 11 örgütten oluşan bir blok, direnişe önderlik ediyor. İsrail'in işgalci politikalarına duyulan öfke İsrail'in pek çok kentindeki Filistinlileri direnişin içine çekti; İsrail'in sorunsuz olarak gördüğü kentlerde de çatışmalar büyüdü.

Rusya "Ortadoğu Dörtlüsü'nün (Rusya, ABD, AB ve BM) toplanması çağrısı yaptı. Ancak ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistler İsrail'i zayıf düşürecek bir adım atmayacaklardır.

Diğer taraftan, özellikle son on yılda etkisizleştiği düşünülen Filistin direnişi, şimdi yeni dinamiklerle yükseliyor. Üstelik eskisinden daha yaygın, daha kitlesel bir biçimde İsrail'in geneline yayılarak. Ve savaş gücü de eskisine göre daha yüksek; İsrail'e zarar verecek boyutlara ulaşmış durumda.

Filistin halkı direniyor. Onyıllar boyunca devrimci örgütlerin önderliğinde, dünya devrimci hareketinin desteğini alarak direndi Filistin. Sonra Hamas gibi dinci-gerici örgütler Gazze'de önderliği ele geçirdiler. Şimdi ise yeni bir direniş dalgası yükseliyor. Bu defa farklı direniş dinamikleri söz konusu.

Filistin halkı, işgal edilmiş topraklarda, bombardıman altında, polis-ordu saldırılarına karşı yaşam savaşı veriyor.

Direnen Filistin halkı kazanacak!

Montrö tartışmaları gölgesinde KARADENİZ'İN SULARI ISINIYOR

Montrö Anlaşması, Kanal İstanbul Projesi, emekli amirallerin bildirisi üzerinden darbe çıkırtkanlığı... Son günlerde en yoğun tartışılan konular bunlar. “İç politika gündemi” olarak ele alınan ve “gerçek gündemi saptırma” olarak yorumlanan bu gelişmeler, aslında çok daha önemli bir gündemin bir parçası. İçerideki bu tartışmalara, Ukrayna-Rusya sınırına karşılıklı askeri yığınak yapılması, ABD'nin Karadeniz'e savaş gemisi göndermesi, Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski'nin Türkiye ziyareti gibi başlıkları eklediğimizde tablo değişiyor.

Bütün bunlar, yeni bir savaş hazırlığının, ABD'nin Karadeniz'i karıştırma çabalarının göstergesi. Ve Türkiye de, bu çabaların en önemli parçasını oluşturuyor.

Ukrayna yeni savaş alanı

ABD'nin Libya ve Suriye'deki savaş hesapları beklediği gibi gitmedi. Son olarak Azerbaycan-Ermenistan çatışması da ABD'nin planlarının dışına taşıtı; ABD'yi değil, Rusya'yı güçlendirdi.

Rusya'nın savaş gücünü, kendi planları önünde sürekli bir engel olarak gören ABD, zaten sistematik olarak “Rusya'yı çevreleme” politikası izliyor. Bu politikanın bir yanını, Rusya'ya yakın ülkelere NATO'nun füze kalkanını kurmak oluşturuyor; bir yandan da eski Sovyet coğrafyasındaki ülkeleri kazanma faaliyeti sürdürülüyor. Açık-gizli darbelerle bu ülkelerin yönetimlerini değiştirmek, her kritik eşikte NATO üyeliğini yeniden gündemleştirmek gibi yöntemlerle, Rusya üzerindeki tehdit büyütülüyor.

Ukrayna başından itibaren Rusya'ya dönük tehdidin en sıcak olduğu ülkelerden birisi oldu. 2004'te “Turuncu Devrim” adı verilen AB-ABD darbesiyle yönetimi değiştirildi. Sonrasında Rusya yeniden hakimiyetini kurunca, 2014 yılında bir darbe daha gerçekleştirildi. Bu defa **Rusya'nın cevabı daha sert oldu: Hem Kırım'ı ilhak etti, hem de Ukrayna'nın doğusunda, Donetsk ve Luganks bölgelerinde “Donbass Cumhuriyeti”nin bağımsızlık ilan etmesine önyak oldu.**

Batılı emperyalistler de, Ukrayna da Kırım'ın ilhakını mecburen kabullenmek zorunda kaldılar; Rusya bu konuda tavizsiz davranacağını gösterdi. Ancak Donbass için aynı durum geçerli değil. Rusya, bu bölgenin Ukrayna toprakları içinde kalmasına şimdilik itiraz etmiyor; ancak bunu, Ukrayna'ya geri adım attırarak, Ukrayna'nın batılı emperyalistlerle kurduğu ilişkileri baltalayarak yapmak

istiyor. Çünkü sonuçta Rusya, Ukrayna'yı belli düzeyde de olsa kontrol altında tutmak istiyor. **Ukrayna ile ipleri tamamen koparacak adımlar atarsa, Ukrayna'nın NATO'ya üyeliği**

gündeme gelir. Bu da, NATO'nun doğrudan Rusya sınırına gelmesi demektir ki, Rusya için bunun “kırmızı çizgi” olduğunu biliyoruz.

Bu doğrultuda, 2016 yılından itibaren Donbass'ın statüsü konusunda Ukrayna ile Rusya arasında çeşitli görüşmeler gerçekleştirildi. Aralık 2019'da, Almanya ve Fransa'nın da devreye girdiği ve Normandiya Görüşmeleri adı verilen bu toplantılarda belli konularda uzlaşmaya varıldı. Mesela Donbass'ın ağır silahlardan arındırılması ve bölgede “kapsamlı ateşkes” uygulanması kararlaştırıldı. Başka bölgelerden taşınmış paralı askerleri kullanan Rusya'nın, bu bölgede güç azaltması anlamına geliyordu bu karar. **En önemlisi, Donbass bölgesinde AGİT gözlemciliğinde seçimlerin yapılması ve Donbass'a özerklik verilmesi konusunda bir uzlaşma oluştu.** Tek çelişki, önce seçimler mi yapılacak, yoksa önce özerklik mi verilecek konusunda ortaya çıktı. Ancak Ukrayna açısından, bu görüşmelerde Kırım'ın gündeme bile gelmemiş olması oldukça rahatsız ediciydi.

Normandiya Görüşmeleri'nde Ukrayna ABD'nin yeterince desteğini alamamış; Rusya ile ilişkileri bozmak istemeyen Almanya ve Fransa'nın baskıları karşısında da önemli geri adımlar atmak zorunda kalmıştı. Avrupa'ya doğalgazını Ukrayna üzerinden gönderen Rusya'nın, 2004 seçim darbesinden itibaren yeni bir yol arayışına girmiş olması da Ukrayna'nın elini zayıflatan bir başka unsurdu. **2004'e kadar Avrupa'ya giden Rus gazının yüzde 80'i Ukrayna topraklarından geçiyordu; 2004 sonrasında Kuzey Akım-I Projesi ile bu oran yüzde 55'e düştü.** Rusya'dan doğrudan Almanya'ya, Baltık Denizi üzerinden boru hattı uzatan Kuzey Akım-II Projesi ile, bu da ortadan kalkacak. Bu durum Ukrayna ekonomisini fazlasıyla etkiliyor ve Rusya karşısında elini zayıflatıyor.

ABD Karadeniz'e çıkmak istiyor

Diğer taraftan ABD, Biden dönemi ile birlikte Avrupalı emperyalistler üzerindeki baskısını artırma politikası izlemeye başladı. Bu yanı sıra Almanya'nın Rus doğalgazına bağımlı olması da, bu doğalgazı Ukrayna yerine doğrudan Kuzey Akım II hattından almaya başlaması da, Ukrayna'nın Rusya'nın dayatmalarına boyun eğmek zorunda kalması da ABD açısından büyük sorun oluşturuyor.

Bu koşullarda ABD, hem AB ile ilişkilerini zorlamak, hem Rusya'yı sıkıştırmak, hem de Ukrayna'ya olan desteğinin sürdüğünü göstermek için, son dönemde Ukrayna üzerindeki baskısını artırdı. 2019 sonunda Donbass bölgesinde belli bir noktaya gelmiş olmasına rağmen; son haftalarda Ukrayna'nın sınıra askeri yığınak yaptığı yolundaki haberler hız kazandı. Buna karşılık, Rusya da kendi sınırındaki askeri yığınağını güçlendirdi. Öyle ki ABD, Rusya'nın bu güne kadar ki en büyük askeri yığınağını gerçekleştirdiğini açıkladı. Yapılan açıklamalar ve asker yığınakları ile, Ukrayna sınırında gerilim büyüyor.

2008 yılında Gürcistan'ı kışkırtarak, NATO'ya alma vaadiyle harekete geçiren, özerk bölgeler Güney Osetya ve Abhazya'ya askeri hareket düzenlemesine neden olan ABD, Rus ordusu Gürcistan topraklarına girince Gürcistan'a yardım edememiş, seyretmek zorunda kalmıştı. **Rus ordusu başkent Tiflis'e kadar girip, Gürcistan yönetimini yerle bir ederken, ABD emperyalizmi Karadeniz'e gönderebildiği tek askeri gemiyi de, Montrö Anlaşması'nı ihlal ettiği için geri çağırarak duruma munda kaldı.**

Bugün Ukrayna'yı savaş sahasına süren ABD, 2008'deki duruma düşmemek için çare arıyor. Ve bulabildiği en iyi çare, Türkiye'yi savaşın bir parçası haline getirmek.

Burada iki yönlü bir girişim içinde ABD: Bir taraftan Karadeniz'e kıyısı olmayan ülkelerin Karadeniz'deki askeri varlığını çok ayrıntılı kurallarla sınırlayan **Montrö Anlaşması'nı etkisizleştirmeye çalışıyor. Kanal İstanbul, bunun en önemli yöntemi olacak. Diğer taraftan, Türkiye'nin doğrudan savaşa girmesini istiyor.**

ABD bu defa, Ukrayna'yı Rusya'nın karşısında yalnız bırakmamaya kararlı. Ancak işi daha zor. Çünkü yaklaşık 7 yıl içinde Ukrayna'nın doğusunda oluşmuş bir statü söz konusu. Keza Rusya da, 2008 yılına göre çok daha güçlü ve kendi sınırlarını korumak konusunda kararlı durumda. Üstelik Rusya'nın NATO tarafından kuşatılmasının “kırmızı çizgi” olduğunu her defasında çok net biçimde ifade ediyorlar. Bu nedenle ABD emperyalizmi, Türkiye'nin Ukrayna'nın yanında savaşması için çok yönlü hamleler yapıyor.

Erdoğan'ın sıkışmışlığı içinde savaş arayışları

Gerek Montrö tartışması, gerekse emekli amirallerin hazırladığı bildiri, bir çok kesim tarafından “gerçek gündemi saptırma” olarak yorumlanıyor. Ekonomik kriz bu kadar derinleşmişken, koronavirüs

salgını böylesine yaygınlaşmışken, bu tartışmaların etkin hale gelmesini anlamsız buluyorlar. Oysa bu tartışmalar gündem saptırma değil, gündemin ta kendisidir.

Erdoğan yönetimi, ekonomik ve siyasi açıdan çok büyük bir sıkışmışlık içindedir. Buna, dış politikadaki açmazları da eklemek gerekir. Özetleyecek olursak;

Birincisi, Merkez Bankası’nın rezervleri eksi 45 milyar dolar düzeyindedir. Kasa boşalmış durumda, ancak dünyanın en yüksek faizi verilmesine rağmen yeni bir gelir kaynağı yaratılamamaktadır. Açlık dizboyudur ve kitlelerdeki umutsuzluk, devlet açısından “yönetilebilir” sınırları fazlasıyla aşmış durumdadır.

İkincisi, Koronavirüs salgını en kötü yöneten (daha doğrusu yönetmeyen) ülkelerin başında gelmektedir Türkiye. Nüfusuna oranla en yüksek vaka ve ölüm sayıları söz konusudur ve sürü bağışıklığı oluşturma dışında, salgına karşı bir çare üretme çabaları da yoktur.

Üçüncüsü, Suriye savaşında on yıllık beklentiler yerle bir olmuş durumdadır. Üstelik son günlerde Rusya, Türkiye’nin işgali altında olan Cerablus, El Bab gibi bölgelere çeşitli saldırılar düzenlemekte, özellikle petrol tesisleri hedef alınmaktadır. Rusya, artık Türkiye’nin Suriye topraklarındaki varlığını daha açıktan hedef almaktadır.

Dördüncüsü, Libya’da Türkiye destekli Trablus hükümeti, Libya’nın ortak bir hükümet kurma girişimleri içinde güç ve etkinlik kaybetmiştir. Libya topraklarındaki “yabancı güçler”in çıkartılması, artık çok daha yüksek sesle dile getirilmektedir.

Beşincisi, ABD’nin yeni yönetimi Erdoğan’a karşı sert tutumunu sürdürmektedir. Biden’in göreve başladığı 20 Ocak tarihinden bu güne geçen üç aya yakın süre boyunca, Biden-Erdoğan görüşmesi henüz gerçekleşmedi. Dahası, S-400’lerin ABD ve NATO için “kırmızı çizgi” olduğu açıklandı. Hatta ardından CAATSA yaptırımları (ABD’nin Hasımlarına Yaptırımlar Yoluyla Karşı Koyma Yasası) gündeme geldi.

Türkiye’nin Akdeniz’deki hidrokarbon anlaşmalarından dışlanması Ege adalarının Yunanistan tarafından silahlandırılmasına, ABD’nin Türkiye’yi “lider ülke-model ülke” yapmaya çalıştığı Arap-Afrika coğrafyasında Suudi Arabistan’ın bile TC ürünlerine boykot uygulamasına, içeride AKP’nin kitle tabanının 18 yılın en düşüğüne gerilemesine kadar, hemen her alanda bir yönetme krizi söz konusudur.

Ukrayna’da yaşanan sertleşme, Erdoğan’ın yaşadığı çıkmaz içinde, adeta bir cansimidi gibidir. Zaten 2014’te Ukrayna’da yaşanan kısmi iç savaş döneminde, Erdoğan safını Ukrayna’nın ABD-AB destekli faşist yönetiminden yana belirlemiş; sonrasında çeşitli defalar “Kırım’ın Ukrayna’ya ait olduğu” yolunda açıklamalar yapmıştı. Rusya ile gerilim yaşadığı her defasında, Erdoğan Ukrayna yanlısı bir tutum almıştı. Ukrayna ile yapılan askeri anlaşmalar, karşılıklı ziyaretler, bu tutumun açık göstergesiydi.

Bu askeri anlaşmaların bir parçası da, Erdoğan’ın damadı Bayraktar tarafından üretilen SİHA’ların (Silahlı İnsansız Hava Aracı)

Ukrayna’ya satılması oldu. Son dönemde Erdoğan yönetimi, önce Libya’da, ardından Azerbaycan-Ermenistan savaşında belli askeri başarılar elde etti. Sonrasında bunu siyasi başarıya dönüştürmese de (Azerbaycan’ın yanında barış görüşmelerine katılmadı, Libya’da desteklediği Trablus hükümeti Libya’nın ortak hükümet kurma çalışmalarında güç kaybetti, vb.), bu askeri başarıları göz doldurdu.

Şimdi de, Bayraktar’ın SİHA’ları Donbass üzerinde uçuyor. Ve Rusya bu durumdan büyük rahatsızlık duyuyor. Keza Türkiye’nin önce Suriye’de kullandığı, sonra Libya’ya götürdüğü, ardından Dağlık Karabağ’a taşıdığı cihatçı çetelerin de Ukrayna’ya götürülmesi ihtimali söz konusu.

Bu tabloya, NATO’nun doğrudan Rusya’ya karşı kurduğu “Çok Yüksek Düzeyli Müşterek Görev Kuvveti Komutanlığı” görevinin, 1 Ocak’tan bu yana Türkiye’ye verildiğini ve kısa bir zaman önce, TC ve ABD donanmasının Karadeniz’de askeri tatbikat gerçekleştirdiğini de eklemek gerekir.

Kısacası **AKP yönetimi, ABD’nin Ukrayna’da başlatacağı bir savaşa hazır olduğunu göstermek için uğraşıyor. Ancak doğrudan Rusya’yı hedef alacak bir savaşa girişmek o kadar da kolay değil.**

“Rusya’yı çevrelemek” için savaş

Karadeniz, ABD’nin giremediği tek denizdir.

Tayvan üzerinden Çin’in burnunun dibine kadar yanaşabilmektedir mesela. Ama Karadeniz, Montrö Anlaşması ile ABD emperyalizminin savaş heveslerine kapatılmıştır. Şimdi ABD bunu çeşitli biçimlerde delmeye, NATO’nun temel “görev tanımı” olan “Rusya’yı çevreleme” politikasını hayata geçirmeye çalışıyor.

Bu konudaki en önemli girişimi Kanal İstanbul Projesi’dir. Bugün çeşitli çevrelerde *“Montrö sadece Boğazlar’ı değil, Karadeniz’in kullanımını da ayrıntılı biçimde tanımlar. Nereden geçerse geçsin, isterse havadan uçsun, kıyıda olmayan ülkelerin savaş gemilerinin Karadeniz’de kalma süre-sayı ve ağırlık tanımları net olarak yapılmıştır”* söylemleri giderek artıyor. Elbette bu söylenenler doğrudur. Ancak **Kanal İstanbul, Montrö’ye açılmış bir gediktir. Marmara’dan Karadeniz’e yeni bir yol açıldığında, yeni bir statü de oluşacaktır. Ve açılan her gedik, bir biçimde, bir tarihte, bir pazarlık üzerinden, bir uygun konjonktür yakalandığında... büyütülecektir.** Bu nedenle Kanal İstanbul Projesi, bugün bir rant projesi olarak Çin ve Katar’ın da desteğini almış olsa bile (Çin emperyalizmi bu aralar kanallarla yakından ilgileniyor; bir kanal açma projesini de Nikaragua’da hayata geçirmek, Panama Kanalı’na alternatif olarak kendi kanalını kazmak istiyor), asıl olarak ABD’nin Karadeniz’de savaş arayışlarının projesidir.

Son dönemde bu çabanın başka görüngüleri de artmaktadır. Temmuz 2020’de, Montrö Anlaşması’nın yıldönümüne denk gelen günlerde, NATO üyesi çok sayıda ülke Karadeniz’de bir askeri tatbikat gerçekleştirdikten sonra, ABD Büyükelçisi *“Karadeniz dünyanın tüm milletlerine açık ve serbest olsun”* demişti. Ardından 2020 Ekimi’nde ABD ve Yunanistan arasında önemli bir “Savunma İşbirliği

Anlaşması” imzalandı. Keza Yunanistan’daki askeri üs ve tesislerde ABD ve NATO’nun askeri kullanımını artırma kararı alındı. Girit adasındaki ABD askeri üssü güçlendiriliyor. Ardından Karadeniz’de Gürcistan ile NATO’nun, Ukrayna ile NATO’nun ve Türkiye ile ABD’nin ortak askeri tatbikatları düzenlendi. Romanya’daki ABD askeri yığınağı güçlendiriliyor. Mart ayından bu yana da, NATO’nun “Avrupa Savunucusu 2021” adlı tatbikatı için, Yunanistan’ın Dedeoğaç kentine çok büyük bir askeri yığınak yapıyor. Mayıs-Haziran aylarında Baltık Denizi ve Karadeniz’de gerçekleştirilecek bu tatbikata, NATO üyesi olmayan Ukrayna’nın da katılacağı ve “Rusya ile savaş senaryosu”nun uygulanacağı açıklandı.

Erdoğan yönetimi ise, 2016’dan itibaren Ukrayna’daki Zelenski hükümetiyle imzaladığı askeri ekonomik anlaşmalarla, SİHA satışlarıyla, Ukrayna ile ortak SİHA üretme planlarıyla, Kırım konusunda yaptığı açıklamalarla, bu savaşın bir parçası olmak istediğini ortaya koyuyor.

Rusya’nın tutumu belirleyici

ABD’nin hazırlıkları bu yönde. Avrupa Birliği’nden ayrıldığından bu yana, dünya siyasetinde daha etkin bir rol oynamaya çalışan İngiltere de, savaş kışkırtıcılığında ve Rusya karşıtlığında ABD’nin yanında yer alıyor.

Ancak burada asıl belirleyici olan, Rusya’nın tutumu olacaktır.

Rusya’nın askeri gücünün, ABD ile rekabete girecek durumda olduğu görülüyor. **Bazı yönlerden ABD’nin kullandığından çok daha nitelikli savunma sistemlerini, füzeleri, askeri uçakları ürettiği biliniyor.** En son geçtiğimiz günlerde gerçekleşen bir tatbikatta, üç denizaltısının aynı anda buzları kırarak yüzeye çıktığı görüntüler, bütün dünyanın gözü önünde büyük bir meydan okuma gösterisiydi.

Diğer taraftan, **hegemonya alanı olarak gördüğü Suriye’de ABD’nin bütün silahlı güçlerine karşı büyük bir savaş veren Rusya, kendi topraklarındaki bir savaşta tüm gücünü ortaya koyacaktır.** Kırım tartışması, Rusya açısından bitmiştir. Donbass konusunda ise, ilhak etmek yerine, Ukrayna topraklarında kendisine bağlı bir alan açarak Ukrayna yönetimi üzerinde baskı oluşturmaya tercih etmektedir. Ancak iş açık savaşa geldiğinde Rusya tavizsiz davranacaktır.

ABD, düşmanlarına karşı yine bir “vekalet savaşı” planlamaktadır. Bu defa sahaya sürülen Ukrayna’nın Zelenski hükümetidir. Ancak **Karadeniz’de, Türkiye ABD’nin saflarında savaşa girmede koşulda, ABD’nin kazanma şansı yok denecek kadar azdır.** Türkiye üzerinde son dönemde artırılan baskının, yaptırımların, tehditlerin, Montrö tartışmalarının, imzacı emekli amiraller üzerinden baskı kurmanın sebebi budur.

Diğer taraftan **ABD emperyalizmi “vekil”lerini savaştırırken, Rusya’nın doğrudan kendi yaşam hakkı savaşı olacaktır.** Bu nedenle Türkiye işçi ve emekçileri, çok büyük bir tehlike ile karşı karşıyadır.

Kolombiya halkı yine sokaklarda; genel grevler ve protestolar gerçekleştiriyor. Hükümet, eylemlerin temel talebi olan “vergi reformu”nu geri çektiğini açıkladı; ancak kitleler tüm neoliberal politikaların kaldırılmasını istiyor. Polisin ateş açtığı eylemlerde, son bir haftada 30’a yakın insanın öldüğü, 100’den fazla kişinin “kayıp” olduğu, en az bin kişinin de yaralandığı söyleniyor.

Eylemler nasıl başladı

Eylemlerin başlangıç nedeni, 2019’un Kasım ayında Kolombiya Devlet Başkanı Ivan Duque’nin açıkladığı vergi reform paketiydi. “Sürdürülebilir Dayanışma Yasası” adıyla Kongre’ye sunulan paket, ürün ve hizmetlerde KDV’yi artırıyor ve asgari ücrete vergi getiriyor. **Paket kitlelerin en temel ihtiyaç kalemlerindeki vergi oranlarını artırdığı için büyük zamlar anlamına geliyor; diğer taraftan çok düşük ücret aldıkları için vergiden muaf olan milyonlarca işçinin ücretinden vergi kesintileri hedefliyor.** Bu kesintiler nedeniyle, aylık 250 dolara çalışan en az üç milyon işçinin ücretleri 200 dolara iniyor.

Ekonomik krizin faturasını kitlelerin üzerine yığmaya çalışan devlet, bu paketle 6.8 milyar dolar vergi toplamayı hedefliyor. Tıpkı ülkemizde olduğu gibi, işçilerden toplanan bu kaynak, patronlara aktarılıyor.

Paketin açıklanmasının ardından 21 Kasım 2019’da ilk genel grev gerçekleştirildi. O günden itibaren yaklaşık bir buçuk yıl içinde 4 genel grev yaşandı; grevlerin her birinde polisle çatışma çıktı. Sonuncusu 28 Nisan’da başladı ve kesintisiz biçimde sokak eylemleriyle devam ediyor.

Devlet protestoları önlemek için, tıpkı Türkiye’de olduğu gibi koronavirüs salgınının bahane ederek yasak kararı aldı. Ancak kararı tanımayan yüzbinlerce emekçi, 28 Nisan’dan bu yana sokaklarda.

Kolombiya’da halk ayaklanması

Genel grev yaklaşık 700 bin üyesi olan, ülkenin en büyük sendikası Kolombiya Birleşik İşçi Merkezi’nin (CUT) çağrısıyla başladı. Eğitim emekçileri, kamyon şoförleri, emekliler örgütü gibi birçok sendikal kurumun katıldığı bir “Ulusal Grev Komitesi” kuruldu. Yanı sıra öğrenci federasyonları, kırsal örgütlenmeler, yerli örgütleri gibi çok sayıda kurum da grev ve eylemlere katılıyorlar.

Kolombiya devletinin eylemlere ilk tepkisi, şiddetli polis saldırısı oldu. Özel polis gücü ESMAD’ın müdahale etmesi, kitlenin öfkesini daha da büyüttü; barışçıl başlayan eylemler çatışmaya dönüştü. Bunun üzerine Devlet Başkanı Duque, yasa tasarısını geri çektiklerini, sendikalarla görüşerek yeni bir yasa hazırlayacaklarını açıkladı. Ayrıca Hazine Bakanı istifa etti ve yeni Hazine Bakanı, kitlelerin talepleri arasında yer alan, ABD’li Lockheed Martin şirketinden 4,5 milyar dolarlık 24 savaş uçağı alma planını iptal ettiklerini söyledi.

Ulusal Grev Komitesi, hükümetin attığı geri

adımların önemli bir kazanım olduğunu, ancak taleplerinin bunlarla sınırlı olmadığını duyurdu. **Eylem ve protesto hakkı için anayasal garanti, FARC ile yapılan anlaşmanın uygulanması, kentlerin militarizasyonuna son verilmesi, ESMAD polis gücünün dağıtılması, katliamların durdurulması, sorumluların cezalandırılması, toprak reformunun gerçekleştirilmesi gibi taleplerini sıraladı.** Ayrıca, sağlık yasa tasarısının geri çekilmesi, kitlesel aşılamaya, herkese en az bir asgari ücret düzeyinde aylık temel gelir, yüzyüze eğitimin başlatılması, özelleştirmelerin durdurulması, ulusal tarımın ve sanayinin güçlendirilmesi, cinsel ve etnik kimliğe dönük ayrımcılığın kaldırılması gibi konular üzerinden Ulusal Grev Komitesi ile diyalog başlatılması da eylemcilerin talepleri arasında yer alıyor.

Kitlelerin biriken öfkesi patladı

Eylemler yeni vergi reformu tasarısı başta olmak üzere, devletin neoliberal politikalarının tamamını hedef alıyor. Ancak büyük bir birikimin üzerinden patlamış durumda; bu nedenle devlet pervasızca insan öldürmesine rağmen eylemleri durdurmayı başaramıyor. Kolombiya halkı ekonomik, siyasi, sosyal çok ağır bir baskı sürecinin öfkesini taşıyor.

FARC ile 2016’da imzalanan “barış anlaşması”na devletin uymaması en önemli birikim noktalarından biri. Anlaşmaya rağmen devlet terörü pervasızca sürüyor, paramiliter gruplar silah bırakan gerilla liderlerini, onlara yardım eden halkı kitlesel halde katlediyor. **Bugünkü hükümetin 2018 yılında seçimleri kazanmasının ardından geçen iki yıl içinde 573 gerilla lideri ve muhalif öldürüldü, milyonlarca kişiye şiddet uygulandı.** Ülkedeki siyasi baskılar, sadece eski gerillaları değil, tüm

Kolombiya’da sözde “barış”ın sonuçları

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ile Kolombiya hükümeti arasında **en son 25 Eylül 2016 tarihinde bir “barış” anlaşması yapıldı** ve 52 yıldır süren savaşın son bulduğu büyük tantanalarla duyuruldu.

Bu savaşta 220 bin insan ölmüş, 7 milyon insan zorla göç ettirilmiş, 45 bin kişi kaybedilmişti! Elbette bunların ezici çoğunluğu devletin saldırıları sonucu gerçekleşti. Bir halk önderinin suikast sonucu öldürülmesi üzerine kurulan FARC, özellikle kırsal kesimde yaşayan halkın büyük desteğini aldı. **Emperyalist bağımlılığa, sömürüye ve devlet terörüne karşı yükselen mücadele sonucu “kurtarılmış bölge”ler oluştu ve buralarda daha eşit ve özgür bir yaşam kurulabildi.** Bu durum uyuşturucu baronları başta olmak üzere emperyalistleri ve işbirlikçilerini çok rahatsız etti.

Sırtını ABD’ye dayayan faşist Kolombiya yönetimi saldırılarını, katliamlarını artırdı. ‘90’lardan sonra “siyasal çözüm” adı altında barış görüşmeleri başladı, anlaşmalar yapıldı. Bunlar her defasında faşist yönetimler tarafından bozuldu ve FARC’ın liderleri katledildi, binlerce gerilla öldürüldü.

2016’da gerçekleşen “barış” anlaşmasıyla artık silahların tamamen susacağı sözü verildi. Tabi ki, silahları bırakacak olan gerillaydı, devlet değil! **Anlaşmanın maddeleri, asıl olarak gerillanın kontrol ettiği bölgelere devletin girmesi ve gerilla hareketinin eritilmesi amacını taşıyordu.** Güya devlet de köylülerin toprak talebini karşılayacaktı. “Eşitlik içinde kırsal kalkınma” adı altında yapılan düzenlemede, “örgütçe el konulan toprakların sahiplerine iadesi” maddesi vardı. “Toprak reformu”

diyerek, aslında köylülerin mücadeleye toprak sahiplerinden alıp işlettikleri toprakları yeniden gasp edecekleri anlaşıldı.

“Müzakere ile yapılan barışın kazananı, kaybedeni olmaz” sözü bir demagojiden ibarettir. Bu tür “barış” anlaşmalarında “kazanan” her zaman emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi olmuştur; “kaybeden” ise devrimci güçler, ezilen-sömürülen halklardır. Burjuvazinin egemenliği yıkılmadan da işçi ve emekçilere, ezilen halklara barış ve huzur gelmez! Aksine örgütsüz-öndersiz kalmanın faturasını, en ağır biçimde öderler. Başta Latin Amerika olmak üzere onlarca örnek önümüzde duruyor. Kolombiya bunun son örneğidir.

“Barış” anlaşması imzalandıktan sonra FARC temsilcisi “Kolombiya kazandı, ölüm kaybetti” demişti. Biz de o dönem yazdığımız yazıda, “FARC ve onun gibileri, istediği kadar taviz versin; ne emperyalistlerin ve işbirlikçilerin saldırıları bitecektir; ne de ona karşı direniş sona erecektir” demiştik. (PDD Ekim 2016) Sadece son iki yıl içinde 573 gerilla lideri ve muhalif öldürüldü. Pandemiyle birlikte en fazla can kaybı yaşayan ülkelerden biri de Kolombiya oldu. Keza işçi ve emekçilerin en çok hak gaspına uğradığı ülke de...

Ama Kolombiya halkı direnişin kazanımlarını somut olarak yaşamış bir halktı. Bu saldırılara karşı da 2019 yılından itibaren genel grevlerle, gösterilerle direnişe geçti. Ve şimdi ülke çapında bir ayaklanma yaşanıyor. Hükümetin attığı geri adımlara rağmen ayaklanma sürüyor.

Kolombiya halkı sözde “barış”la neleri kaybettiğini net biçimde gördü. FARC temsilcisinin söylediğinin aksine, ölüm kazanmış Kolombiya halkı kaybetmişti. Ama zaferlerin tadına varan Kolombiya halkı, gerçek kurtuluşun yolunu da bulacak, ölümü yenecektir!

halkı kuşatmış durumda. En küçük bir muhalif hareket, devletin sert saldırılarına maruz kalıyor. Bu nedenle eylemcilerin taleplerinin başında, siyasal özgürlüklerin anayasal güvence altına alınması ve FARC ile yapılan anlaşmanın uygulanması oluyor.

Ülkede ekonominin ve üretimin asıl olarak uyuşturucuya bağımlı olması bir başka sorun. Bu gerçek, hem ekonominin zayıf kalmasına neden oluyor, hem de devlet bir narko-devlet olarak şekilleniyor. Devletin kendisinin uyuşturucu mafyası olduğu Kolombiya'da, devlet başkanları da narko-trafiğin temel unsuru oluyorlar.

Kolombiya halkının ağır yaşam koşulları, pandemi döneminde daha da kötüleşmiş durumda. Kovid 19'dan 75 bine yakın insan ölürken, devlet salgına çare olarak hiçbir şey yapmıyor. Mesela tıpkı bizim ülkemizde olduğu gibi, aşılama çok sınırlı olarak yapılıyor ve halkın kitleler halinde ölerken sürü bağıışıklığı kazanması bekleniyor. Keza "paran kadar sağlık" politikası, halkın sağlık hizmetlerine erişimini de olanaksızlaştırıyor.

Pandemi sadece sağlık sorunu da getirmiyor. Yanısıra ekonomik sorunlar da büyüyor. **Nüfusu yaklaşık 50 milyon olan Kolombiya'da yoksul sayısı 21 milyonu aşmış durumda ve pandemi koşullarında bu yoksulluk daha da derinleşiyor.** Artan yoksulluk ve işsizlik, artık dayanılmaz hale gelmiş. Kayıtdışı çalışma, çalışan nüfusun yaklaşık yarısına yaklaştı; bu da daha düşük ücret, güvencesiz çalışma anlamına geliyor. Pandeminin ilk aylarında **Kolombiya'da, pencerelerine kırmızı bez asılmış fotoğraflar görmüştük. Bu bezler, o evde oturanların aç olduklarını, yemek için yardım istediklerini göstermek için asılıyordu.** Böylesine müthiş bir açlık yaratmıştı koronavirüs salgını koşulları.

Bu koşullarda patladı kitlenin biriken öfkesi. Kolombiya'da ilk defa bu kadar büyük bir kitle sokaklara döküldü. Kasım 2019'daki protestolarda yüzbinlerce kişiyle tencere-tava eylemleri yapıldı, Eylül 2020'deki grevlerde onlarca polis karakolu yakıldı. Üstelik polisin ateş açmasına rağmen kitleler sokaklarda çatışmayı sürdürüyorlar.

Kolombiya, Latin Amerika ülkeleri içinde ABD'ye en fazla bağımlı olan ülkedir. Hem Atlantik'e hem de Pasifik'e kıyısının olması, keza kıtanın Güney Amerika kıtasını Kuzey'e bağlayan noktada bulunması onu daha özel bir geçiş noktası haline getirmiş, jeopolitik önemini artırmıştır. Ülkenin önemli petrol, kömür ve kahve üretimi sözkonusudur; ancak ekonomisinin asıl ağırlığı uyuşturucu ticareti üzerinedir. Öyle ki, **'90'ların ikinci yarısında, Kolombiya'nın toplam servetinin yüzde 30'u kokain ticaretinden sağlanıyordu.**

ABD için Kolombiya, Latin Amerika ülkelerine hükmetme aracıdır. İkinci Emperyalist Savaş sonrasında sınırsız biçimde mali ve askeri kaynak aktardı bu ülkeye. 1960'larda Küba Devrimi'nin yayılmasına karşı Kolombiya'yı kıtanın karşı-devrim üssüne çevirdi; 2000'lerin başında ise Venezuela'dan başlayarak kıtaya yayılan halkçı yönetimlere karşı mücadele üssü yaptı. ABD için öylesine önemliydi ki, 1999'dan beri dünya üzerinde ABD'den askeri destek alan 3. büyük ülke oldu. Sadece ülke dışı operasyonlar değil, ülke içindeki kitle hareketi ve devrimci mücadele de ABD'nin doğrudan hedefi oldu. Ülke bir mafya-devlete dönüşürken, ülke içindeki hemen bütün emperyalist tekellerin kendilerine ait paramiliter örgütleri oluştu. Öyle ki, **Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu Kolombiya'yı "Sendikacılar için dünyadaki en ölümcül ülke" olarak tanımladı.**

Kolombiya, İspanyol sömürgeciliğine karşı mücadele eden, anayasasını 1886'da yapan, bu yanı sıra Latin Amerika'nın en eski demokrasilerinden biri olma özelliğini taşıyan bir ülkedir. FARC ile yürütülen gerilla mücadelesi, dünya devrim tarihinin çok önemli bir parçasıdır. Yaşadığı ağır baskı ile bugün yeniden kitleler sokaklara döküldüler ve siyasi, ekonomik hakları için mücadele ediyorlar.

Bu eylemlerin en önemli özelliği, son dönemde çokça sözedilen "Z kuşağı"nın sokakları fethetmesidir. Eylemlere katılanların yaşları genel olarak 20'lerin başındadır. Hükümetin iddia ettiği gibi FARC ya da ELN değil, örgütsüz genç kuşak eylemleri büyümektedir.

Hayata dair beklentileri çalınmış bir kuşaktır bu; gelecek beklentisi yoktur, üniversite okuyanlar bile korkunç bir işsizlik girdabında boğulmaktadır. Diğer taraftan eski FARC gerillalarının çocukları, torunlarıdır bunlar. **Kurtarılmış bölgelerde yaşamış; özgürlüğün tadına varmışlardır. Yenilgi yaşamamış bir kuşaktır.**

Ve tüm bunlardan dolayı isyanları çok büyük, coşkuları çok güçlü, kazanma iradeleri çok keskindir. Kolombiya'daki halk ayaklanmasının bu kadar etkili olmasının sebebi budur.

KÖRLEMEK TÜPÜKLEK FAHRETTİN GELİTİRGEZ Derleyen: Alihan Altın Derleyen: Devrim Zeki Herkesin bilmesi gereken bir şey: bu kitapta yasadışı bir şey yok. Sadece gerçekler var.	KUTUP YILDIZI Derleyen: İsmail Gökhan Ege Bu kitapta her yerde bulunan bir şey var: gerçeklik. Türkiye Devrimi hareketi, devrimci hareketin doğuşunda Türkiye Devrimi hareketi, devrimci hareketin doğuşunda Türkiye Devrimi hareketi...	
YOL AYRIMI Derleyen: Osman Fikri Herkesin bilmesi gereken bir şey: bu kitapta yasadışı bir şey yok. Sadece gerçekler var.	TRKİYE 4. KONGRESİ BELGELERİ Derleyen: Alihan Altın Türkiye Devrimi hareketi, devrimci hareketin doğuşunda Türkiye Devrimi hareketi...	
EL KURŞUN Derleyen: A. İsmail 12 Eylül'den 17 gün sonra, 1982 yılında 16 Nisan'da yapılan referandumla Türkiye Devrimi hareketi...	İsmail Gökhan Ege Zor Mektuplar HÜKÜMLER İSMİ DAĞA DOSTLARI Derleyen: Nevil Barışık "Hükümler" isimli ve yazarın 1982'den itibaren yazdığı mektuplar...	
İsmail Gökhan Ege Zor Mektuplar HÜKÜMLER Derleyen: Nevil Barışık 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	Bir Yedigüç Hareketi TARİHTEKİ Derleyen: Osman Fikri 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	
ÖZGÜRLÜĞÜN HÜKÜMÜ YOK Derleyen: Mehmet Fikri Öktem 19 Aralık 2000 tarihinde yapılan referandumla Türkiye Devrimi hareketi...	Derin, Yedigüç, Devrim 12 EYLÜL Derleyen: Nevil Barışık 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	
SAYIŞ ve DEVRİMÇİ DÜŞÜŞ Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	Kıy, İsmail ve Devrimci Düşüüş Derleyen: Mustafa Aydın ABD ve Çin arasında bir yedi-güç hareketi...	
TRKİYE 1. KONGRESİ BELGELERİ Derleyen: İsmail Gökhan Ege Türkiye Devrimi hareketi, devrimci hareketin doğuşunda Türkiye Devrimi hareketi...	PROLETAR HÜKÜMLER PROLETAR TARİH Derleyen: İsmail Gökhan Ege "Proletar" isimli ve yazarın 1982'den itibaren yazdığı mektuplar...	
STALİN ÖZGÜRLÜĞÜ GERÇEKLER Derleyen: İsmail Gökhan Ege 1970'lerin başında yapılan referandumla Türkiye Devrimi hareketi...	BİT DİJİTAL BAĞLAVAN Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	
Savaş Hareketlerinde Bir Devrim 1. KONGRESİ BELGELERİ Derleyen: Alihan Altın Türkiye Devrimi hareketi, devrimci hareketin doğuşunda Türkiye Devrimi hareketi...	FEMİNİZM ve DEVRİMÇİ DÜŞÜŞ Derleyen: Z. Fikriye H. Çelik Fikriye H. Çelik'in Türkiye Devrimi hareketi...	
İKİNCİ DÜNYA DÜŞÜŞÜ SAVAŞI Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	Derin içinde derin 15 TEMMUZ Derleyen: İsmail Gökhan Ege 15 Temmuz 2016'da yapılan referandumla Türkiye Devrimi hareketi...	
ÖZÜL (SINIR HAREKETİ) ve Devrim Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	TRKİYE Devrimi Derleyen: İsmail Gökhan Ege Türkiye Devrimi hareketi, devrimci hareketin doğuşunda Türkiye Devrimi hareketi...	
FEMİNİZM, YASALARI VE TRKİYE Devrimi Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	AKP'nin yasadışı İÇİŞİLERİ HAREKETİ Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	
Yeni emperyalist SAĞLIKLI DEVRİM POLİTİKASI Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	Kıy, İsmail ve Devrimci Düşüüş Derleyen: Mustafa Aydın ABD ve Çin arasında bir yedi-güç hareketi...	
Emperyalist Savaş ve WÜHİT SÖZÜMÜ Derleyen: İsmail Gökhan Ege 12 Eylül'den itibaren yazdığı mektuplar...	Tarım, İsmail ve Devrimci Düşüüş Derleyen: Mustafa Aydın ABD ve Çin arasında bir yedi-güç hareketi...	

Yeni 15-16 Haziran'lar yaratmak için İLERİ!

*"Onlar ümidin düşmanıdır,
Akarsuyun,
meyve çağında ağacın,
serpilip gelişen hayatın düşmanı.
(...)*

*Bursa'da havlucu Recep'e,
Karabük fabrikasındaki tesfiyeci Hasan'a düşman,
Fakir köylü Hatçe kadına,
Irgat Süleyman'a düşman,
Sana düşman, bana düşman,
Düşünen insana düşman
Vatan ki bu insanların evidir,
Onlar vatana düşman..."*